

Mutlu haspolat Mor ölüm
Cilt 3

I. BÖLÜM KARANLIĞI BOYAMAK

Güneş bütün kızılığını ufuklara doldurmuş, yavaş yavaş yükselirken, denizin üstüne bıraktığı yansımasını alıp götürerek diye korkuyordu deniz. Bu ışık demetlerinden yapılmış kızıl gerdan, mavi suların üstünde geziniyor, kıyıda uzaklaşan gemiyi adeta selamlıyordu. Ben Nestor'un ve Septimus'un arkasından bakarken, ölümün çaresini bulmaya giden bu iki yolcunun, tanrıların gazabına uğramalarının içten bile olmadığını düşünüyordum.

Megara Limanı'nda kalan ben, geminin arkasından bakıp ölümsüzlük hayalleri kurdum. Ama benim bu hayallerden daha öte hayallerim vardı. Delphi Apollon Tapınağı'na gidip, geleceğimi öğrenmek. Bu düşüncelerle denize arkamı döndüm. Karşımda bir güvercin sürüsünü andıran, beyaz boyalı evlerle birlikte, bu evleri bağrına toplamış iki tepe vardı. Evler her an gökyüzüne havalanacaklarmış gibi canlı duruyorlardı.

Limana yakın olan evlerin önündeki bahçelerin, etrafa saçtığı yüzlerce gül demeti karşıladı beni. Nereye gideceğimi bilmediğim için bir süre limandan içlere doğru öylece yürüdüm. Amacım bir misafirhane veya ona benzer konaklayacak bir yer bulmaktı.

Güneşin doğmasıyla birlikte limana indiğim için henüz insanlar uykudaydı. Yalnızca limanda ağlarıyla uğraşan bir balıkçı görmüştüm uyanık olan. Gecedeki kalma düşüncelerimi üzerimden atmadığım için, sürekli beynimde gezinen kara bir kitap, bunca beyaz evin içinde ruhumu karartmayı başarıyordu. Bu düşüncelerim bir ara öylesine yoğunlaştı ki, yorulduğumu hissettim ve yeniden kıyıya inip, bir süreliğine orada dinlenmeye karar verdim.

Kıyıya indiğim de hala o yaşlı balıkçı ağlarıyla uğraşiyor, kendini işine verdiği için etrafta ne olup bittiğinden habersiz çalışıyordu. Biraz da bu adamı izlemek amacıyla ona yakın bir yere oturdum. Elindeki ağ dolaşmış onu açmaya çalışıyordu. Kafasını bir kez olsun kaldırmıyor, öylece işini yapıyordu. Beni fark etmediği için şanslıydım doğrusu. Zira yabancı olduğum için, soru yağmuruna tutulmak istemiyordum. Ben tam böyle düşünürken, birden ihtiyar balıkçıdan gelen bir sesle irkildim:

"Az önce limana yanaşan gemiden mi indin sen?"

Şaşırmıştım. Ben Megara'ya indim ineli adamın bir kerecik, kafasını kaldırmadığına yemin edebilirim.

"Evet" dedim. "O gemiden indim"

"Konuşmana bakılırsa buralı değilsin? Nereden geliyordu o gemi?"

Bir an Septimus'un gemiden inmeden önce bana ettiği tembihler geldi aklıma. Onlardan kesinlikle söz etmeyecektim. Ancak bu yaşlı adamın Lygos'dan geldiğimi bilmesine engel olacak bir şey yoktu:

"Lygos" dedim. "Lygos'dan geliyordu." diye çekinerek cevap verdim.

"Sırf senin için mi gelmiş buraya kadar? Zengin olmalısın."

Bu sözleri duyunca adamın beni soymaya kalkacağını falan düşündüm. Hemen ikimizin arasında bir kıyas yaptım. Evet kavga çıkarsa kesinlikle bu adamı dövebilirdim.

"Evet" dedim. "Buraya gelen tek ben vardım. Ancak gemi arpa getirmek üzere Lerna'ya giden bir gemiydi. Geçerken beni de bıraktı..."

Bunu söyledikten sonra hemen pişman oldum. Balıkçının söyledikleri de bu pişmanlıkta ne kadar haklı olduğumu kanıtladı hemen.

"Öyle mi?" dedi, ağdaki büyük bir dolaşığı açmaya çalışarak. "Kaptan acemi olmalı o halde?"

Korktuğumun başıma geldiğini anlayarak:

“Ya?” dedim. İçimden onun söyleyeceğine de bahane bulmaya çalışarak bir sonraki soruma kadar bir süre oyalandım. En sonunda o kaçınılmaz soru sözcüğü ister istemez çıkmıştı ağızımdan....

“Neden?”

“Lerna’ya o taraftan gidilmez de ondan” diye yanıtladı balıkçı.

Bu zaten benim geminin nereye gittiğini söyler söylemez aklıma gelen, beklediğim bir cevaptı. Bunun altından nasıl çıkacağımı bulamıyordum bir türlü. Ne desem boş olacaktı. Çok çabuk düşünmeliydim ki, adam ondan bir şeyler sakladığım fikrine kapılmasın. En sonunda şaşırılmış gibi yaparak:

“Ya öyle mi?” dedim. “Bir takım adalardan bahsediyorlardı. Belki de önce oraya uğrayacaklardır...”

Hiç de güzel ve oturaklı bir yalan olmamıştı doğrusu. Kıpırmızı kesildim. Denizden biraz daha yükselen güneş, az önceki kızılığını bana doldurmuştu sanki.

“İlginç” dedi. “O tarafta ada da yok”

Bu sözler bir hançer gibi saplandı yüreğime. Midemde bütün kaslarımı gerim gerim yapan bir yanma hissettim. Bu yaşlı adam resmen yalan söylediğini anlamıştı. Kendimi toparlamaya çalışarak birkaç yalan daha bulmaya çalıştım. Adam iki kez beni tuşa getirmişti. Üstelik elinde onca işle oyalanarak. Bu kalkışım yapabileceğim son hamleydi. Ya da bir daha kalkamayacak şekilde düşecektim.

“Demek ki bana nereye gideceklerini söylemediler” dedim . Adam sanki Septimus’un bana tembihlerini biliyor gibiydi.

“Tanımıyor muydun içindekileri?”

Tanıyorum desem olmayacaktı, tanımıyorum desem hiç olmayacaktı. En sonunda tanımadığımı söylemeye karar verdim.

“Hayır tanımıyorum. Sadece Lygos’da zengin bir adamın referansı ile bindirildim o gemiye...”

Bu kez yaşlı adam elindeki işi bıraktı ve bir kahkaha attı. Ama hala kafasını yerden kaldırmıyordu. Boş boş denize baktığını düşündüm.

“Peki” dedi. İşini yeniden aldı eline. “Peki sen neden kızardın böyle?”

Kafasını kaldırmadan bunca şeyi nereden bildiğine hayret ettim doğrusu. Adamdan hiçbir şeyi saklayamıyordum.

“Güneş” dedim. “Güneşe karşı bir hassaslığı var cildimin. Malum Lygos’da güneş böyle yakıcı değil”

İyi sıyırmıştım doğrusu. Eğer ucube sorularından bir tane daha sormazsa kurtuldum sayılırdı.

“Siz hala Lygos mu diyorsunuz o kentin adına?” diye neredeyse anlamadığım, tuhaf bir soru sordu.

“Evet” dedim. “Başka bir adı mı var yoksa?”

Sadece güldü ve “Boş ver” dedi.

Megara’da ilk tanıştığım kişinin böyle esrarengiz çıkması oldukça şaşırttı beni. İhtiyar bir balıkçı adeta benimle dalga geçiyordu.

“Buraya niçin geldin?” dedi birden.

“Ata topraklarımız burası” dedim. “Meraktan”

Bu söylediklerime itiraz etmediği sürpriz oldu benim için. Bir yandan işini yapıyor bir yandan da sorular sorup duruyordu.

“Burada nerede kalmayı düşünüyorsun?”

“Kalacak bir yer belirlemedim henüz. Ama han veya konaklama yeri arayacağım.”

“Bulamazsın” dedi, ben öyle der demez. “İmkansız bulamazsın”

“Neden? Burada o tür yerler yok mu yabancılar için?” diye sordum.

“Elbette var” dedi. “Ama hepsi tüccarlar tarafından kiralanmış durumda. Burayı benden iyi kimse bilemez doğrusu.”

“Öyle mi?” dedim. Sesimde çaresizlik vardı.

“Evet maalesef” dedi. Hemen ardından bir soruyla devam etti. “Kaç gün kalacaksın burada?”

“Yalnızca birkaç gün” dedim. “Burayı tanıyınca kadar.”

“Bende kalabilirsin” dedi. “Benim gibi ihtiyar bir karım var evde yalnızca. Hana ödeyeceğin parayı da bana ödersin.”

Bu adam doğru mu söylüyor, yoksa uyanıklık mı yapıyor anlayamadım. Doğrusu biraz da çekiniyordum. Kafasının ortasındaki saçlar dökülmüş, ortadaki keline güneş vuruyor, ateşin karşısındaki altın misali parlıyordu. Sınamak için cevap verdim:

“Fazla param yok benim” dedim.

“Önemli değil” dedi. Az ilerisinde duran birkaç kovayı işaret etti. “Şu balıkları eve taşımama yardım et yeter, ödeşiriz” .

“Demek ki amacı para koparmak değildi.” İçim biraz rahatlamıştı. Biraz da macera olsun diye:

“Peki” dedim. “Olur”.

“O halde gel yardım et bana, işimizi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar çabuk evde oluruz”.

İtiraz etmeden yanına gittim. Ağ neredeyse açılmıştı. Birkaç düğümü çözmek için de ben yardım ettim ona. Artık ağ tamamen çözülmüştü. Ağ topladı, bir torbanın içine attı:

“Geceden beri buradayım” dedi. “Ancak bunları tutabildim”.

“Pek de az sayılmaz” dedim.

“Öyle” dedi. “Ama daha çok olduğu günler de oluyor. Her neyse işimize bakalım. Ağ ve kovalardan birini ben alacağım. Böylece iki kovada sana kalıyor.”

“Peki” dedim. Hiç itiraz etmedim. Yalpalayarak gitti kovaların yanına. Aralarında bir şey arıyormuş gibi eliyle yoklaştırdı. Hiçbir şey bulmadan kovalardan birini aldı. Ben de onu takip ettim. Kovalar oldukça ağırdı. İhtiyar balıkçı az dese de, oldukça çok balık vardı kovalarda. Bir müddet birlikte yürüdük. Parke döşeli sokaklardan geçiyor, sabahın çok erken saatleri olduğu için kimseyle karşılaşmıyorduk.

“Eve gitmek için, bu vakti geçirmemem lazım” dedi. “İnsanlar sokakları doldurmadan ben evde olmalıyım.”

Şaşırarak:

“Neden?” diye sordum. “Balık avlamak yasak mı yoksa?” diye de ekledim.

“Hayır” dedi. “Birilerine çarpmaktan nefret ederim de ondan. yardım istemekte en sevmediğim şeydir.”

“Neden yardım isteyesiniz ki?”

Hiçbir şey anlamıyordum dediklerinden.

“Göremiyorum ben” dedi.

Sağ elimdeki kova birden bire yere düştü.

“Ne?” dedim. “Göremiyor musunuz gerçekten?”

“Evet” dedi. “Önceleri görüyordum. Ancak daha sonra kaybettim gözlerimi? Neredeyse on yıl oldu.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse.

“Onca şeyi nasıl gördünüz peki?”

“Ne gördüm ki?” diye sordu alaycı alaycı.

“Geminin ne tarafa gittiğini, benim seni izlediğimi, yüzümün kızardığını, kovaları, buraya gelinceye kadar geçtiğimiz yolları, dar sokakları, dönemeçleri...”

Sözümü kesti:

“Hiç birini görmedim” dedi. “ Bir geminin gelişini pek çok şeyden anlayabilirsin, çıkardığı ses, oluşturduğu dalgalar vs. Bu yüzden limana geminin yanaştığını anlamak pek de zor bir iş olmadı benim için. Senin oraya geldiğini ise ayak seslerinden anlamıştım. Hatta durduğunu ve oturduğunu bile duydum. Yıllarca görmediğim için, işitme yetim oldukça kuvvetlidir. Geminin nereye gittiğiniyse görmedim. Yalnızca yabancı olduğun için Lerna'nın nerede olduğunu bilmeyebileceğin ihtimali üzerinde durdum. Dediğimde de haklı çıktım. Gerçekten bilmiyormuşsun. Bilsen Lerna'ya yalnızca bir rotadan gidildiğini bilirdin. Ayrıca ben gerçekten geminin ne tarafa doğru hareket ettiğini anlayamadım. Uzaklaştıkça yönünü hesaplamam zor oluyor. Çünkü oluşturduğu dalgaların etkisi azaldığı gibi, gittikçe de sesi dalgaların sesine karışıyor geminin. Yalnızca doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak istedim. Doğru söylemiyordun. Bunu ikinci yalanından anladım. Bu bölgede yüzlerce ada vardır. Her biri de başka bir yerdedir. Ancak sen buna da itiraz edemedin. Çünkü yalanı en baştan söylemiştin sen. Yüzünün kızardığına gelince, bu kadar köşeye sıkışmış birinden ne yapması beklenir? İnsanın özünü azıcık bilmen yeter de atar doğrusu. Geriye, kovaları ve yolları nasıl bulduğum kalıyor. On yıldır aynı yolu takip edersen, kör olmana gerek yok; sen de gözlerini kapatsan kıyıda benim evime gidebilirsin.”

Ben şaşırıp kalmıştım. Bu adamda müthiş bir zeka ve güç vardı. Daha ilk anda, gözleri, görmediği halde beni yenmişti.

“Yalan söylediğimi bile bile, neden kabul ettiniz beni peki?”

“Düşün ki sana ihtiyacım vardı. Birinin bu balıkları taşıması gerekiyordu. Ya da Lygos'lu olman ilgimi çekti. Belki de yalan söylemen hoşuma gitti. Ya da sıkıcı giden bu tek düze yaşamıma biraz renk katıp, macera yaşamak istedim. Yavaş yavaş eriyen kemiklerim, genç bir dost edinmek istedi belki de... kim bilir?”

Her söylediğinde, her yaptığında gizem vardı bu adamın. Bu adamla geçireceğim vaktin sonunu merak ediyordum doğrusu.

Dar parke sokaklardan geçerek, sahilten epey uzaklaştık. En sonunda yine diğer bütün evler gibi, beyaz kirece boyalı tek katlı ve kocaman bahçeli bir evin önünde durduk.

“İşte burası” dedi. “Burası bizim mütevazı köşkümüz.”

Biz kapının önünde durur durmaz, yaşlı ve bir o kadar da sıska bir kadın içeriden çıkıp, koşarak bize doğru geldi. Beni gördüğüne şaşırır gibi benziyordu. Yine de hiçbir şey sormadan kovaları elimden alıp, içeri götürmek istedi. Ben itiraz ettim.

“Hayır, gideceği yere kadar ben taşıyacağım” dedim.

Şaşkınlığı biraz daha artmıştı. Sonra yaşlı balıkçının elindeki kovayı alıp, bana yol göstererek girdi içeri. Onu takip edip arkasından gittim. Kafam karma karışık olmuştu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. İçimde korkunç bir konuşma istediği vardı. Sanki yıllardır konuşmamış gibi hissediyordum. Balık kovaları mutfağa konulup da salona gelip oturuncaya kadar kimse tek kelime konuşmadı. Sanki körlerin ve dilsizlerin doldurulduğu bir eve girmiştim.

Salon oldukça mütevazıydı. Yalnızca yerde birkaç minder ve birkaç da yastık bulunmaktaydı. Ben balıkları taşımış olmanın yorgunluğuyla hemen olduğum yere çöktüm.

Elbisesinin içinde adeta kaybolmuş yaşlı kadın da geçip karşımıza oturdu. Nedense ben hep selam vermesini umdum. O ise ağzını açıp tek kelime etmedi. Konuşsa sanki ağzındaki inciler yere dökülecekti.

“Nefertit” dedi yaşlı balıkçı. “Konuşumuzla tanışıp, ona hoş geldin demek istemiyor musun?”

Nefertit ilgilenmiyor gibi göründü. Gözlerini duvardan pencereye çevirdi. Hayata küsmüş bir hali vardı bu kadının. Elleri damar damar kabarmış, kapkara göz bebekleri, acılara han olmuş gibi görünüyordu. Alnındaki çizgiler onun elli ile altmış yaşları arasında olduğunu gösteriyordu. Bu gözlerle bakarken, istemesem de farklı bir dünyaya giriyor, o dünyada yaşantıma ait izler buluyordum. Hiçbir şeyi umursamıyor gözükmesinin altında, yıllarca umursamaktan bitip tükendiği yaralar yatıyordu sanki. Benimle ilgilenip, beni soru yağmuruna tutmaması hoşuma gitmişti doğrusu. Yine de adamda olduğu kadar bu kadında da bildiğim bir sır vardı. Fakat yine de çözemediğim, beni de içine alıp düğüm düğüm yapan bir sırdı bu.

Yaşlı balıkçı bir kez daha yinelediğinde kadının ağır işittiğine kanaat getirdim.

“Nefertit!” tam kadının olduğu yana bakıyordu. Pencerenin önüne. “Genç bir konuşumuz var dedim sana...Neden hoş geldin demiyorsun? Bu suskunluk nereye kadar sürecek söyler misin bana?”

İşte o zaman da işitme sorunun olmadığına, kadının benimle ilgilenmek istemediğine kanaat getirdim yeniden.

Yaşlı balıkçı bana döndü:

“Yıllardır çok zor durumlarda kalmadığı sürece konuşmaz. İnsanlardan ve özellikle yabancıardan pek hoşlanmaz” dedi, gülümseyerek. Benden özür dilermiş gibi bir hali vardı.

“Anlıyorum” diye karşılık verdim. “Mutlaka sebepleri vardır. Zorlamamak lazım”

“Öyle” dedi. “Ama bak onun ilgisini nasıl çekiyorum şimdi”

Ben ne yapacağını merak ettim. Dikkatle bu kör balıkçıya bakmaya devam ettim. Ben bir oyun, bir hile, bir hareketlilik beklerken balıkçı yeniden seslendi kadına.

“Nefertit, konuşumuz Lygos’tan geliyor” dedi.

İşte o anda göz bebeklerini öyle bir çevirdi ki bana, doğrusu ödüm koptu. Yanlış hatırlamıyorum. Evet gözlerini değil de göz bebeklerini doğrulttu bana. Konuşmak istedi. Dudakları titredi birden. İlk kez gözlerini gözlerimin ta içine kadar soktu. Akmaya hazır bir çeşmenin habercisiydi bu gözler. İçinde taşıdığı sırrı, yumak yumak attı önüme. Evet bildiğim ama çözemediğim sırrı, bu kasırga gözlerde bulmuştum. Medasus’un gözleri gizlenmişti bu kadının gözlerine. Kırışmış esmer derisi, gözlerini kapatacak kadar aşağı sarkmıştı. Alnındaki çizgiler, yılların ona armağanıydı sanki.

Titreyen dudakları olduğu gibi kaldı yerinde. Hiçbir şey konuşmadı yine. Bir an gözleri kızarmaya başladı. Nar gibi kızardı göz etleri. Anlatamadığı bir romanı özetler gibi baktı bana. Dili tutulmuş gibi ağzını açıp kapadı. Anadan esmer olan teni, karardıkça karardı. Az sonra bir yağmur yağacaktı içinden. Öylesine bulutlaştı. Bir yağmur bulutu oldu sonra.

Gezindi acıların kurak ülkesinde. Yağdı yağacak. Yağamadı. Derin derin nefes aldı. Çekti içine odanın bütün kokusunu. Doyamadı. Arkasındaki yastığa tutunarak zorlukla ayağa kalktı. Bana kadar yaklaştı. Gözlerinde gizlediği büyüğü üzerime boşaltacağından korktum. Ama bunu yapmadı. Kırışmış elleriyle kafamı tuttu. Burnunu gömecekmiş gibi yaklaştırdı kafama. Ben o bakışlardan ve o kararmadan sonra ağaç olmuştum sanki. Kıpırdasam dallarım kırılacaktı. Bu kadının doğudan esen rüzgarı vurmuştu beni. Bundan emindim.

İyice yaklaştırdığı burnuyla, öyle içten içe kokladı ki beni, burnuyla canımı çekiyor sandım. Sanki o kokladıktan sonra, içim buz kesecek, bir daha hayata dönemeyecektim. Kafasını kaldırdı. Hala sağdım. İçine bu kokuyla bir huzur yerleşti sanki. Başını yeniden cama çevirip, ufuklara baktı. Tepede olduğu için muhteşem görünüyordu bu evden deniz. O denizin büyüüne dalıp gitti. Biz öylece sessizce bekliyorduk. En sonunda bozuk bir aksanla:

“Evet” dedi. “Lygos’tan gelmiş... Medasus kokuyor bu adamdan.”

Ben hayretler içinde izliyordum iskelete dönmüş bu kadını. Piramitlerde çalışan kölelerden birinin torunu olması muhtemel bu kadın, üzerinde Ankesenemon’un asaletini taşıyordu adeta.

Pencereye yeniden dalıp kalan yaşlı kadının bu hareketi üzerine ihtiyar balıkçı açıklama yapmak zorunda kaldı:

“Kızımız bizim Medasus” dedi usulca. Sonra göz bebekleri tavana doğru kaydı. Medasus’un çehresini görür gibi devam etti:

“Yıllar oldu” dedi. “Neredeyse yüzünü bile unutacağız. O gittiğinden beri ne bir haberi geldi, ne de kendisi. Sağ mı ölü mü olduğunu bile bilmiyoruz. Bizim de halimiz orta da. Ne yolculuk için paramız, ne de bu yolculuğa dayanacak gücümüz var. Lygos aldığını geri vermiyor diyorum senelerdir. Medasus’un içimde büyüyen sahte görüntüleriyle avunup duruyorum doğrusunu istersen. Buraya gelmeni istememdeki en büyük sebep, onun hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğini sormaktı. Ayak üstü anlatılacak bir şey olsa orada da sorardım belki. Bir de ne anlatsam Nefertit bana inanmayacaktı. En güzeli seni görmesi oldu. Onun yıllardır bükülen beline, yaşama kapanan gözlerine bir ilaç olursun diye düşündüm.”

Ben büyük bir heyecanla:

“Medasus’u tanıyorum” dedim. Kadın ikinci kez çekti gözlerini camdan. Bir anda odanın içindeki bütün ışığı gözlerine doldurdu. Korkutucu bir ifade bıraktı yüreğime. Bu cümlenin ağzımdan çıkmasıyla birlikte eve bir can geldi sanki.

“Nestor’un karısı.” dedim, aynı heyecanla. “Megara’lı olduğunu biliyordum. Ancak babasıyla karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti doğrusu.”

“Nasıl o?” dedi balıkçı. Gözleri dolu dolu oldu. Gözbebekleri nemden görünmüyordu sanki.

“Çok iyi” dedim. İçlerini rahatlatmak istiyordum. “Çok da mutlu hem.”

Nefertit çatlamaş kalın dudaklarını kimıldattı önce. Sonra ağzını şapırdatarak bozuk bir aksanla konuştu:

“Hiç konuştun mu onunla?”

Hem de ne konuşmalar... İçten içe gülümsedim. Onunla Akropol’de tartıştığımız günü hatırladım. Kızı için çırpınan yüreği, kendi anasının yüreğiyle hiç karşılaşmamıştı anlaşılın. İçime yayılan gülümsemeyi saklayarak:

“Elbette” dedim. “Komşumuz olur Medasus. Kocasını da yıllarca hocalık yaptı bana. Ayrıca annemin en yakın dostlarından biridir kızınız...”

Ben bunları anlattıkça onlarda bir rahatlama görülüyor, içleri huzurla doluyordu adeta.

Nefertit ayakta durmaktan yorulmuş olmalıydı ki, yine pencerenin önündeki eski yerine oturdu.

Bu defa yaşlı balıkçı sordu:

“Peki çocukları da oldu mu?”

Aklıma lanet olası Delphi geldi hemen. Sonra da Athelia. Yalancı aşkların, sahte sevgilerin duayeni Athelia...Uzun siyah kirpikleri bir ok gibi saplandı düşüncelerime. Beyaz teni gözlerimi kör eder gibi aşırı bir ışık verdi gözlerime. Bir an konuşamayacağımı sandım.Yüzüm buruştu ve gülümsemesini kaybetti.

“Evet oldu” dedim. “Benim yaşlarımda bir kızı ve sekiz yaşlarında da bir oğlu var.”

Beni onca rencide eden Medasus’u bile anlatırken bu kadar öfke duymamıştım içimde. Ezilmesi gereken yılanlardı bu iki kardeş bana göre.

Yaşlı kadın ayağa kalktı. Yeniden yaklaştı bana. Az önce yaptığı o korkunç saç koklama işini tekrarladı. Ensemden aşağı doğru bir diken topu döküldü sanki. Ürperdim. Hem de ne ürperme...

Bunu yaptıktan sonra:

“Bir şeyler hazırlayayım ben.” dedi. “Acıkmışsınızdır.”

Bir anda değişti Nefertit. Her ne kadar önceki korkutucu sessizliği olmasa da, yine de içine sırların gömüldüğü bir mezarmış gibi duruyordu. Medasus’un uğursuz kişiliğini kimden aldığına iyice karar verdim.

Nefertit bir şeyler hazırlamak için yanımdan ayrıldı. Yaşlı balıkçı getirdiğim güzel haberlerden dolayı bana teşekkür etti. Karısının ayak seslerinin iyice duyulmaz olduğundan emin olduktan sonra:

“Medasus neden mutsuz?” diye ani bir soru sordu bana.

Bir an dondum kaldım. Henüz Apollon Tapınağı’na varmadan herkes kahin oluyordu sanki etrafımda. Bu yaşlı, kurnaz ve gözleri görmeyen adamın bu kati sorusu karşısında cevapsız kalamazdım. Cevapsız kalamayacağım gibi yalan söyleyemeyeceğimi de anladım.

“Evliliğinden pek hoşnut değil” sanırım dedim. Yalan söylememiştim ama Pelops’u söylemenin doğru olup olmadığına da karar veremedim. Bir yerlerde eksik noktalar bıraktım. Sesimin en inandırıcı dalgasını kullandım Medasus’la ilgili bu bilgiyi verirken.

“Buna inanıyorum” dedi. “Ancak benim de bildiğim bir gerçeği sakladın...”

İşte bu sezgiyle çözdüğü bir sır değildi balıkçının. Pelops hakkında onun bildiği şeyler de vardı. Ben merak ve heyecan içinde onu dinliyordum. Ancak onun da bildiği bir gerçeği saklıyor olduğumu söyledikten sonra sustu. Bana itiraf ettirecekti. Ancak bunun bir blöf olabileceğini de göz önünde bulundurarak ve epeyce cesaretli davranarak konuştum:

“Nasıl bir gerçekten bahsettiğinizi anlayamadım ”

Kurnaz davrandığımı düşünen hin bir ifade oluştu yüzünde. Gözleri boşluğa bakarken, bütün sırlarımı o boşluğa dolduruyor ve hepsini çözüyordu.

“Adım Orestes benim” dedi. “Dünyaya gözlerini dunsuz açıp da don buluncaya kadar sekiz yaşına gelen nadir fukaralardan biriyim ben. Öyle eşsiz bir fakirlik içinde büyüdüm ki ben, bunu sana kelimelerle anlatmam gerçekten çok zor olur. Babam günün birinde Roma’ya gitmiş. Annem bana hamile kaldıktan on beş gün sonra hem de. Birkaç ay hiç haber alınamamış babamdan. En sonunda orada aşığı olduğu bir kadının kocası tarafından öldürüldüğü haberi gelmiş. Ölüsünü bile görememiş bizinkiler, çünkü cesedinin her parçasını doğrayıp Akdeniz’in karanlık sularına gömmüş adam.

Ve aylar geçtikçe anamın karnı büyümeye başlamış. Akrabalar arasında bir söylenti ki sorma gitsin. Günahkar bir kadın olduğu için annemin yüzüne kimsecikler bakmaz olmuş...Benim doğmama yalnızca bir iki hafta varmış ki, amcam babamın mirasını hak etmeyen bu fahişe kadının elinde ne var ne yoksa almış. Anamı da kapı dışarı etmiş. Kimse benim babamdan olduğuma inanmıyormuş nedense? Anam beni parke taşların üzerinde doğurduktan sonra sonbaharın gizli ayazına dayanamayıp ölmüş. Kimsesiz bir kadın varmış o zamanlar en az benim kadar fakir.

Anlatılanlara göre o sahiplenmiş beni. Acımış. Bakmış büyütmüş bir zaman. Ben yedi yaşlarındayken o da öldü. Zor hatırlıyorum onun ölümünü. Babamın tarafı da piç olduğuma inandığı için hiçbir zaman sahiplenmediler beni. Bana analık yapan o kimsesiz kadının ölümünden sonra birden akrabaları çıktı ortaya. O zamana kadar içinde yaşadığım ev de alındı elimden. Ben tam bir hafta köpeklerle kemik yiyerek gezip durdum sokaklarda. Sonra da çalışmaya başladım. Önce bir çiftçinin yanında... İşim neydi biliyor musun? Her gün kova kova su taşımak adamın ektiği mısırlara. Yalnızca öğlen verilen yemek molaları hariç akşama kadar su taşıyıp bir tarlayı sulamakla uğraşıyordum. Günlerce sürüyordu bu. Ben tarlanın sonuna geldiğimde, ilk suladığım yerler tekrar susuyordu.

Bu işi yapmanın en acı yönü kış diye bir mevsimin oluşuydu. Adam, yaptığım bu iş karşılığında karnımı doyuruyor, samanlığında bana yatacak yer veriyordu. Kışın bütün hayvanlar içerde tutulduğu için ahırda yer kalmıyordu. Böylelikle samanlığa tavukları yerleştiriyorlardı. Samanlık bir nevi evimdi benim oysa. Tavuk boklarının kokusu içinde kaç kış geçirdiğimi bile hatırlamıyorum. Kimi geceler donmamak için onların arasına gider, adeta içlerine bir tavuk cücüğü gibi büzüşürdüm. Anne diyesim gelirdi oradaki tavuklara. Kanatlarının altına al beni anne... Bu yüzden de bitlerden çektiğimi hiçbir şeyden çekmemişimdir hayatım boyunca... Kimi zamanlar öylesine yolardım ki başımı, kafamdan damla damla kan akar, nisan ayında yağmurlarla sürüklenir giderdi...

Senin anlayacağın zor bir hayat geçti sırtımdan. Hep kendi ayaklarımın üzerinde durmak zorundaydım bu da bana insanları ve olayları iyi tahlil etme yetisini kazandırdı. Bu yüzden de insan sesine dayalı psikolojiyi bile çok iyi biliyorum. Senin sandığın gibi ne kahinim, ne büyücü.

Gelelim bunları anlatma sebebime. Eğer ikimizin de bildiği bir sır varsa ortada, bunun için kurnazlıklara baş vurmanı hiç tavsiye etmiyorum. Önce ben sorduğum için, yanıtı önce alması gereken kişi de benim..." dedi.

Onun kısa sürede anlattığı yaşamı, çok etkilemişti beni. Acılarla dolu bir yaşam, ölümün eşliğine de gelse insanın peşini bırakmayınca bırakmıyordu demek. Yaşantısı kederlerle çevrilmiş insanların mutlulukları da hüzne, acıya dönüyordu demek... Bir an Medasus doğduğunda ne kadar sevinildiğini hayal ettim. Kucağa verilen bir kız çocuğu. Ve kollarında kendinden bir parçayı tutmanın inanılmaz huzuru. Ve varlığıyla başlayan mutluluğun on sekiz yıl sürecek ıstırabı...

Düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Kızını dünya gözüyle bir daha göremeyecek bu adamdan, bir şeyler saklamanın anlamsızlığını düşündüm o an. Birden sessizliği yok ettim:

"Pelops" dedim. "Pelops diye bir asker. Medasus'un ömrünü yiyip bitiren bir aşkın mimarı."

Bunu söyleyince ağır ağır yerinden kalktı. Odadan çıktı. Ben şaşkınlıkla onu izledim. Nereye gittiğini sormaktan bile aciz kaldım. Kanım donmuştu sanki. Aldığım her nefes bir sır yumağı oluyor, hayatımın her noktası bilinmezlerle beşik oluyor, tıngır mıngır sallanıyordu.

Orestes, odayı ağır adımlarla terk ettiğinde, bir süre sessizce bekledim. Sırlara alışmış hareketli yaşantımdan dolayı, bu kısa süreli bekleyiş bile sıkı beni. Ben de usulca yerimden doğruldum. Camın önüne kadar gittim. Üzerinde bulunduğumuz tepeden sonunu göremediğim bir güzellik görülüyordu. Gözlerimle masmavi sularına daldım bu gizemli şehrin. Bembeyaz evlerin süslediği bu güzel tepe, her an denize atlayacakmış, ya da yuvarlanacakmış gibi görünüyordu. Beyazların arasına serpiştirilmiş yeşil, bin bir çeşit çiçeği de içine alarak bir renk cümbüşü oluşturuyordu ata yurdumda. Dört yüz yıl önceki çıkışı hatırladım buradan. Dedelerimin ve ninelerimin bu şehri terk ederken yaşadıkları hüzneleri bir hortum gibi çektim içime. İrsi bir keder kapladı içimi, anlatamadığım ama bütün hücrelerimle duyumsadığım, kırmızı bir keder. Kucaklarda ağlayan bebeklerin sesini işitiyordum kalyonlar dolmuşken limana. Bu beyaz güvercini göremeyecek olmanın acı dolu çığlıklarını. Beyaz evlerin aralarına serpiştirilmiş parke döşeli yollarında koşamayacak olmanın, komşuların erik bahçelerinden erik çalamayacak olmanın günahkar çığlıkları dolduruyordu kulaklarımı. Ötelerden gelen hıçkırıklarda "Elveda" sözcüğü bir kara talih gibi dolaşıyor, gidenlerin ardından yakılan içli ağıtlar yüreğimi dağlıyordu. Lygos'a göçmek, öbür dünyaya göçmekti.

Orestes haklıydı. Her konuda olduğu gibi bu konuda da haklıydı. Giden geri gelmiyordu Lygos'a. Orada ölüp, orada giriyordu toprağa. Topraklarından uzakta toprak olan, acıklı gövdeler serpiştirildi bilincime. Kemikleri tir tir titreyen cesetler yağdı kafama göklerden. Bir an içimden, dört yüz sene boyunca ölenleri gidip çıkarmak geldi mezarlarından. Toprak olmuş kemiklerini Lygos'tan alıp öz topraklarına serpmek düşüncesi vurdu bilincimi. Yeniden bitmelerini, her bahar yeniden yeşermelerini istedim nedense bu topraklarda. Analarının kucaklarında bebek feryatları duydum yeniden. Özünden koparılan yurtsuz çocukların, sahte yurtlarında harcadığım, yalancı yaşamım geldi aklıma. Gözlerim doldu denize inat. Ege'den daha çok su topladı gözlerim. Uzaktan gelen martı sesleri, ağıtıma ağıt kattı kimsenin

anlamadığı. Birden bir sesle bölündü acıklı hayallerim. Hiç yaşamadığım geçmişimden kopardı aldı beni acılı bir babanın seslenmesi.

Arkamı döndüm. Orestes elinde bir kağıtla karşımda duruyordu.

“Hala yerdesin sandım ben de” dedi.

“Denizi izliyordum” dedim. “Öylece dalmış kalmışım...”

“Güzeldir buradan deniz. Medasus’un en çok yaptığı şeydi bu. Tam senin önünde durduğun pencereden yılmaksızın seyredirdi denizi. Onu alıp uzaklara götürecektir olan kaderini bekliyormuş demek ki. Büyülü bakışlarını alıp Lygos’a taşıyacak acıklı yazgısı çıksın diye bakarmış denizden... Uzun uzun... Dalgın dalgın...”

Geçmiş yılları hasretle anan acıklı bir babanın feryatları gibi geldi bana bu kör balıkçının sözleri. Geçmişe, görmeye duyduğu özlemin tını vardı sesinde. Medasus’u özlemenin yangını adeta içini kavuruyordu. Güçlü gövdesinin, güçlü duruşunun, alnı dik bedeninin zayıf ve bükülmüş ölüsü yüklüydü üzerinde. Kendi ölüsünü bağlamışlardı sanki bu balıkçının sırtına. Yıllarca onu taşıyıp, onunla bakacaktı dünyaya. Ruhunun leşi gibi kokacaktı hep. Bu güne kadar koktuğu gibi...

“İşte” dedi, elindeki kağıdı uzatarak. “İşte burada saklı ne varsa ona dair.”

O kağıdın ne olduğunu anlamamıştım.

“Nedir o?” diye sordum.

“Bunu o genç asker verdi bana bir hafta önce. Tek bağlantısı benmişim. Ancak öyle ulaşabilirmiş Medasus’a. Sözde kocasının bir dostuymuş gelen asker. Akılcıca beni kandırdı. Oysa ben nefesinde bile bir ateş duyumsadım, ‘Medasus’ derken. Yangından geriye kalan bir duman gibi çıkıyordu sesi. Henüz sönmemiş bir yangının son kalıntılarında tütüyordu yüreği. İçten içe yeniden tutuşmanın korkusu vardı sesinde... Beni kandırıyor olmanın vicdan sızısıyla birleşiyordu bu korku. Yeniden doğurdu sanki kendini bu mektubu uzatırken. Doğuruyor ve doğurtuluyor olmanın acılarını yaşıyordu içinde. Ve bunca acıyı benden saklayabileceğini sanıyordu zavallı adam. ‘Pelops dersiniz’ derken birkaç tane daha Pelops çıkartıyordu ağzından, belki içlerinden biri Medasus’a kavuşur diye. Ancak, ortaya çıkar çıkmaz öyle bir ümitsizliğin içine kapatıyordu ki onları, o Pelopslar kendi özünü de kemirip, bir moloz yığını bırakıyorlardı geride.

Ben anladım ki o zaman, karşılıksız değil bu yangın. Lygos’un denizi her gün bir çift göz taşıyordu buraya; saatlerce denizi delercesine bakmış, iki derin acı çukuru. Suya girdiğimde, üzerine basmaktan korktuğum bir çift yürek oluyordu dünyaya açılan bu pencereler. Kör olmuş gözlerime yardım olsun diye yerleşirlerdi acılarla yaşlanmış yüreğime. Sızılarını bırakıp da giderlerdi içime. İşte o günlerde, görmüyor olmanın mutluluğunu yaşadım. Umudumu doldurduğum bir denize bakıyor olmamanın sevinci dolardı kalbime. Ben her gün o iki gözü alır bütün bedenime yerleştirip denizi seyredirdim. Bu bile acı verirdi bana. İşte o zaman düşünürdüm, Medasus’umun hali nicedir diye. Lygos’tan buraya kalp ağırları taşıyan soğuk akıntı, Megara’nın ılık gövdesinde bile ısınmaz, dinmezdi...”

Balıkçının sözleri karşısında dilim tutulacaktı neredeyse. Elindeki mektuba uzandığımda, zıngır zıngır titriyordu ellerim. Bir uçurumun kenarına gelmiş gibi hissettim. Açmaya korktuğum bir fırın kapağı olmuştu bu mektup.

“Siz biliyor musunuz içinde ne yazdığını?” dedim sessizce.

“Hayır” dedi. “Kimseye güvenip okutmadım. Megara’lı birine okutamazdım zaten. Nefertit de okuma bilmez. Bilsen bile ona okutmaktansa ölmeyi tercih ederim doğrusu. Bir de okutmak istediğimden emin olamadım. Bu mektup birine aitti ve o ben değildim...Bu mektubu ona ulaştırmak istedim birileriyle ama kimseye de güvenemedim. En azından sen kimseyi tanıyorsun Megara’da. Ayrıca onun sırrını da bildiğine göre gönül rahatlığıyla teslim edebilirim sana. Açılmadan, elimde düğümlenen bir sır oldu bu mektup günlerce... Ve işte sen geldin sonunda...”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” dedim. “Okuyayım mı şimdi bunu?”

Bir süre düşündü. Kararsız kalmıştı. En sonunda:

“Hayır” dedi. “Okumamak en doğrusu. vicdanımın rahat etmesini istiyorum. İlk Medasus açsın bu mektubu... Sence de öyle değil mi?”

Güvenilirliğimi kontrol etmeye çalıştığını anlamıştım. Rahat ve ilgisiz bir sesle:

“Elbette” dedim. “Okumak isterse okur bana Medasus zaten”.

Medasus’un sırrını biliyor olmam, en güçlü silahımdı benim. Onun güven damarlarının hepsini vurmuştum bu okla. Akropol’de karşılaştığım o kadın, onca şeyi anlatırken bana, ne kadar kızmıştım oysa. Günün birinde böyle bir işe yarayacağı aklımın ucundan bile geçmezdi doğrusu.

Söylediklerim ve içinde bulunduğum konum, onun içini rahatlatmıştı. Mektubu teslim aldıktan sonra içinin ne kadar rahatlamış olduğunu, görmeyen gözlerinden okunan güvenden anladım.

Megara’ya ayak bastığım bu ilk günden, gemide başlayan ‘sır çözme oyunu’ yine yakama yapışmıştı. Bu yolculuk başlar başlamaz hayatımı dolduran bu gizemli maceralar, ne kadar doğru bir karar verdiğimin açık bir deliliydi.

O günü zor akşam ettim. Bir an önce herkesin yatmasını bekledim. Akşama kadar durmadan bir şeylerle uğraşan bu iki ihtiyarın akşam yorgunluktan sızıp uyuyacaklarını düşünmek tam bir yanılığ oldu. Gece fitiller tükeniyor, bense fitil oluyordum. İçimde biriken bu gizli mektup, irinleşecek ve her an gövdemde açılan deliklerden dışarı boşanacak, çağlayanlar gibi derinlere dökülecek diye korkuyordum. Geceyi uzattıkça uzattı bu yaşlı adam. Seneler boyu içinde biriktirdiği ne kadar ‘Medasus’ derdi varsa boşalttı bana.

Bense hem dinliyor hem de uykumun geldiğine bir işaret olsun diye esneyip duruyordum. Öyle ki bu sahte esnemelerin birinde çenem tutuluyordu neredeyse. Esnemek için ağzımı açtığımda, geri kapatamadığımı fark ettim bir an. Ağzım ne yapsam kapanmıyordu. Ellerimle yerine oturtmaya çalıştığım çenem, dokununca kırılacak gibi oluyordu. Adam görmediği için, kadın da camdan gözlerini bize doğru çevirmediği için, onlar da fark edemedi bu durumu. Bir an ağzı açık bir vaziyette ruhumu teslim edeceğimi düşündüm. Hatta ağzım açık kaldığı için buradan ruhumun çıkıp kaçacağını sandım. Ancak bu mektubu okumadan, kesinlikle ölmeye niyetim yoktu. İki elimle çenemin altından tutup, bir sağa, bir sola boynumu kırdım. Çenemi kapatmayı başarmıştım. Ancak bu defa da boynum tutuldu. Kafamı bir o yana, bir bu yana sallamaktan başım döndü bir ara. Mide bulantısından öleceğim sandım.

Artık Orestes’in anlattıklarının zerresini bile dinleyemiyordum. Şüphelenmesin diye de sesimi bile çıkarmadığım için, tutuk bir boyunla, ağrıyan bir çeneyle, bulanık bir mideyle, ve dönen bir kafayla bu adama katlanmak zorunda kaldım. Yalnız kalmak için acele etsem biliyordum ki, bunda bir art niyet sezecekti. Özellikle sesimin tonundan pek çok şeyi algıladığı için, onlar teklif edinceye kadar yatma isteğimi bildirmedim. Bu durum da kelimenin tam anlamıyla mahvetti beni.

Balıkçı ha bire bir şeyler anlatıp dururken, ben mektubu nasıl okuyacağımı hayal ediyordum. Adamın kulakları çok keskin olduğu için, mektubun katının açıldığını bile duyabilirdi. Bu nedenle kafamdan çözümler üretmeye çalışıyordum. Ama sürekli karşımda konuşan bir adam olduğu için düşüncelerimi kontrol edemiyordum. Ben sabırla anlattığı olayı bitirmesini bekliyordum. Tam bitirdi derken o başka bir derdini, başka bir acısını anlatmaya çalışıyordu. Ne yapacağımı şaşırılmıştım adeta.

Nefertit ise ay ışığının vurduğu pencereye doğru bakıyor, sanki kocasının baktığı karanlıklara, Medasus’un ümitsiz bakışlarını birleştirip, onların yaşadığı ıstırapları yaşamaya çalışıyordu. Çok nadir dönüyor ve bize bir göz atıyordu. İşte o zaman bu kadının kendi içinde kurduğu ayrı bir dünyada yaşamakta olduğunu fark ettim. İsteme probleminin olmadığını anlamıştım bu sabah. İsteddiği zaman, istediğini duyuyordu. Ancak gerçek dünyadan öyle bir kopuyordu ki, ne benim dediklerimi, ne de kocasının dediklerini işitmiyordu. Kendi hayal aleminde, kendi acılarının içinde gömülmüş, baktığı pencerenin içinde yaşarken; hala orada olduğumuzdan emin olmak için arada bir dönüp kontrol ediyordu.

Bu ihtiyarların tuhaf hallerine yalnızca şaşırıyor, aynı zamanda çok acıyordum onlara. Ancak bir türlü başlarını yastığa koymadıkları ve beni rahat bırakmadıkları için de bir yandan kızılıyordum bu yaşlı çiftte.

Neyse ki en sonunda Orestes insafa geldi ve:

“Sen yorgunsundur şimdi” dedi. “Artık yataklarımıza gitsek iyi olacak.”

Bir an Megara'nın karanlık gecesinden, ay ışığı demetine uçup, aydınlanmışım sanki. Üzerimden kıyafetimi sıyırıp atar gibi sıyırıp fırlattım karanlığımı geceye. Megara semalarındaki karanlık koyulaşırken, benim içim aydınlandıkça aydınlandı.

Herkes yatağına çekilecekti artık. Ben bu odada yatacaktım anlaşılın. Üzerinde yatmam için yumuşacık bir döşek geldi oturduğumuz odaya. Demek ki, mektubun sırrını çözeceğim kutsal mekan bu oda olacaktı. Yüreğimle aydınlattıkça aydınlattım odayı. Öyle ki dipte köşede, iğne ucu kadar karanlık bir yer bırakmadım. Ancak benim kıpır kıpır yüreğim, içindeki coşku nedeniyle bu odayla yetinmedi. Elimde beyaz bir boya kutusu ve bir fırça taşıyormuşçasına, yeniden beyaza boyadım bütün evleri, gecenin karanlığına inat. Her evde, coşkuyla aydınlanmış asırlık akraba çehreleri gördüm. Yer yüzü soyunup çınlıplak kaldı bu karanlık gecede. Mahremini görmediğim tek bir gizem kalmadı dünya üzerinde. Gecenin bile sırrını yakaladım, hem de karanlığı oyuna getirerek...

İşte yatma zamanı gelmişti. İşte o an gelmişti. Yumuşacık yün döşegin üzerine atılan eski kumaşlı bir yorgan, atlas yorganlar gibi sardı bedenimi. Daha yatağa girmeden doladım bu yorganı gövdeme. Gecenin bile sırrını yakaladığım bu zamanda, bir atlas yorgana sarmaladım görünmez sırlarımı. Damar damar sakladım yalanlarımı, rüyalarımı ve zekamı...

Yatağım hazırlandıktan sonra her ikisi de dışarı çıktı. Hiç beklemeden yatağa girdim. Mektubu cebimden çıkarmadan önce bir süre kulaklaştım. Kimse gelmiyordu. Ne bir çıtırtı, ne bir fısıltı. Az sonra ölüme dalar gibi dalacaklardı uykuya. Horlamaya başladıklarında ise, ne hisirtti duyulacaktı ne de başka bir ses. Bu horlama düşüncesini iyi akıl etmiştim. Sabahtan beri bu sırta dayanan ben, birkaç dakika daha dayanmayı çocuk oyuncağı gibi görüyordum.

En sonunda derinlerden gelen bir horultu çalındı kulağıma. Bu balığın horultusuydu. Boğazından çıkan kalın ses öyle düşünmemi sağladı. Önemli olan da bu kulaklarıyla gören adamın uyumasıydı doğrusu. sonrasında her şey daha kolay olacaktı. Tam mektubu açmaya karar verdiğimde bir şey daha takıldı kafama. Bu adam beni sınamak için horluyor olabilir. O yüzden bir müddet daha beklemekte fayda gördüm. Az sonra yapacağımı, pencereden süzülen ay ışığından başka kimsenin göremeyecek olması sevince boğuyordu beni. Kalp atışlarımın gittikçe hızlandığını duyumsadım. Bu heyecan beni öldürecekti neredeyse. Dakikaları hatta saniyeleri sayıyordum. Bitmek bilmeyen bir sürece girdiğimi hissettim o an. Kalp atışlarım dizlerime vurdu sonra. Bahar gecesinin serinliğinde, üşüyormuş gibi titredim. Artık daha fazla dayanamayacağımı anladım.

Hemen sarıldım mektuba. Yavaş yavaş çıkarmaya başladım cebimden. Bir ucu cebimde, diğer ucu elimde, dışarı doğru kaydırıyordum zarfı. Tam ellerime aldım. Yavaş yavaş açtım. Yorganın altında yaptım bütün bunları. Ancak okumam için dışarı çıkarmam gerekiyordu. Uyuduklarını hesap ettiğim için bunda bir mahsur göremedim. En sonunda dışarı çıkarmıştım. Ancak mektubun katlarını açmayı unuttuğumu fark ettim çıkarınca. Yeniden yorganın altına soktum onu. Orada katlarını açtım. Artık okunmaya hazırdı gizemim. Elime aldım. İlk satırı okuyacaktım ki, odaya doğru gelen ayak sesleri işittim. Ödüm koptu. Mektubu tekrar yorganın altına nasıl soktuğumu hatırlamıyorum bile...

Önce yanıldığımı sandım. Ancak az sonra fitilin kapıya doğru vurduğu ışıkta bir gölge belirginleşti. Kalbim duracaktı neredeyse. Bir hayalet gibi, o Mısırlı kadın görüldü. Yavaş yavaş bana doğru gelmeye başladı. Ben uyuyormuş gibi yaptım. Gözlerim çok hafif aralıktı. Ne yapacağımı merak ediyordum. O anda ne yapmam gerektiğini ise bilmiyordum. Kalbim durdu duracak. İhtiyar kadının kırışmış ellerini görüyordum artık. Fitilin ışığı da vurdukça bir cesede dönüşüyordu kadın.

O an kadının ruhunu bedeninden soyutladım. Bir ölü Mısır piramitlerinden birinin içinde bulunan mezarından hortlamış, iki - üç bin senelik uykusundan uyanmış, bana doğru geliyordu. Bağırma ramak kalmıştı neredeyse. Baş ucuma kadar geldi. Bana doğru eğildi. Avurtlarını şişirdiğini gördüm. O an yapılabilecek en doğru şey, saldırıya uğramadan kalkıp kaçmaktı. Ancak bu yaşlı, çelimsiz kadın saldırsa da bir şey yapamazdı. Sonra onun bir büyücü olduğunu düşündüm. Demek ki görüyordu. O bendeki her şeyi görüyordu. Atlas yorganlar içindeki sırrımı almış, avurtlarına doldurup, onları şişirmişti. Şimdi kara bir büyüyle cezalandıracaktı beni. Ya da bilmediğim yöntemleriyle...

Avurtları şiştikçe şişti. Bir an odadaki bütün havayı ağzında topladığını düşündüm. Sonra ‘puf’ diye bir ses işittim. Ve karanlığa gömülen bir oda... Nefetiti fitili söndürmek için gelmişti. Fitili söndürdü ve odayı terk etti.

Ben yorganın içinde elimde mektupla kalakaldım. Hem bana bir şey yapmadan gittiği için seviniyor, hem de fitili söndürdüğü için kahroluyordum. Demek ki o, uyuyup, fitili açık bıraktığını sanmıştı. Şimdi fitili yeniden ateşleşem şüphe toplayabilirdim. Tam olarak nerede yattıklarını bilmiyorum olmam, en büyük dezavantajımdı.

Ne yapacağımı şaşırardım. Oda iyice loşlaşmıştı. Mektuptaki yazılar görünmüyordu artık. Yarına kadar beklemek imkansızdı, bunca sabırdan sonra. Birden aklıma ay ışığı geldi. Odanın tam ortasında bir şey göremiyordum ama cama gittiğimde durum değişebilirdi. Yorganın altından çıktım. Ayağa kalkıp, etrafı kontrol ederek, pencerenin kenarına kadar geldim. Ay ışığı yazıları gösteriyor mu diye kontrol ettim mektubu. Evet, zorlukla da olsa görebiliyordum. Fazla bir şey düşünmeyip hemen mektubu okumaya geçmem lazımdı. Çünkü zamanım çok kısıtlıydı. Heyecanla gözlerimi mektuba diktim...

“Benden uzakta, içimde yıllarını geçiren biricik Medasus’um;

Şunu bilmeni istiyorum ki, bu mektubu yazarken elimdeki tüyü güçlkle tutuyorum. Sana hitap ediyor olmanın korkusuyla, her an elimden kopup kaçacakmış gibi duruyor. Parmaklarım titremekten neredeyse yazamaz haldeler. Ancak ben yine de, bütün nefesimi, bütün gücümü yüreğime ve parmaklarıma vermeye çalışarak yazmaya çalışacağım.

Adım gibi eminim ki, benden ayrıldığın günden beri, seni gelip alacağımı, eski saadet dolu günlerimize yeniden kavuşturacağımı düşünüyordun. Senin beni öylece terk edip gitmek zorunda kaldığın o uğursuz günün hemen sonrasında, büyük bir hazırlığa giriştim ben. Komutamdaki askerlerin hepsini topladım. Bütün şartları zorlayarak, paralı askerler bulup, diğer şehir devletlerinden Megara’ya getirttim. Bütün yapacağım şey, birkaç gün hazırlıktan sonra, gelip ordumla birlikte, Lygos’un aşıkları ayıran kıyılarından seni alıp buraya getirmektir. O günlerde, birlikte geçireceğimiz güzel günlerin hayaliyle yanıp tutuştum. Giderken yanında yalnız kalkanımı değil, bütün yaşantımı, ciğerlerim için gereken bütün havayı da alıp yanında götürmüştün. Ve ben bütün kaybettiklerime yeniden kavuşabilmek için canla başla çalışıyordum. Senden ayrılmış olmanın verdiği bir telaşla, kafamı iyi kullanamıyorum, bu işi nasıl gerçekleştireceğimize dair planlar yapamıyordum. Bunun için de ayrıca bilge kişiler tuttum. Megara’da isim yapmış alimler. Onlar, seni Lygos’tan nasıl kaçıracığımıza dair planlar yaparken, ben de gözlerinin hayaline dalıp kayboluyordum. Yediğim, içtiğim, gördüğüm, düşlediğim her şey de sen vardın. Kimi zaman benden aldığın her şeyi bana bağışlıyor, ve yanıma geliyordun sanki. Öylesine güçlü hayaller kurdum sana dair. Geleceğimi seninle belirlemek, karım olduğun günü görmek için adeta çırpınıyordum.

Seni parayla satın alan o gaddar, o hain adamı onurlu bir kılıçla öteki aleme göndermek için yerimde duramıyordum adeta. Gel gör ki, bulduğum alimlerden biri bana ihanet etti. Yaptığımız planı, daha yüksek bir ücret ödeyen babama sattı. Tam Lygos’a hareket edeceğimiz gün, babam adamlarını yollayıp, paralı askerlerime yapılacak ödemenin iptal edildiğini açıklattı. Bir kısım askerler onlara inanmayıp devam etmek istedi. Ancak bu kez de benim üzerimdeki bütün maddi desteğini geri çekti. Bir anda beş parasız kaldım. Düşündüm ki askerlerle gelip seni kaçırsak bile, döndüğümüzde onlara verecek beş kuruşum olmayacaktı. Bu da benim ölümüm demektir. Ben öldüğüm zaman nasıl mutlu olurdu sevgilim sen? Seni terk eden bedenim, affeder miydi kendini? İşler böyle karışınca, senin de yuvanı bozup, ortada bırakmak istemedim. Hem seni oradaki yeni yaşantından edecek, hem de buraya getirip kocasız bırakacaktım.

Böylece bir süre bekleyip yeni kaynaklar bulmaya karar verdim. Aradan birkaç yıl geçmesine rağmen, hiçbir akrabam bana yardım etmeye yanaşmadı. Zaman geçiyordu ve ben sensiz geçen bir saniyenin bile hesabını yapıyordum. En sonunda eski bir arkadaşım ile bir ticaret anlaşması yaptık. Bu işin sonunda hem askerler için yeterli parayı alıyor, hem de sana iyi bir gelecek hazırlayabiliyordum. İşler yolunda gitti. İyi para kazandım. Aylarca denizler de dolaşıp durduysak da buna değdi. Atina’dan asker getirmek üzere yola çıkacaktım. O sabah erkenden kalktım, sana olan vuslata ilk adımı atmak için. Daha bahçe kapısından çıkmadan birkaç adam çullandı tepeme. Babamın adamlarıydı bunlar. Bu kez hayallerimi anlattığım arkadaşım satmıştı babama benimle ilgili bilgileri. Ve bana verdiği kadar para almıştı babamdan. Yıllarca bir adaya götürdüler beni. Seninle evlenip, Lygos’lu zengin bir adamla ailemizin başını derde sokacağım için senelerce o adada tuttular beni. Arada bir dünyanın en güzel kızlarını getirdiler, aşık olayım diye. Ama nafile... Onlara ne gözüm değdi, ne de parmaklarım. Dudaklarımsa yıllardır, senin dudaklarına susayıp durdu. Erik ağacının altındaki ilk öpüşmemizden kalan tat, hala sızlatır dudaklarımı.

Böylece kaç yılın geçtiğini anlamadım. Adadan kaçmak mümkün değildi. Hizmetçiler sürekli takip ediyorlar, ve her planımı babama rapor ediyorlardı. Orada geçirdiğim yıllar içinde, sevgimde bir cesaret doğdu. Adadan kurtulduğum zaman, bir orduyla değil, tek başıma gelecektim Lygos’a. Bu, sana olan sevgimin bir kanıtı olacaktı. Ölürsem de, dudaklarım dudaklarına kapanmışken ölmek istiyordum. Artık dünya umurumda değildi. Ben bütün bu hayaller

içindeyken, bir baktım ki yaşlanmaya başlamışım. Gençliğim ve tazeliğim ellerimden kayıp gidiyor. Artık ölüm pahasına da olsa oradan kurtulmalıyım. Bir gün uşaklardan birini, yavaşça arkasından yaklaşıp, kafasına kocaman bir odunla vurarak öldürdüm. Onu sakladığım da diğerleri onu aramak için epeyce bir gezip durdular adayı. Onlar her yeri delik deşik ararken beni tamamen unuttular. Gizlice kıyıya kadar gittim. Etrafta ne bir tekne vardı ne bir gemi. O adaya gözlerimi bağlayıp götürdükleri için, Megara'ya ne mesafede olduğunu bilmiyordum. Bir ümittir atladım denize. Eğer yakın bir adacık varsa oraya kadar yüzecektim (Bunun ne kadar imkansız bir şey olduğunu ancak bu günlerde anlıyorum). Yok eğer her yere çok uzaksam, sensiz yaşamaktansa, senin yolunda ölmeyi tercih erim diye düşündüm. Ne kadar yüzdüğümü bilmiyorum, halsiz düşüp, şuurumu kaybetmeye başladığımı hatırlıyorum. Seninle vedalaşıp, denize bir öpücük kondurdum. Her gün beni gözlüyor olacağın Lygos'un kıyılarına götürsün diye...

Denizin götüreceği öpücüğe ihtiyacım kalmadığını, bir Roma kalyonunda gözlerimi açtığımda anladım. Ölmek üzereyken rastlamışlardı bana. Kurtarmışlardı... İçimde sana kavuşacak olmanın sevincini yaşadım. Doğruca Megara'ya geldim. Burada babamlardan gizlenerek kalıyorum. Boş bir bağ evimiz var bizim, oradayım. Dün gece bu yüzden üşüttüm sanırım. Bu evin duvarlarının bir kısmı neredeyse uçmuş. Soğuk beni kötü etkiledi doğrusu. Öksürmekten canım çıkıyor desem yeridir. Ama senin hayalin ilaç gibi geliyor, bütün dertlerime.

Bu arada, buraya gelince adaya gideli tam on üç yılın geçmiş olduğunu öğrendim. On sekiz sene geçmiş senden ayrıldıktan bu yana.. Artık yaşlandığımı hissediyorum. Senden ayrı geçen on sekiz sene, bin sekiz yüz sene gibi geliyor bana. Bu mektubu yola çıkmadan önce yazıyorum. Bir hafta sonra Lygos'a gelmek için yola çıkacağım. Asker falan bulacağımdan değil bilesin. Tek başıma geliyorum seni almaya... Yalnızca arada bir geceleri şehre inip, başka kılıklarla gemi ayarlamaya çalışıyorum. Ücretini gelince vereceğimden, bulmak zor olacak biraz sanırım. Senin boynuna sarılıp, öpüp koklamaya hasret kaldığım her saniyenin acısını çıkaracağım sana kavuşunca...

Bu mektubu sana yazma sebebim, eğer ki deniz yolculuğunda başıma bir şey gelirse, biricik aşkınımın hayatı boyunca seni düşündüğünü bilmeni istiyor olmam. Bütün acılarımı sana olan aşkımdan dolayı yaşadım. Senin yokluğunda, aşkınımın acıları da beni terk etseydi, inan ki belki de yaşayamazdım. Senden gelen, acı da, kahır da dermandır yaralarım... Beni yıllarca ayakta tutan bu oldu ve hep de bu olacak...

Sana kavuşmanın heyecanıyla daha fazla bir şey yazamayacağım galiba. Ama nasılsa yazamadıklarımı görüşünce söyleyeceğim.

Yolunda ömrünü vermekten çekinmeyecek sevgilin, Pelops..."

Mektubu bitirdikten sonra, sonunda içim bir tuhaf oldu. Bunları düşünmeden hemen yatağıma girip mektubu katladım. Ve yeniden zarfa yerleştirdim.

Demek Medasus en sonunda istediği cesur aşığa kavuşacaktı. Gelmeyecek olan bir sevgiliyi bekleyip durduğunu düşündüğüm için kendimden utandım. Demek ki, Pelops Medasus'u kaçıracaktı. Bunu engellemenin bir yolu olmalıydı. Bu hem hocama olan vefa borcumu ödemek, hem de anneme bakacak olan kişinin Lygos'tan gitmesini engellemek için şarttı. Bütün gece bu işi nasıl bozacağımı düşündüm. Tam bir hafta olacaktı. Demek ki ya yola yeni çıkmıştı, ya da yarın sabah çıkacaktı. O an aklıma cin bir fikir geldi. Pelops'un babasını bulup ona anlatacaktım her şeyi. Ancak o engelleyebilirdi, bu kaçırma işini. Onların kavuşmalarını engellemek değildi aslında amacım. Ama nedense Medasus'un bu adamlarla kaçmasını ve yuvasını dağıtmasını istemiyordum. Bir de Nestor vardı arada tabii. Kafam karmakarışık. Düşünmekten o kadar yorulduğum ki, gözlerimin kapandığını hayal meyyal hatırlıyorum.

Ertesi gün uyandığımda, güneş çoktan doğmuştu. Ben bir yere geç kalmış gibi fırladım yataktan. Bir baktım Orestes balıklarını tutup çoktan getirmiş onları. Bu gün gerçekten azdı balıklar. Sonra, şafakla çıkmış olduğunu öğrendim balığa. Ona askerin babasının evini nasıl soracağımı düşünüp duruyordum. Neden öğrenmek istediğimi kesin soracaktı. Ben de, askerin kendisiyle görüşüp, ona Medasus'tan bazı haberler götüreceğimi söylemeye karar verdim. İşler yolunda gitti. Askerin babasının adını ve evinin nerede olduğunu öğrenmiştim. Doğruca yola koyuldum. Canımın hiçbir şey istemediğini söyleyip, kahvaltıyı bile reddettim.

Dar parke sokaklardan, rengarenk çiçekli bahçelerin yanlarından geçerek sahile doğru indim. Evleri sahile yakındı Pelops'un ailesinin. En sonunda yaşlı balıkçının tarif ettiği konağı gördüm. Beyazlar giyinmiş bir gelin gibi görünüyordu bu ev. Ağır ağır ilerledim. Büyük bir bahçe kapısı vardı. Kapıyı çaldım. Yaklaşık bir on dakika sonra uşak olduğunu tahmin ettiğim bir adam açtı kapıyı.

“Bay Hermes’le görüşmek istiyorum” dedim.

Uşak kibarca:

“Kimin geldiğini söyleyeyim?” diye sordu.

“Ben Lygos’tan geliyorum. Kendisi beni tanımaz.. Ancak, oğlunun bu gün yapacağı büyük bir hatayı engellemek için buradayım..Aynen böyle söyleyin, lütfen...”

Uşak biraz duraksadı. Benden şüphelenmişti sanki. Ben elimden geldiğince ona güven vermeye ve içini rahatlatmaya çalıştım. Gidip adama haber vereceği yere, hiçbir şey anlamamış gibi baktı yüzüme. Sonra:

“Anlamadım efendim” dedi.

Ben de dediklerimi tekrar ettim. Bunun üzerine uşak:

“Onun artık hata yapması çok zor beyefendi” dedi. “Küçük beyi bağ evinde ölü bulmuşlar. Önceki gün cenaze töreni vardı burada...”

Hiçbir şey söylemedim. Bir an Pelops’u ben öldürmüşüm hissine kapıldım. Vicdanımdan gelen acı bir haykırıyla, kulaklarımın sağır olduğunu sandım. Uşak arkamdan “iyi günler beyefendi” diye bağırırken, ben bütün günleri içime doldurup, o günü hepsinin içinden çıkardım. Cebimde Pelops’un can çekişmesini hatırlatan bir mektup, durmadan hisşirdiyordu...

Güneş Mor Dağlara can vermeye çalışırken, iki bin senelik bir aşk hikayesinin gölgesinde kalıp, adeta can çekişiyordu...

II. BÖLÜM

ÖLÜME GÜLÜMSEMEK

Sabah, gecenin karanlığını bir bıçak gibi keserken, gece boyunca ormanda balta sesleri durmak bilmedi. Kendini bu savaş için feda eden yaşlı ağaçlar, ölmeden önce son kez vedalaştılar genç fidanlarla. Bodurlar, Bilge Ser ve İva ile olan gönül bağları, onları bu gönüllü ölüme razı etmişti. Bir ağaç yıkılırken son bir kez baktı mor gök yüzüne. Leylakları başına topladı birden, bütün bulutlar, gözleri dolu dolu gezdi Bodur Diyarı’nda.

Askerler iki odalı bir kulübe yapacak kadar ağaç kestiler ormandan. Bilge Ser başlarında durup yol gösterdi onlara. Önce dalları budandı bu ağaçların, sonra kabukları soyuldu. Ardından her iki ucu da yontulup düzeltildi bu tomrukların. Uzunlamasına ikiye kesildi, ve bir yanları düz, bir yanları yassı olacak şekilde hazırlandı. Üç büyük tahtayla birbirine tutturulacaktı bu ağaçlar. Sonra tahtalar hazırlandı. Kulübenin dört duvarı için on iki adet uzun tahta ayarlandı. Sonra üç tane tahta da, kulübeyi ikiye bölecek olan paravan için eklendi. Cephede hazırda bulunan baltalar kullanılmış, ağaçlar kesilmişti. Ancak iş birbirine tutturmaya gelince, beklemek zorundaydılar. Zira kasabaya giden askerler, Bilge Ser’in malzemelerini henüz getirmemişlerdi.

Askerler dinlenmek üzere tomrukların üzerine çöktüler. Genç fidanlar, dedeleri için tuttıkları yastan dolayı, rüzgar bile esse kıpırdamıyorlardı. Askerler soluklanıp nefes alırken, uzaklarda bir toz bulutu belirdi. Şaharm komutasındaki askerler, bu bulutu görmüş olmalı ki birden toparlanıp silahlarına sarıldılar. Bu toz bulutu Bodur diyarı’ndan geliyordu ama yine de ne olacağı belli olmazdı. Biraz daha yaklaşıncı herkesin içi rahatladı. Gelenler malzemeler için

kasabaya gönderilen askerlerdi. Tomrukların üzerinde oturan askerler yerlerinden fırlayıp, kasabadan gelen askerlere yardıma koştular.

Az sonra malzemeler getirilmiş ve kulübenin yapılacağı yerin yanına yığılmıştı. Bilge Ser, vakit kaybetmeden kulübeyi inşa ettirmeye başladı. Önceden hazırlanan odunlar büyük bir hızla birbirine monte edildi. Gençler olağanüstü bir gayretle çalışıyor, bir an önce hazırlığı tamamlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kulübe inşa edilip tamamlanıncaya kadar neredeyse öğlen olmuştu. İki odası vardı kulübenin. Ve bir ismi bile olmuştu, "bıçkıevi". Etrafındaki ağaçlar kesilmediği için, bu kulübe kendini saklıyordu. Buna ek olarak, ağaçlardan yontulan dallar da, kulübenin üzerine atılıp, kulübe kamufle edilmeye çalışıldı.

Dört asker öğlen yemeğini hazırlamıştı bile. Cephede, önceden getirilmiş olan büyük kazanlarla kakule çorbası pişirilmiş, buna ek olarak da, safran ve sumak karışımı bir haşlama yapılmıştı. Guruldayan karınlar, bu enfes yemeklerle tıka basa doldu. Yeniden işe koyuldu herkes. Şaharm askerlerine durmadan eğitim veriyor, onlara ok ve mızrak atmasını, kılıç kullanmasını öğretiyordu. Bunların yanı sıra bir takım savaş tekniklerini anlatıyordu onlara. Hepsi canla başla uğraştığı için, çabuk öğreniyorlardı.

Bilge Ser askerlerin getirdiği malzemelere bakıyor ve bunları kullanarak neler yapabileceğini düşünüyordu. Askerlerden birine, kitabını getirip getirmediğini sordu. Aldığı yanıt onu sevindirmişti.

"Eveet" dedi. "İlk yapacağımız şey 'büyülü duman makinesi' Bunun için gerekli malzemeler:

1) İki adet kütük. İçleri oyulacak

2) Bir adet yassı tomruk. İçi oyulacak.

3) İç malzemesi için: Bulabildiğiniz kadar ballıbaba otu, kuzukulağı tozu, karagöz yaprağı, kuşdili ve dişbudak özü."

Elindeki on dört askerden ikisini kütükler için, ikisini tomruk için, ikisini de iç malzemeyi toplamaları için görevlendirdi.

Bu altı asker gittikten sonra, ikinci silahın ne olacağına karar verdi Bilge Ser:

"Şimdi" dedi. "Şimdi de sırada, 'Altıpatlar sersemleştirme aygıtı' var. Bunun için de bazı şeylere ihtiyacımız olacak.

1) Uçları dirgen şeklinde, aşırı uzun olmayan iki kalın sırık.

2) Ucu, kaşık biçiminde oyulmuş uzun saplı bir fırlatma çömçesi.

3) Dirgenlerin içine yerleştirilip, çömçeyi aralarında tutmaları için kullanılacak iki uzun ve sağlam sırık. Ve Sırıkların iki ucunu bağlamak için hasır otundan elde edilecek iki adet kendir.

4) İç malzemesi için; Bulabildiğiniz kadar balık kafası ve balık sırtı. Yine bulabildiğiniz kadar karga beyni ve tulum ağacından çıkartılmış sakız. Ve kaya diplerinde biten merhamet çiçeğinin taç yaprakları."

Sekiz kişiyi de bu işler için yolladı Bilge Ser. Onlar da hemen yola koyuldu ve malzemeleri bulmak için var güçleriyle ilerlediler. Geriye dört asker kalmıştı. Onları da ellerindeki malzemeleri kulübeye taşıtırmak için kullandı. Askerler malzemeleri içeri taşıyıp bitirince, Bilge Ser onlara ormana çıkıp, gördükleri her bitkiden bir tane almalarını emretti. Ellerinden geldikçe de çabuk olmalarını istedi onlardan. Kendisi ise, oturup kitaptan tarifler okumaya başladı. Kendi hazırladığı halde bazı ayrıntıları unutmuştu.

" Sayfa 1245,

Alet:..... Sihirli Duman Makinesi:

Ne işe yarar?..... Zor durumlarda bir savaş hilesi olarak kullanılır. Düşmanın yer tespitini önler.

Nasıl yapılır?..... İki adet kütük derince oyulur. Yanları kesilir ve bu iki kütük birleştirilerek geniş bir kazan elde edilir. İçi boşaltılmış bir tomruk bu kazanın üstüne ters bir huni gibi yerleştirilir. Bu tomruğa kapaklı bir delik açılır ve

bu delik kütüklere malzeme atabilmek için kullanılır. Önemli olan bu kütüğün içine atılacak sihrin karışımını iyi yapmaktır. Sihir yaparken; Ballıbaba otu ile kuzukulağı bir kaba dökülür. Sertlikleri gitmeyecek şekilde karıştırılır. Başka bir kapta iyice karıştırılmış ve sıvı hale getirilmiş karagöz yaprağı ve dişbudak özü iki saat kadar kuşdili suyunda bekletilir... Ardından her iki karışım da tomruktaki delikten aşağı dökülür...

İki dakika boyunca şu sözcükler tekrar edilir:

Kuzukulağı ballıbabadan dişbudağı karagözden./ Özden, yüzden, sözden, düzden, bizden, dumandır öte giden / Al o kıydan, gel o kıydan, istediğim yerde ol, sözümden çıkma duman...

Nasıl kullanılır?..... İki dakika sonra çıkan duman emrinizdedir. İsteddiğiniz yere gizlice gider ve oradan tütmeye başlar... Sözcükler nereye, duman oraya..."

Bilge Ser bu satırları okuyunca gülümsemekten kendini alamadı. Bu sözcüklerin hiçbir katkısı yoktu çünkü. Bu büyüyü kullanırken, ruhunu ve bilgeliğini katıyordu içine, diğer canlılara hakim olmanın ilginç bir yoluydu aslında bu sihir. Kitap birinin eline geçse bu büyüyü yapamazdı. Çünkü her şey Bilge Ser'in ruhunda gizliydi. Yalnızca burada kullanabileceği bitkilerin adları ve karışımlarının tarifleri vardı. Ve bu büyülere hakim olup, onları yapabilecek tek büyücü ise Bilge Ser'in kendisinden başkası değildi. Gülümseyerek kitaba devam etti:

"Sayfa: 1345

Alet:..... Altıpatlar Sersemletme Aygıtı:

Ne işe yarar?..... Savaş esnasında düşman askerlerini sersemletmek için kullanılır....

Nasıl yapılır?..... Uçları dirgen şeklinde iki sıruk alınır. Bu sıruklar çok uzun olmamakla birlikte sağlam olmalıdır. Uçlarındaki çatalların tam ortasına bir kalın sıruk konur. Bu sıruğa çaprazlama gelecek şekilde tepesi kaşık biçiminde oyulmuş uzun saplı bir fırlatma çömçesi konur. Ardından ikinci bir sıruk bu çömçenin üstüne çapraz bir biçimde yerleştirilir...

Nasıl kullanılır?..... Sıruklar birbirine bir iple tutturulur. Çömçenin ucuna basıldığında kaşık haznesinde ne varsa düşman tarafına fırlatır. Eğer tam isabet ettirmek istenirse, büyünün kıvamı iyi yapılmalıdır. Kaşığın içine konulmak için hazırlanacak büyüyü yaparken şu noktalara dikkat edilmelidir. Balık kafaları gözleri oyulup çıkartıldıktan sonra bir yere istif edilir. Önceden hazırlanmış karga beyinleri bu balıkların gözlerine doldurulur. Tulum ağacından çıkartılmış sakızlarla, karga beyinleri balıkların göz yuvasından düşmesini diye iyice yuvalara tutturulur... Balık sırtına sarılarak çömçenin içine konur.

Not: Eğer tam verim almak istenirse, önceden balık kafalarını, kargaların beyniyle bir gün bekletiniz.

Tulum ağacından çıkartılan sakız da yapıştırıldıktan sonra içinizden hem otuza kadar sayıp, hem de şunları tekrarlayınız:

Altıpatlar, üstüpatlar, / balıklar da yalpalar /kargada beyin ne arar/ balık, çalık, salık, alık, apışık / içi dolu bir kaşık / sersem, görsem, sürsem, defterini dürsem / serip serseme döndersem...

Bu sözcükleri söyledikten sonra hemen çömçedeki gözleri karga beyniyle doldurulmuş balık kafasını fırlatın. Düşman askerleri bir anda serseme dönecek ve nerede olduklarını bile unutacaklardır..."

Bilge Ser bu yazdıklarına da gülümsedi ve birazcık afyon sardı kendine. Bütün bu sözleri afyonlu bir kafayla yazmış olmalıydı. Ölümü ona bu kadar yakın olduğu halde yine de gülümsemekten vazgeçmiyordu. Bu yazdıklarını ne zaman yazdığını bile hatırlamıyordu. Birilerinin bunu uygulamak istediğinde ne kadar budala görüneceklerini düşündü. Bu büyülerin içinde kimsenin bilmediği bir karışım vardı ki, o da bilginin ve bilgeliğin ruhuydu. Bu güne kadar savaşlarda, hiç birini kullanmamıştı hazırladığı bu büyülerin. İva'nın günlüğü için yaptığı sihrî hatırladı birden. Sonra kendi içlerindeki özgürlük mücadelesini. Düşman bu kadar yaklaşıncaya hepsi unutulmuş gitmişti. Günün birinde bu 'abidik, gubidik' tekerlemelerle uğraşacağını hiç düşünmemişti. Oysa bunları kullanmayacağını düşündüğü için böyle komik şeyler çıkmıştı kafasından. Şimdi ise her şey çok farklıydı.

Savaş bütün ihtişamıyla, bütün ağırlığıyla yaklaşıyordu. Çocuk yaşta askerlerle verilen bu mücadele, nasıl sonlanırsa sonlansın, ölüm Bilge Ser için her durumda kollarını açmış bekliyordu. Geçmiş, geleceği, bu vatan için verdiği türlü türlü mücadeleleri, gözlerine bir çivi gibi çakıldı.

Yüreğine, alevlenen bir gülümsemenin sisli ağırlığı çöktü. Bu halk için değer diye geçirdi aklından.. Bu topraklar için her şeye değer... Kendisinin göremeyeceği bir özgürlük için değerdi doğrusu. İva'nın çelik damarlarında dolaşacak bir özgürlük her şeye değerdi!

Büyü kitabının sayfalarını karıştırıp yeni büyüler ararken, bir yandan da Obur Diyarı'na casusluk için giden İva'yı ve Frilav'ı düşünüyordu.

Tozlu bir kitap mor dağların büyüsünü bağrına çekerken, Bilge Ser'in ölümüne doğru koşan ayaklarının sesi, kainatın en uzak yerlerinden bile duyuluyordu.

III. BÖLÜM

ŞİMŞİR YAPRAKLARI VE ISIRGAN OTLARI

Sarp kayaların altından süzülerek ovalara doğru uzanan uzun kuyruklu otlar, vadilerde ve derelerde atların yıldırım hızına tutulmuş ayak seslerini işitiyordu. Çimenleri içlerine dolduran nallar, kimi zaman bir kızak gibi kayıyor, evrenin içindeki bilinmezlik ruhunu kendilerinden başlayarak, atların gövdelerine damar damar dolduruyorlardı. Koltuk altları terle dolan atlar, iki casusun altında bilinmeze doğru gittiklerinin adeta farkındaydılar.

İva ve Frilav mavi derelerden geçip, yeşil tepeleri aşarak, vatanları için at koşturuyor, içlerine doldurdıkları memleket aşkını, atlarının yeveleriyle paylaşıyorlardı. Kendi oluşturdukları bir rüzgarın dinmez uğultusu altında, kimi zaman yalpalayan atlar, taşların sulara direndiği gibi direniyorlardı... Obur askerlerinin iri gövdelerinin neden bu minik yaratıklarinkinden daha hafif olduğunu düşündüler yol boyunca. Sevginin, merhametin, adaletin canlılar üzerinde bunca ağır oluşunu anlayamayıp, beyinlerinden gövdelerine doğru yayılan bu bilmeceleri yok ettiler. Kulaklarını havaya dikip, içlerini rüzgarla doldurmaya çalışarak, kendilerini dış dünyaya kapatıp, umarsız bir yolculuğun peşine düştüler.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra, uzak bir diyarda, nokta büyüklüğündeki belli belirsiz evler, onları karşılamaya hazırlanıyordu. Kendi ülkelerinin ağaçtan yapılmış nahif evlerine kıyasla, taştan yapılmış bu evlerin sert yapıları, alışık olmadıkları bir gaddarlığı ve değişmezliği dillendiriyordu adeta. Atların yapay rüzgarları da olmasa, vadilerden geçerek ulaştıkları bu ovanın tam bir ölüm sessizliği taşıdığını söylemek mümkündü. Güneşin sarı sıcağı, cırcır böceklerinin feryatlarıyla, gücünü daha da çok artırıyor, etrafta kanat çırpın kelebekler, sığınacak gölge mekanlar arıyorlardı.

Obur evlerinin, ağaçların sıklığına rağmen, uzaklardan görünmesiyle birlikte, İva daha tedbirli bir yolculuk yapmaları gerektiği konusunda Frilav'ı uyardı. Obur Diyarı'nı uzaklardan izleyen, ovanın ortasından isyankar bir yükselişle boy gösteren kayalıkların bitiminde, bir mağaranın önünde durdular. Ağaçların varlığı, her ne kadar onları koruyor olsa da, yine de yaklaşmışlardı düşman şehrine. Gözlerinde bitmeyen bir gecenin uykusuzluğu olduğu halde, yine de yola devam etmek istiyorlardı. Mağaranın girişindeki sipere atlarını bağlayıp, yeni kararlar almak, daha güvenli bir yolculuk için çareler bulmak amacıyla, mağaranın serin topraklarına çöktüler.

Kan çanağı gözlerini İva'ya çeviren Frilav, endişeyle sordu:

“Şimdi ne yapacağız?”

Bir müddet sessiz kaldıktan sonra, aynı yorgunluğu ve aynı uykusuzluğu damar damar hissederek İva önce ‘sessiz ol’ der gibi, işaret parmağını dudaklarına götürdü. Ve fısıldayarak bu soruyu yanıtladı.

“Bak” dedi. Geldikleri tarafı göstererek: “Şu sık ağaçların içinde neredeyse bizim boyumuzda ve enimizde şimşir yaprakları gördüm. Onları sırtımıza bağlayıp, öylece devam edeceğiz. Ben onlardan almaya gideceğim. Bu arada sen sessizce burada otur ve etrafa da dikkat etmeye çalış.”

Mağaranın güneşten yararlanmasını bilmeyen loş ışığı, onların bu sessiz ve gizli konuşmalarına tanıklık ederken, İva yerinden sıçramasıyla birlikte, bir hayalet gibi daldı ormana.

Birbirine yapışmış gibi duran, yüzlerce ağacın içinden, şimşir yapraklarını toplamaya çalışıyordu. Güneşin keskin ışıkları uzun boylu, iri gövdeli ağaçlardan içeri bir casus gibi süzülürken, bu ağaçların içinde gezinip duran yeşil gözlerinin içine ormanı da katmış, başka bir casustan habersizdi. Kaynağı bilinmeyen hisrişirtiler İva'nın kulaklarını doldururken, telaşından dökülen ter damlacıkları, üzerinde çırpınışların gezindiği göğsünden kayıp iniyordu aşağılara doğru. Yeteri kadar şimşir yaprağı bulunca, geldiği çeviklikle mağaraya doğru yöneldi. Ayaklarını kemiren ısırgan otlarına ve boğa kengerlerine aldırmaşızın devam etti yoluna.

Elleriyle sıkıca tuttuğu yaprakların arasında adeta kayboluyor, kimi zaman önünü görerek, kimi zaman da görmeyerek yoluna devam ediyordu. Uzaktan bakıldığında yürüyenin bir bodur değil de, yapraklar olduğu sanılıyordu. Ona yabancı olan Obur ormanı, üzerinde gezinip duran, ve elleriyle alabildiği kadar şimşir yaprağı alan, bu minik yaratığa, şaşkınlıkla ve yadsıyarak bakıyordu. Heyecandan terleyen ellerinde yapraklar kayıp giderken, İva gelirken olduğu kadar hızlı olamamanın telaşıyla, var gücüyle ilerlemeye çalışıyordu. Arkasından fısıldayarak konuşan ağaçların sesini duyar gibi oluyordu. İşte o zaman, buradaki ağaçların da, bodur diyarının dedikodusunu seven, sevimli ağaçlarından pek farkı olmadığını düşündü.

Göz göz yaraların açıldığı ayaklarında, dikenler cirit atıyor, hatta ayaklarının kimi yerleri damla damla kan bırakıyordu geçtiği yerlere. Özgürlüğe giden hiçbir yol, dikensiz ve güllerle dolu değildi. Bunun çoktandır farkında olan İva, ayaklarına batan her şeyi, özgürlük yolunda, önüne çıkan ufak tefek cilveler olarak algılıyor, ve yaptığı işin yüceliğinin daha da çok farkında oluyordu. Onda uyuyan birkaç damar varsa da, bütün bu damarlar uyanıyor ve yeniden mücadeleye kaldığı yerden devam ediyordu.

Isırgan otları ve dikenler, uyanışın birer tetikleyicisiydiler. Yaptığı işin önemini, onların sayesinde, daha da çok anlayan İva, babasının ayaklarına bu dikenlerin ne zaman batacağını, bu ısırgan otlarının, onun bedenindeki sönmüşlüğü ne zaman kabartacağını düşünüp duruyordu. Esaretin yok edilmesine ödenen ağır bedellerin yanında, içine doldurduğu el kabartan otları, ısırgan otları, deve dikenleri ve boğa dikenleri hiç kalırdı.

Yer yer ağaçların kuzeye bakan taraflarından yerlere kadar salınan nemli yosunlar, bu yakıcı güneş ışıklarından kurtulup, İva'nın içindeki denizle yeniden hayat buluyorlardı. Yosunların onu sevgiyle ve dostça selamladıkları görüldü. Bu çocukta canlıları çekim alanına alan, sınırsız ve anlaşılması zor bir güç vardı. Yüreğindeki minik atışları, ormanda duymayan canlı kalmıyordu. Ara sıra çıkarttıkları uğultudan, usanıp bıkmış gibi görünen orman, hele de bu

öğlen sıcağında, bu kavurucu obur güneşinin altında, sessizliğin verdiği bir sıkılmışlıkla, bu kalp atışlarını notalara dönüştürüp, bir özgürlük şarkısı gibi ruhlarına dolduruyorlardı. Bu mevsimde görülmemiş bu sıcak, birden bire ısınan havanın, çok belirgin uğursuzlukların habercisi olduğu bütün orman mahlukatı tarafından bilinirken, üzerlerindeki gerginliği söküp atan bu ritmik atışlar, bir nebze olsun onları dinlendiriyordu.

İva mağaraya epey yaklaşmış olup, ormandan çıkmak üzereydi. Arkasından ona dua eden kuzey yosunlarını ve sevgiyle bakan iri gövdeli ağaçları bir an olsun fark edemedi. Mağaranın önüne geldiğinde, girmeden önce içinde Frilav'ı orada bulamayacağına dair bir his oluştu nedense. Bu, ona Bilge Ser'den kalma bir evhamdı. Her zaman olasılıkları en kötü şekliyle hesaplayan Bilge Ser'in, bir yaşam hediyesiydi bu. İva, yüreğinde kaybolan atları ve Frilav'ı birden gözlerinden geçirdi. Ormanın vedasından haberi olmamış olsa da, emin olmadığı bir kuşkunun, içini kemirdiğinden haberdardı.

Bir an bu çocuğa kendinden daha iyi bakması gerektiği geldi aklına. Zira, biricik kız kardeşi Purevan'ın sevdiği, gönül verdiği adamdı bu. Mağaraya girdiğinde onu bulamama korkusu tıkadı damarlarını. Alnında yitirmeye hazır bir çember belirdi. Yayıldıkça yayıldı, genişledikçe genişledi bu çember. Öyle ki bütün kayalıklara sıçradı. Savaş vardı. Ölüm vardı. Aşk vardı çemberin içinde. Savaşın aşkı ve ölümü yutacağını düşündü. Ölemeyip öldürülenlerle doldu çember. 'Can'ların aşkıyla beslendi savaş. Yuttu bütün çırpınan yürekleri. Çember kainatın sonuna kadar büyüyüp yeniden daralma sürecine girdi. Aşkı ve ölümü hazmedemiyordu savaş. Birine tutkuyla bağlıyken, diğerinden nefret ediyordu. Ölüme ne kadar sevdalıysa, aşka da o kadar düşmandı! Çember daraldıkça savaşın karnı büyüdü. Aşkla ölümün birbirine kenetlenmiş dişleri çatır çatır kırıldı. Sesi çemberden çıkıp, ayrı bir çember oluşturdu evrende. Yitirmeye hazır çember daraldıkça, bu ses bütün kainatı, bir ahtapot gibi sardı kollarıyla. Ölümle aşkın, savaşın karnındaki kavgaları, daralan çembere sığmadı. Çember daraldıkça, savaş büyüdü. Ölüm semirdikçe, aşk zayıfladı. Aşk zayıfladıkça tükendi, ölüm büyüdükçe savaşın içine sığmadı. Savaş da çemberin içine. İva'nın alnındaki kaybetmeye hazır çember bu üçünün çatışmasıyla parçalanıp acının sıcak koynunda yok oldu. Artık dayanamazdı İva. Purevan'ın yüreğinden sessizce havalanan, kanatları aşkın nazlı incileriyle, antenleri sevdanın parıltılı zümrütleriyle ve damakları firuzelerle kaplı bir kelebeğe veda edemezdi.

Atları bağladıkları sipere kadar geldi. Siper boştu. Atlar yoktu. Talih olmuştu atlar. İva'nın talihi olmuştu. Karanlıklara karışıp, kara bir çizgi bırakmışlardı arkalarından. Narlanmış nallarının izleri kalmıştı sanki İva'nın hayatında. Atları tarafından terk edilen iki nalın sureti eridi güneşin sarı sıcağında... Göğsü açıldı birden sanki. Her iki memeciğine yapıştırdı bu nallar... Atların göğsüne basarak gidişinin izi kaldı geride...

Bu karanlık mağaranın önünde, birden sendeledi. Ama düşmedi. Ellerinden yerlere saçıldı şimşir yaprakları. Yüreği şimşir yaprakları kadar büyüdü. Bu yapraklara karıştı bedeni, yemyeşil oldu. Bu yeşilin içinde kayboldu gözleri. Şimşir yaprakları gözlerinde kayboldu. İva, anlayamadığı kızıl bir savaşın içinde kayboldu. Eliyle yokladı, bulamadı kendini. Yürüyüp mağaranın içine girecekti, ayaklarını bulamadı. Ayaklarını ve bedenini hangi savaşta kaybettiğini hatırlayamadı. Şimşir yapraklarının üstünde kayan ayaklarını, toplayıp mağaraya atamadı. Hiçbir şey yapamadı İva... Hayatından birer birer uçup giden canların sayısını bile hesaplayamadı.

"Hadi artık içeri gel" diye bir fısıltı böldü acısını.

Frilav'dı bu... Onun sesiydi. Hayal görüp görmediğini bilemedi. Karanlıktan gelen sese itiraz etmeksizin yürüdü. Dizlerindeki titreme azalsa da bitmemişti henüz...

Mağaraya girdi. Gözleri ışıktan karanlığa geçince bir süre buna alışmadı. Kör gibi baktı gözlerindeki karanlığa... Ellerini uzattı. Saçları değdi parmaklarına Frilav'ın.

"Sensin" dedi İva. "Yaşıyorsun..."

Frilav neden böyle dediğini anlamadı önce İva'nın. Sonra atlar geldi aklına.

"Atlar" dedi Frilav. "Sipere güvenemedim. İçeri aldım ikisini de".

Frilav karanlıkta İva'nın derin soluğunu hissediyordu.

"Nefes nefese kalmışsın" dedi. "Ne oldu sana böyle? Nedir bu telaşın İva? Bir şey mi gördün yoksa?..."

"Hayır" diye yanıtladı İva. "Atlar... Atları siperde bulamayınca ödüm koptu. Neyse ki sağsın ve buradasın."

Frilav, İva'nın bu telaşından memnun kalmış göründü.

“Dur” dedi. “Otur şöyle. Nefesini topla önce. Sonra ne yapacağımızı konuşuruz.”

İva sessizce oturdu yerine. Nefesi hala duyuluyordu. Arkada, atlardan birinin ayağını zemine vuruşunu duyuyordu. Bir müddet sessizce oturdu ikisi de. Ayrı ayrı kişileri düşünmelerine rağmen, düşünceleri aynı noktada birleşiyordu. Aşk... Savaş... Ölüm... Ve her ikisi de özgürlüğü ekledi buna sonradan. Kalplerin arasında yaşanan kısa bir söyleşi oldu düşünceleri...

Bu sessizliği İva bozdu:

“İlk işimiz bu şimşir yapraklarını belimize sarmak olacak. Daha sonra şehre nereden ve ne zaman gireceğimizi hesaplayacağız. Bana göre gece girmek en uygunu Atları yanımızda götürmemiz bizim için daha iyi olacak. Şehre gece girsek muhtemelen karanlıkta bizi Obur askeri sanacaklar. Tenha bir yer bulup atları oraya çekeriz. Sonra da ne yapacağımıza o zaman karar veririz.”

“Doğru” dedi Frilav. O zaman hemen alalım yaprakları içeri.

Frilav mağaradan çıkıp, şimşir yapraklarını içeri getirdi. Yanlarında getirdikleri iplerle, birbirlerinin beline sardılar bu devasa yaprakları. Yapraklar onların boyundan da uzundu. Görünüşlerindeki komikliği fark etmediler bile. Bu iş bittikten sonra yine yanlarında getirdikleri yiyeceklerden biraz atıştırdılar.

“O halde geceyi mi bekleyeceğiz?” diye sordu Frilav.

“Hayır” diye yanıtladı İva. “Şimdi çıkıp, şehrin etrafını göreceğiz. En doğru yeri gündüz bulup, gece de oradan içeri sızmalıyız.”

“Peki” dedi Frilav. “O halde yola koyulalım.”

İva da başıyla onu onayladı.

Yerlerinden kalkıp, atlarını dışarı çektiler. Atlar dinlenmişti ve oldukça güçlü görünüyorlardı.

“Bu hayvanlar aç” dedi İva.

“Hayır” dedi fısıldayarak Frilav. “Mağaraya bağladıktan sonra yeterince ot verdim onlara. Yalnızca su içmeleri gerekiyor.” dedi.

“Bizim de tabii” diye yanıtladı İva.

Üzengiden asılarak, atlarına atladılar. Ağaçların arasından belirginleşen şehre dolu yol almaya başladılar. Öncelikle su içebilecekleri bir yer bulmaları gerekiyordu. Ancak bu tarafları hiç bilmedikleri için, önlerine bir ırmak veya bir su kuyusu çıksın diye dua etmekten başka çareleri yoktu.

Güneşin keskin ışınları, Obur Diyarı'nı diliyle adeta yalıyordu. Güneş tam tepelerinden vurduğu için, bu iki genç askere, yapraklar da siper olamadı. Obur şehrine yaklaştıkça ağaçlar da seyrekleşiyor ve güneşe karşı onları savunmasız bırakıyordu. Vücutlarından boşanan terler, bacak aralarını pişiriyor, ancak onlar buna aldırıyordu bile.

Obur şehrine yaklaştıkça İva etrafa daha dikkatli bakıyor, kuş uçsa haberi oluyordu. Bir süre hiçbir şey konuşmadan yolculuk ettiler. Her ikisi de karşılaşacakları maceraları merak ediyor, heyecanla etraflarını kolluyorlardı. İkisinin de en büyük dileği, saraya sızabilmektir. Oburlara benzemedikleri için, casusluk onlar için çok çetin bir iş olacaktı. Bu yüzden kılık değiştirmek yerine, kimseciklere görünmeden, oraya buraya sızmak zorundaydılar. Obur kraliçesinin namını herkes biliyordu. Kendi halkı bile. Bu yüzden yakayı ele vermemek için azami gayret göstermek zorundaydılar.

Onlar bu düşüncelere kapılmışken, birden bir ses duyuldu. Hemen ikisi de oklarına sarıldılar. Önlerinde ingin olmasına rağmen, arkasını göstermeyen bir tepe vardı. İyice kulaklaştı ikisi de... Atlarını hemen çalığa çektiler. Ses gittikçe

yaklaşıyor ve keskinleşiyordu. İva ve Frilav bir an göz göze geldiler. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Çok acemiydiler ve daha önce bu tür işlerde bulunmadıkları için adeta donup kalmışlardı.

Çalılığın içinde, atlarıyla seslerin sahiplerini beklediler. Her ikisinin de atı kulaklarını havaya kaldırmış en az onlar kadar dikkatle dinliyordu sesleri. Bir tehlike olduğunu onlar da fark ettiler. Dördü de bu seslere kulak kesilmişti.

En sonunda tepenin arkasından bir atlı grubu görüldü. Atların üstündeki adamlar, bağıyor, nara atıyor, kahkahalarla gülerken yolculuk ediyorlardı. Yüksek boylu çalılığın içinde saklanmış vaziyette bekledi İva ve Frilav.

Bu bekleyiş uzun sürmedi. İva'nın atı birden kişneyerek şaha kalktı. Bu kişneyişe Obur atlarından birisi cevap verdi. Askerler durup kulak kesilirken, İva'nın atı bir kez daha kişnedi. İlk kişnemede sesin nereden geldiğini anlamayan askerler, bu kez İva'nın ve Frilav'ın bulunduğu çalılıklardan geldiğine kanaat getirdiler. Onlar harekete geçiyorlardı ki, her ikisi de atlarını var gücüyle aksi yöne sürmeye başladı. Atlar yıldırım gibi koşuyor adeta sünüyorlardı. Ancak Oburların atları da onlardan pek geri kalmazdı doğrusu. İva bir yandan atını koştururken bir yandan da, dönüp arkaya bakıyordu. Gittikçe aradaki mesafenin kapandığını gördü.

Daha başlamadan sona erecek bir maceranın habercisi gibi geliyordu arkadan atlılar. Kendi atları ise terden sıvılsıklam olmuştu. Toynaklar yere değdikçe kıvılcımlar çıkıyordu yerden. Onları şaşırtmaktan başka çareleri yoktu.

“Kayalıklara” diye haykırdı İva.

Her ikisi de atlarını kayalıklara doğru sürdü. Hayvanlar gittikçe tükeniyorlardı. Dün geceden beri yolculuk yaptıkları için çok yorgundular. Mağaradaki dinlenme ise hiç merhem olmamıştı onlara.

Sarp kayalıkların dibine yaklaştıkça, Oburlar da onlara yaklaşıyordu. Kayalıklardan dönüp ormana girmekten İva'nın amacı. Ancak atlılarla olan mesafe gittikçe azalıyordu. Bu gidişle onları şaşırtmaları imkansız gibi görünüyordu.

Atlılar o kadar yaklaşmışlardı ki, artık sesleri duyulmaya başlamıştı.

“Öleceğiz” diye haykırdı Frilav. “En az on beş kişiler” diye bağırdı.

“Hayır” dedi İva. “Sakin ol!”

Tam kayalıkları döndüler. Birden altlarındaki kumun kaydığını hissettiler. Atların bastığı bir çerçöp yığını içine doğru gömülmeye başladı. Hayvanlar bu durumdan ürktüler. Her ikisi de şaha kalktı. Yeleleri gök yüzüne doğru havalandı. Onlar şaha kalktığında İva da Frilav da tutunamadı atlardan. Altlarında içine doğru gömülen çalılıklarla kapatılmış bir kum yığını vardı. Her iki at da sahiplerini tekmeler savurarak yere fırlatıp, yollarına devam ettiler. İva ve Frilav düştükleri yerde kuma gömülmeye başladı. Obur atlıları henüz gelmeden, içine gömüldükleri kum, önceden yığılı çalılıklarla kapandı. Çalı tomarları adeta sakladı onları. En son duydukları şey, düzlüklerde koşuşturan atlarının ayak sesleri oldu.

İva ve Frilav durmayı umarken kumlarla birlikte yeraltına doğru kaymaya devam ettiler. Üzerleri çalılıklarla tamamen örtülmüştü ve buldukları yer iyice karanlığa bürünmüştü. Kaydıkaça kaydılar. En sonunda taş bir zeminde buldular kendilerini. Uzaklar da varla yok arasında bir alaz görülüyordu. Nem, küf ve pas kokusu burun deliklerini yaktı. Karanlıkta birbirlerine tutundular. Üzerlerindeki şimşir yaprakları, yeşilden siyaha dönmüştü adeta. Nereye geldiklerini bilemeden bir müddet öylece durdular.

Obur atlıları ise düzlüklerde, olanca hızıyla yol alan o iki atı takip ettiler. Bir müddet sonra ufuk çizgisini geçip kayboldu bu iki at. Sonra çaresiz bir şekilde, ve büyük bir öfkeyle geri dönüp, yollarına devam etmek zorunda kaldılar. Sarp kayalığın dibindeki çalılık, gövdesine bastırıldığı iki gencin varlığını her ne kadar haykırdıysa da, atlılar sağır gibi devam ettiler yollarına...

Mor Dağlar, Obur Diyarı'na doğru rengini salarken, karanlık bir labirentte morun siyaha çaldığını görüp, üzerlerinde batan güneşlerden yardım istemeye koyuldular...

IV. BÖLÜM

SEVİNÇLE BAKAN SEKİZ GÖZ

Sarayda açılıp kapanan kapı sesleri, kraliçenin topuklarının sesine karışıyordu. Saçlarını topuz şeklinde arkadan toplamış, halkının tepesine indireceği bir yumruğa dönüştürmüştü. Kırmızı halılar, fark edilmemek için adeta kokmuyorlardı. Böyle bir günde kimse cesaret edemezdi kraliçenin dikkatini çekmeye. Koridorlar, bu şişman gövdenin oluşturduğu rüzgarla besleniyor, arkasında bıraktığı muhafızlar, kraliçe geçtikten sonra kapıyı kapatıp, derin bir nefes alıyorlardı. Altın süslemeli kapı tokmakları, zangır zangır titriyor, duvarlarda tablolar adeta sallanıyorlardı. Sarayın kırk iki merdivenli girişi, önündeki büyük bahçeyi hayranlıkla izliyor, kraliçenin gelişindeki azamete hazırlıyordu kendini.

Kapıda Obur halkının neredeyse tamamı toplanmış, kraliçeleri Empira'nın teşrifini bekliyorlardı. Etrafta öyle derin bir sessizlik vardı ki, halk neredeyse içeride kraliçe için açılıp kapanan kapıların sesini işitiyordu. Merdivenlerin en üst basamağından başlayan geniş, mermer kaplı zeminde, bir insanın beline kadar gelecek altın bir tabutluk konulmuştu. Kraliçenin gelişinden ve halkı selamlamasından sonra, prensin kaplan gözleriyle, karakehribar taşlarıyla ve grenalarla süslü tabutu bu tabutluğun üstüne konulacaktı. Önceki gün prene özel bir tabut yapılmasını emretmişti kraliçe. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, prens yeni tabutuna taşınmıştı. Ve halkının huzuruna son kez çıkıp, tıpkı ömrünü bu vatan uğruna harcayan şanlı ataları gibi huzurla diğer dünyaya açacaktı gözlerini.

Sarayın bahçesinde ellerinde mendillerle bekleyen büyük kalabalık, tek bir gövde olmuş, içindeki sessiz çığılğa ses vermemek için sıklıkça sıkıyordu kendini. Bu bekleyişin sonunda neler olacağını, kraliçenin nasıl kararlar alacağını da merak etmiyor değillerdi.

Sarayın muazzam kapısı yavaş yavaş açıldı. Saray kapısının her iki tarafında bulunan yirmi beşer kişilik bando takımı bir anda üflemeli çalgıların hepsini çalmaya başladı. Öylesine ihtişamlıydı ki bu ses, obur diyarının yeniden yaratılacağını haber veriyordu adeta...

Kapı aralanır aralanmaz muhafızlardan biri merdivenlerin başına kadar koşup halkı selamladı ve ardından haykırdı:

“Kraliçemiz şanlı Empira teşrif edeceklerdir” Ve ekledi:

“Dikaaat!”

Zaten sessizliğine gömülmüş halk iyice suskunlaştı. Nabızları bile atmadı neredeyse. Kraliçe başındaki damlataşlarıyla ve bagetlerle süslü tacının arkasına sakladığı topuzuyla, üzerinde iki yeşil yakut bulunan siyah topuklu ayakkabılarıyla, siyah tüllerle bezenmiş ve göğsüne cevahir taşından yapılmış broş iliştirildiği siyah elbisesiyle, ışığı kırka bölen kara elmas küpeleriyle, ucunda yeşim bulunan sade bir kolyeyle adımlarını saray kapısından dışarı attı.

Kraliçe hiçbir şey söylemeden alanın ortasına kadar ilerledi. Bando ihtişamlı Obur marşını çalıyordu. Alanın tam ortasına gelince siyah eldivenlerinin örttüğü eliyle halkı selamladı. Arka tarafında da vezirlerin ve yardımcılarının oluşturduğu bir kadro hazırda bekliyordu. Last ise ortalıkta görünmüyordu. Kraliçe onu halkın karşısına çıkarmaktan pek hoşlanmıyordu zaten.

Herkes kraliçenin bir konuşma yapmasını beklerken, kraliçe susup beklemeyi tercih etti. Bando takımı da Obur marşını sonlandırmıştı. ortalıkta tam bir sessizlik hüküm sürmeye başladı. Kraliçe, vezirler, yardımcılar, bando takımı, dalkavuklar herkes sessizce bekliyordu. Bahçedeki halk ise patlamaya hazır bir bombaydı adeta. İyi kalpli krallarının, yer yüzündeki son emaneti de yok olmuştu. Kraliçenin bu güçlü tavrı hoşlarına gitmemişi doğrusu. Gözlerde hüznüyle karışık gizli bir öfke seziliyordu. Kimseden çıt çıkmıyor, herkes prensin cenazesinin tabutluğa getirilmesini bekliyordu. Zaman geçmek bilmiyor, herkes içinden saniyelerin hesabını yapıyordu. Prens ölümüne uygun olarak tam bir ölüm sessizliği vardı.

Vakit öğleni bulmuştu. Güneşin yakıcı sıcağında, ter kokuları ve sarayın bahçesindeki çiçek kokuları birbirine karışıyor, tuhaf bir koku çıkıyordu ortaya. Sarayın çift kanatlı kapıları yavaş yavaş aralandı. Sarayın içinden bir karanlık yayıldı dışarı doğru. İlk önce tabutun ön kısmını omuzlarına almış iki asker belirdi. Sonra, tabutun karakehribar taşlarıyla süslü ucu ortaya çıktı. Bu görüntünün oluşmasıyla birlikte, bando takımı oburların iç yakıcı cenaze marşını çalmaya başladı. Bu marşla birlikte öyle yüksek tonlu çığlıklar atıldı ki, güneşin ışıkları adeta kendini çekti yer yüzünden. Bir karanlık ses dalgası oluştu havada.

Kadınlar, organlardan asılır gibi asıldı saçlarından. Simsiyah tüller uçuşturdu havada. Bir yangın sıçramıştı obur diyarına mücevherlerle dolu bu süslü tabutun içinden. Yürekler prens prens attı. Gözlerden on sekiz damla yaş düştü, on sekiz yaşındaki bu ciğer parçası için. Tabutun üstüne kırık bir ok tutturulmuştu, ucunda kurumuş kan izleri olan.

Tabut tamamen ortaya çıktığında, artık ne hüznü cenaze marşı duyuluyordu, ne de kuşların kanat çırpışı. Ortalıkta gök gürültüsünü anımsatan bir uğultu kopuyor, gözlerde tarifsiz şimşekler çakıyordu.

Bu acılı kalabalığın içinde yuvarlak şapkalı, eski yırtık elbiseleriyle dolaşan bir genç vardı. Yüzü duman kırıyla kararmış bir fırıncı yamağı olmalıydı bu. Herkes ağlayıp sızlarken o kimseye duyuramadığı sesiyle var gücüyle bağıyordu:

“Bodurlara ölüm, Bodurlara ölüm”

Kalabalık kendi ağıtından bu sesi işitmese de, Bodurlara duyulan tarifsiz öfkenin ilk kıvılcımları yanmaya başlıyordu bu saray bahçesinde...

Kimseciklere sesini duyuramayan bu yoksul genç, en sonunda yamalı gömleğinden bir tutam yırtarak kendini yerlere attı. Kalabalık onun için bir çember açtı ortada. Üstünü yırtmaya çalışıyor, yüzünü saklayan isin arkasından acıyla bakıyordu etrafına. Kafasını bahçedeki çimenlere gömüyor, oradan çıkarıp çimenlerin yanlarına düzgünce dizilmiş mermerlere çarpıyordu.

Bir yandan da çığlıklar atıyor:

“Bodurlara ölüm” diye bağıyordu.

Sonra kalabalığın içinden başka sesler de gelmeye başladı. Yine yoksul görünümlü kimselerdi bunlar. Ses dalgası gittikçe yayılmaya başladı. Artık sarayın bahçesinde ‘Bodurlara ölüm’ naraları atılıyor, halkın ne istediği de böylece ortaya çıkıyordu.

Kraliçe durumdan memnun gibi bakıyordu etrafına. Kafasını hiç eğmiyor, gözlerinden en ufak bir yaş damlası gelmiyordu.

Onun bu soğukkanlı tutumu, kalabalığın haykırıları arasına karışıyor, gözlerden kaçıp, yok olup gidiyordu. Bir an ‘güç’ el değiştirecek diye endişelendi kraliçe. Halkı ve isyan çıkaran adamları dikkatlice izliyordu.

Prens tabutu tabutluğa kadar getirildi. Tabut yerine konulmadan, elinde sepetle kambur bir saray görevlisi oraya geldi. Sepetinden gül yaprakları çıkartarak, tabutun konulacağı yere serpiştirdi. Tabutluk bir anda gül bahçesi gibi oldu. Sonra ağır ağır indirildi prens. Halkının gözyaşlarıyla, acılı ağıtlarıyla ve krallığın sonsuz matemiyile konuldu yerine. Üzerindeki kaplan gözlerini kendi gözlerinden almışlardı sanki. Grenalar kalbinden çıkartılıp serpilmişti tabutun üstüne. Ve yüreğinden çıkartılan bir okun delice izleri vardı sessiz yatışında.

Kraliçe kalabalığın oluşturduğu halka içindeki adama dikkatlice bakıyordu. Adam sesi kısıncaya kadar “Bodurlara ölüm” diye bağırıyordu. Halkta ona katılmış ve büyük bir heyecan dalgası, adeta sarayı ve Obur Diyarı’nı çevrelemişti. Durumdan memnun gibi görünen kraliçe, yavaş yavaş tabuta doğru ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra, tabutun tam yanındaydı. Altın topraklı bir bahçeye ekilen güllerin üzerinde, değerli taşların altında ebedi uykusuna yatan prens, bir siyaset malzemesi olmak üzere olduğundan adı gibi emindi.

Kraliçe, elini ucu kurumuş kanla dolu oka attı. Tabutun üstünden çekip aldı oku. Yavaş yavaş havaya doğru kaldırdı. Halk naralarını azalttı. Yerde yatan adam artık bayılmıştı. Birkaç kişi onu alıp götürdü. Bir süre sonra kalabalık uğultuyu iyice bitirdi. Kraliçenin ne söyleyeceğini merak ediyorlardı.

Kraliçe eline aldığı oka bir süre baktı. Öyle ki, gözlerini bu oka sapladı adeta. Ok neredeyse, siyah eldivenlerin sardığı bu elden, kendini kurtarıp kaçacaktı. Kraliçe topuz saçını ilk önce bu oka bindirmişti. Ok üzerindeki kan lekelerinden utanıyor, ne kadar yanlış bir yüreği parçaladığını yeni fark ediyordu. Yavaş yavaş yukarı kaldırdı oku. Ok gittikçe utancının zirvesine çıkıyor, bütün kalabalığın kendisine nefretle baktığını düşündükçe kahroluyordu.

Kendi boyunu bile aşacak şekilde kaldırdığı oku işaret ederek söze başladı kraliçe:

“Bu oka iyi bakınız!” dedi. “Bu oka iyi bakınız sevgili halkım”

Kalabalık pür dikkat kraliçeyi dinliyordu. İçlerinden pek çoğu, onun bu çağrısını emir telakki etti. Ve bütün dikkatlerini vererek oka bakmaya başladılar. Ortalık sessizliğin istilasına uğramıştı. Kraliçe havaya kaldırdığı oka bakarak ve kimi zamanda göz ucuyla da halkın tepkisini ölçmeye çalışarak devam etti.

“Bu ok, sevgili prensimizin kalbine saplanan bir oktan çok, krallığımızın kalbine saplanmış kalles bir oktur. Bu ok, yıllardır merhametimizden dolayı, yanı başımızda yaşamalarına izin verdiğimiz aşağılık bir halkın, kallesçe saldırısının bir sembolüdür. Üzerindeki yarı kurumuş kan lekeleri, bizim ebediyete kadar kapanmayacak yaralarımıza sıçramıştır. Ben sevgili prensimizin ölümünden dolayı, ağlayıp sızlayacak bir ana değilim. Ben ki analığımı halkıma adanmış bir kraliçeden başka hiç kimse değilim. Bu vatanın bütün şerefli yürekleri toprak altına girmedikten sonra, ben evlatsız kaldım diyemem. Bu ok bana onurlu mücadelemizi hatırlatmaktan başka hiçbir hizmette bulunmuyor. Zaten bize bahşedilen topraklarda yaşamayı sürdüren, bir sürüngenler topluluğu, bir asalaklar kabilesi olan Bodurlar, bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödeyeceklerdir.”

Bir müddet soluklandı. Halktan bir kıpırdama bir uyanış bekler gibiydi. Kalabalık henüz sesini bile çıkarmadan dinliyordu kraliçeyi. Kraliçe olanca gücüyle bağırma ve halkı etkilemek için gayret göstermeye devam etti.

“Şu nokta unutulmasın ki, bodurları yer yüzünden silinceye kadar, benim ve yüce krallığımızın ruhu huzura erişmeyecektir... Bu uğurda oburlar son evladını verinceye kadar savaş dinmeyecektir.”

Halk dikkatle dinliyordu kraliçeyi. Ama kraliçe o ana kadar beklediği hiçbir tepkiyi alamamıştı. Oku göz hizasına kadar indirdi ve sakladığı gözleriyle bir sır halkası oluşturdu. Oku yeniden havaya kaldırıp konuşmasını sürdürdü:

“En güzel yıllarımı adanmış olduğum bu ülkenin, böyle acıklı bir biçimde aşağılanmasına verilecek tepki, ağlayıp sızlamak değildir. Böyle bir tepki, doğuştan asil olarak yaratılan biz oburlara hiçbir şekilde yakışmaz. Ben bir anayım ve başım dik. Nasıl ki başka oburlar cephelerde can veriyorsa, benim oğlum da onuruyla can vermiştir. Diğer bütün askerlerimiz gibi. Ancak Bir kraliçe olarak boynum bükük. İçim hüznü. Huzursuzluk damar damar geziniyor bedenimi. İntikamımız alınmadan da içim huzura kavuşamayacak. Sizlerde de aynı şeyin olacağını düşünüyorum...”

Kalabalığın içinde, az önce baygınlık geçiren genç yeniden görüldü.

“Bodurlara ölüm” diye haykırdı bir kez daha. Arkadan onu destekleyen beş on kişi daha katıldı bu haykırışa. Kalabalığın içinde bir ateş yandı yeniden. Kraliçe gözlerindeki muzipliği saklamaya çalışırken, yavaş yavaş halkın galeyana gelmesine de seviniyordu.

“Sevgili halkım” diye haykırdı yeniden. “Sizde ki bu intikam hırsını, savaş tutkusunu görmüyorum zannetmeyin” dedi. “Hepinizin bir an önce bu acı olayın intikamını almak istediğini de biliyorum. Ancak ne var ki, bizler oburlar olarak geleneklerine bağlı bir topluluğuz. Biricik prensimizin yası tam kırk gün sürecektir. Bu kırk gün boyunca rüzgar bile esmeyecek, büyük bir yasa boğulacaktır. Kırk gün boyunca başlayacak bu büyük savaşın hesapları yapılacak, ancak savaşılmayacaktır. Prensimizin ruhu ancak böyle huzur bulabilir.”

Kraliçenin bu sözlerine sessiz kalmak istiyormuş gibi görünen kalabalık bir anda galeyana geliyordu. Bir tarafta sevmedikleri ve savaşla yavaş yavaş, nesillerini tüketen bir kraliçe, diğer tarafta intikam duyguları... Ne yapacaklarını şaşırılmışlardı doğrusu.

Bu coşku üzerine kraliçe bando takımına savaş marşını çalmalarını işaret etti. Kalabalığın içinde bulunan genç oburlar, bu marşla daha da çok coştular. Hepsi savaşa gitmek için can atıyordu adeta. Biraz daha yetişkin olanlarsa, kraliçenin bu tavrına kızıyor ve ülkelerini alt üst ettiği için ona nefretle bakıyorlardı.

Bu coşkulu kalabalığın içinde siyah bir tülle yüzünü kapatmış bir kadın vardı. Kucağındaki çocuğu susturmaya çalışıyor, yanındaki iki çocuğunu ise sürekli yerlerinden kıpırdamamaları için uyarıyordu. Tören devam ederken, cepyedeki kocasının saraya gelmiş olabileceğini düşünüyor ve onu görmeye çalışıyordu. Ancak ne tabutu taşıyanlar arasında vardı, ne de başka bir yerde. Ordunun en değerli askerlerinden biri olması münasebetiyle bu törene katılabileceğini hesaplamıştı. Tören bittikten ve kalabalığın coşkusu azaldıktan sonra, saray muhafızlarına gidip kocasını sormaya karar verdi. Yanındaki oğlanlar sürekli mızızlanıyordu.

“Hani babamı görecektik!” diye çıkıştı büyük olanı. Küçüğü hemen ekledi:

“Kandırdın bizi!”

“Hayır” dedi anneleri. “Şu anda tören var. Biter bitmez göreceğiz onu. Ya da onu ne zaman göreceğimizi öğreneceğiz, yetmez mi bu?”

“Hayır” diye bağırды küçük olanı. “Ben babamı görmek istiyorum. Çok özledim onu!”

Büyüğü onu onayladı başıyla. Anneleri sabırsızlıkla törenin bitmesini bekledi. Törensene artık kraliçenin bir gövde gösterisine dönüşmüştü. Sürekli savaş için motive edilen bir halk ve onların savaş duygularını tetikleyen bir marş gezinip duruyordu ortalıkta...

Bir süre sonra, kraliçenin emriyle savaş marşını çalmayı bıraktı bando takımı. Artık intikam yeminlerinden asil merasime geçilecekti. İki görevli gelip, tabutun kapağını yavaş yavaş araladı. Sonra tamamen açtılar kapağı. Kraliçe eğilerek geleneksel veda öpücüğünü kondurdu prensin yanaklarına. Öpücüğü kondururken, bir yangın topu gelip ciğerlerine yerleşti. Bir el midesinden uzanıp, gırtlakını geçerek, dilini boğazından içeri çekmeye çalıştı. O elin varlığından dolayı nefes alamadı. Nefes alamayınca da, gözlerinden birer damla yaş süzüldü prensin gözlerine doğru... Sonra bir damla, bir damla daha. Prensın göz çukurları yaşla doldu. Sanki, o da veda ediyordu annesine.

“İşte” diyordu prens... “Yalnızca ölümün oldum artık. Beni ancak ölüm kurtarabilirdi senin kıskanç ve gözü doymaz ellerinden. O yüzden ölüme saygı duy. O yüzden ölümü sev. Bu gözlerimdeki yaşlar, yarıda bıraktığın muratlarımdır. Senden bana geçen sıcak acı damlacıklarının, korlaşıarak sana geri dönüşüdür kraliçem!”

Bunları duyar gibi oldu kraliçe. Sonra prensin yüzünü adeta yıkadı göz yaşlarıyla. Yüzünden kendini temizlemeye çalıştı. Bütün rahminin kirini sıyırdı ağarmış yanaklardan. Yine kendinden peyda olan damlacıklarla yaptı bunu. Kıyamazdı prensine başka gözyaşları değsin. Başka eller değip de kirletsin biricik kuzusunu.

Prensın kulağına bir şeyler fısıldarmış gibi uzunca bir süre orada kaldı. Sonra daha tabuttan başını kaldırmadan, eldiveninın içine sakladığı mendille kuruladı gözyaşlarını... Prensın yüzü ıslaktı. Bu acıya dayanmak için taş olmak gerekirdi. Ve kraliçe de adeta taşlaşmıştı...

Cenaze marşı kraliçenin öpücüğüyle birlikte yeniden çalmaya başladı. Başını kaldırdığında kimse bir damla yaş görmemişti. Halk coşkudan, hüzne doğru yavaş yavaş ilerledi. Kraliçenin vedasından sonra, sözde kralın mezarından getirilen bir avuç toprak, prensin bütün bedenine serpildi. Ve daha sonra omuzlara alınan tabut yavaş yavaş uzaklaştırıldı oradan.

Bir oğul yitirmenin verdiği acıyla daha fazla halkın karşısında duramayan kraliçe, halkı selamlayarak oradan ayrıldı. Sarayın kapısı açıldı ve doğruca kendi odasına çekildi. Muhafızlara odaya yaklaşmamalarını ve kimseyi de yaklaştırmamalarını emretti. Yüzükoyun yattı yatağına. Ve olanca gücüyle ağlamaya başladı. Sesi odanın bütün duvarlarını sardı. Öyle gür bir sesle ağlıyordu ki, odada asılı tablolar sallandı. Yüreğinde biriken acıyı, sesine ve gözyaşlarına dolduruyor, var gücüyle bağırıyordu. Gözyaşlarının tuzundan, yanakları yanmaya başladı. İçindeki keder ses tellerini parçalayacak gibi ağılatıyordu onu. Ciğerleri büküm büküm döküldü ağzından. Gövdesinde ne kadar organı varsa ağıtıyla birlikte dışarı çıktı. İçi bomboş kaldı kraliçenin. Prensın gidişıyla boşalan elleri titriyor, içinin boşandığını fark etmiyordu bile. Çarşafı kafasına doluyor, tırnaklarını yorganlara saplıyordu. Hıncından kollarını ısıyor, olanca kuvvetiyle bağırıyordu. Öyle çığlıklar attı ki, bir an kendi kulakları çınlamaya başladı. Kollarını kanatıncaya kadar ısırdı. Çarşaf kıpkırmızı oldu. Şişman gövdesi, acısının altında ezilmeye, minicik olmaya başladı. En sonunda yatağı oturdu. Dizlerini büküp, ellerini ayak bileklerinden tuttu. Ayaklarını kendine doğru çekti. Sanki bedenini tortop yapıp kendinden kurtulmak istiyordu. Ama olmadı. Bedeni vardı ve kendi de hala yaşıyordu.

Hiç aklından çıkaramadığı prensi birden gözlerinin önünde belirdi.

“Oğlum” diye inledi. Sesinde hıçkırıktan çok ağlama belirtileri vardı. “Oğlum... Oğlum...” Başka hiçbir sözcük çıkmadı ağzından. Saatlerce aynı sözcüğü tekrarlayıp durdu.

Prens kraliçenin karşısında saçlarını savuruyor, ona doğru yaklaşıyor, tam annesi dokunacakken ondan uzaklaşıyordu. Saatlerce bu hayalle uğraşıp durdu kraliçe. Peşinden onu takip eden mazisi, kırk uçlu bir hançer oluyor ve gelip gövdesine yerleşiyordu. Her bir ucu bir organını deliyor, en sonunda bir elek gibi delik deşik kalıyordu kraliçe.

Sonra uzaklardan bir ses işitti.

“Kraliçe hazretlerinin en yakın dostlarından birisi kendisiyle görüşmek istiyor. İzin buyururlar mı acaba? ”

Kraliçe, içindeki bu sızının yok edilebileceği ümidiyle hemen yerinden sıçradı. Aynasına bakıp gözlerinin yaşını kuruladı. Yüzüne biraz pudra sürdü. Çok az da allık ekledi. Hemen dağınık yatağı topladı. Ve geçip sandalyesine oturdu.

“Gelsin” diye bağırdı. Az sonra kapı açıldı. İçeri giren o yoksul fırıncı yamağydı.

“Bu haline ne böyle” diye bağırdı kraliçe. “Neden yüzünü temizlemedin?”

“Bir an önce yanınıza geleyim dedim. O ucuz köylülerden ancak kurtuldum. Ne kadar da budalaymışlar meğer. İstesem hemen canlarını bile vereceklerdi. Beni kahraman ilan ettiler neredeyse.”

“Yeter, anladım.” diye sözünü kesti kraliçe Last’ın. “Başarılıydın doğrusu. Bu kadar iyi olabileceğini tahmin etmemiştim. Halkı çok güzel tetikledin. Sen olmazsan onları heyecanlandırmak neredeyse imkansızdı. Tebrik etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.”

“Asıl duyduklarından sonra tebrik edeceksin beni” diye gülümsedi Last.

“Ne oldu?” diye sordu kraliçe.

“Haberini getiren ulak var ya...” dedi Last.

“Ne olmuş ona. Aslanlara vermediniz mi yoksa parçalarını?”

“Elbette verdik” dedi Last. “Ancak ihmal ettiğimiz bir nokta kalmıştı.”

“Neymiş o?” diye sordu kraliçe, heyecanlanarak.

“Karısı ve çocukları...” dedi Last. “Saray kapısında muhafızlara kocasını soruyordu.”

“Eee?” dedi kraliçe.

“Ben de muhafızlara, o dördünü de kocasının yanına götürmelerini söyledim. Gözlerindeki sevinci görmeliydiniz kraliçem. Çocuklar sevinçten havalara uçtu. Anaları da özlemişti kocasını belli. Şimdi dördü de Westsun’la birlikte aslanların karnını doyurmakla meşguller. Westsun’a bir de not yazdım, en son analarını atsın aslanlara diye. En önce de kucağındaki minik kız çocuğunu. Acıyı ancak belli olgunluğa gelenler hisseder, değil mi kraliçem? Acı çektirmek bir sanattır ve bu sanatı sizden daha iyi kimse icra edemez tatlı kraliçem” diye bitirdi sözlerini.

Kraliçe hiçbir şey demedi. Gözlerini camdan Obur Dağlarına dikti. Dağlardaki bütün dikenleri çekti gözlerine. Gözleri delik deşik oldu sanki. İlk kez neden doğduğunu sorguladı. Kurumuş dikenler birden alev aldı. Yandıkça yandı gözlerinde. Sonra Last’a döndü.

“Aferin benim sevgilime” dedi. Last ilk kez kraliçeyi kendine bu kadar güvensiz ve söyleyeceği şeyi bu kadar tereddütlü söylediğini gördü...

Mor dağlar minik bir kız çocuğun uzaktan gelen çığlıklarını duymaya çalışırken, Westsun okuduğu notun ardından, hem atlarıyla tekrar şehre dönen askerleri izliyor, hem de tanrının varlığını sorgulayarak, üç minik çocukla analarının sevinç dolu gözlerine bakıyordu.

V. BÖLÜM

FALCILAR VE KAHİNLER...

“Yüreğimin yarısı ellerimde, Nefertit’in gözlerinin karası bedenimde, Pelops’un aşk narası ceplerimde ve Orestes’in Lygos’taki silası hayalimde, tapınağı ziyarete giden bir kabileyle birlikte Delphi’nin yolunu tutmuştum.

Sitharon Dağları’nın dinmez yokuşlarından tırmanırken, içimi burkan bir aşk hikayesi ayaklarıma dolaşıyor, önümdeki yarısı yere gömülü kayalardan daha çok kesiyordu yollarımı. İçimdeki iyiyle kötünün çatışması beni yok edecek gibi görünse de, bu çatışmayı durdurmak için zekice arbuluculuklar yapıyordum. Başkalarını kandırmakta usta olduğum kadar, kendimi kandırmakta da inanılmaz derecede başarılıydım sanırım. Davranışlarıma kılıflar bulurken, bu kılıflara aldanıp kendimi ikna etmekten çok, işlediğim günahları işlerken, bulabileceğim kılıflara olan sonsuz güvenimin farkına varıyordum. Ve işte o zaman dehşete kapılıyordum.

Olayların yönünü saptırıp da, kendimi aklama konusunda yeryüzünde benim kadar zekice davranan pek az insan olduğunu düşünüyordum. Bu durum da, daima, içimi rahatlatıyor; vicdanıma yaptığım zulmü azaltıyordu. Zekam benim en büyük tesellimdi her zaman. Pelops hakkındaki kötü düşünceleri ne zaman aklıma getirsem; olayı, sırları çözüşümdeki pratikliğime, görünen her şeye olan şüpheli yaklaşımına ve pek çok kez de bu şüphelerimde yanılmayıp götüreyor ve kendime unutturuyordum o adamı ve inanılmaz aşkını.

Kendimi ne kadar kandırmaya çalışırsam çalışayım, yine de etrafı beyazlarla süslü içi sarı papatyalarla, yeni gövmeye başlamış bahar otlarıyla, çiçeğe durmuş badem ağaçlarıyla dolu olan ve kar sularının ağır yükünü henüz üzerinden atamamış bu nemli topraklardan geçerken, Pelops’un bilmem kaç senelik aşkı, içine baharı doldurmuş bu eteklerden yeniden fışkırıyor ve her sene bu zamanlarda usanmaksızın yine fışkıracağını haber veriyordu. İçimde inleyen iki insan vardı ve ben bunları, çakıl taşlarını sürükleyip gelen kar sularına atıp boğmak istiyordum. Zavallı vicdanım işlemediği bir suçun bedelini öderken, baharı gagalarında taşıyan kuşların güzelliğine şahit olma fırsatını kaçırıyordu.

Sanki az sonra varacağımız şu tepede, Medasus çıkacak karşıma ve beyaz eldivenlerini saklayarak bana Pelops’u beklediğini söyleyecekti. Ve rüyasında kendine yazılan bir mektubun varlığını haykıracaktı yüzüme. Titreyen

parmaklarını kalbime sokacak, kızıla boyalı eldivenleriyle elinde kalbimi tutarken, onun rengini görecektim ve kim olduğumu anlayacaktı. Hatta, mektubun içindeki yazıları kar sularıyla yıkayıp, mürekkebin simsiyah ettiği bu suyun içinden annesinin Mısır'ın çöl sıcağında kararmış göz bebeklerini çıkaracaktı. Ve bu gözler peşime düşüp, Thisbe'den benimle beraber geçecek, Apollon Tapınağı'ndaki rahiplere, benimle ilgili her şeyi anlatacaktı. Bu büyülü gözler büyüsüyle işin bütün büyüsünü bozacaktı.

Ben Delphi'de geleceğimi öğrenmek için çırpınırken, bu göz bebekleri, bütün geleceğimi benden daha iyi belleyecekler ve bana lanet okuyup, beni cezalandıracaklardı. Anadan kıza geçen bir koruma iç güdüsü vardı bu tuhaf ailede. Doğuyla batı bir araya geldiği zaman, can alıcı bir büyü, can yakıcı bir güzellik ve korkunç bir tehlike oluşturuyordu. Doğu batıya veriyordu sırrını, batı da doğuya. Mısır'dan Megara'ya oradan da Lygos'a sonra da benimle birlikte Delphi'ye uzanan bir sırdu bu. Ve her nedense bu tuhaf ailenin sırlarını sürekli çözmek zorunda kalıyor, bir türlü bu sırlar yumağından kendimi kurtaramıyordum. Yolculuk oldukça çetin geçiyordu. Kışın kasvetinden yeni kurtulan dağlar, baharın canlılığını ve ıslaklığını gövdesine doldurmuş, eteklerini dolduran yemyeşil otların yanı sıra kendini bir çamur deryasının kollarına bırakmıştı.

Bizimle birlikte yolculuk eden atlar, sırtlarında yük taşıyorlar, bu yüzden bizler, Sitharon Dağları'nın eteklerinde yayan yapıldak yol alıyorduk. Çoğu zaman hayvanların ayaklarından sıçrayan çamurlar, kulak diplerime kadar sıçırıyordu. Ben buna aldırmaksızın, içimdeki çamur deryasından dışarı çıkamıyorum, Athelia'nın boğazıma dolanan saçları yüzünden, içimdeki bataklığı havalandıramıyorum ve o bataklıkta yeşerecek yeni filizlerin kurummasını engelleyemiyordum.

Gök yüzü kara bir duman gibi sarıp sarmalarken ruhumu, ben içimde kime olduğumu bilmediğim bir aşk acısı çekiyor, etrafımdaki çiçeklerin kokusunu, kan kokusu gibi duyumsuyordum. Başıma gelecek uğursuzlukların neredeyse yanımda benimle yolculuk yaptıklarına yemin edebilirdim.

Bir taraftan Septimus'un ve Nestor'un ölümüne çare bulmak için gittikleri Mısır'ı düşünüyor, düşüncelerimin gerçekliğinden, yüreğime çöl sıcağını, gözlerime de sonu gelmez kum tepelerini dolduruyordum. Geceleri bedevilerin yaktıkları sessiz ateş, içimde derinlerden gelen bir ses oluyor, aklımı başımdan alan bu diyarlar, beni bir türlü bu dağın eteklerine göndermiyorlardı.

Her an bir sonraki kayanın arkasından birileri anamı yatağıyla birlikte aşağı atacak ve "Al sana! Öldü işte" diyeceklermiş gibi geliyordu. Anamla Athelia'nın ölürken vedalaştıklarını görüyor, sonra Medasus'un bunun hesabını benden nasıl soracağını düşünüyordum. "Kari" diyerek tükenen bir nefesin, gelmeyişiyle birlikte cehenneme gittiğini düşündükçe, beynimin ve yüreğimin yerlerinden fırlayıp, beni ebediyete kadar yalnız bırakacaklarından korkuyordum.

Bütün bu kabuslar içinde, bir yandan da, ayaklarıma tutkal gibi yapışan çamurların içine gömülüyor, ölümüne saplanırcı gibi saplanıyordum. Kafilenin gençlerine ayak uyduramıyorum, yaşı oldukça ilerlemiş bir ihtiyarın yanında yol almak zorunda kalıyordum. Yolculuğa başladık başlayalı bu adamla hiç konuşmamış, düşüncelerimin geçmişindeki karanlıktan bir türlü arınıp, bu yüksek dağın eteklerine dönememiştik. Elindeki uzun asası sayesinde, bu bataklık gibi yoldan yürümeyi benden daha iyi başarıyordu. Sakallarına dolan bahar rüzgarı, Ege'nin mavi sularından getirdiği tuzlu damlacıkları bırakıyor, ihtiyardan aldığı kokuyu ise farklı diyarlara götürmek üzere yola koyuluyordu.

Arada bir çamura gömülen asasını saplandığı yerden çıkarma biçimi ise yaşına rağmen hala gücünün yerinde olduğunu gösteriyordu. Asa çamurun göğsünü yarıp da, orada gömülü kalınca, bir an duraksıyor, asanın üzerine iyice bastırıyor ve gücünü toplayınca da iyice yukarı çekiyordu onu. Sonra en ufak bir güç kaybına uğramadan yoluna devam ediyordu.

Kafilede çocuklar da vardı. Bu yolculuğun asıl tadını çıkaranlar, bu seyahate dayanamayacaklarını, bizimle birlikte gelemeyeceklerini düşündüğüm çocuklardı. Bu yüksek dağın etrafında yer yer ortaya çıkan yüksek kaya diplerine koşuyor, oralarda biten sümbül, nevrüz, çiğdem gibi pek çok çeşit çiçeklerinden demetler yapıyor, bu çiçekleri birbirlerine atıyor, birbirlerinden çalıyor, baharın getirdiği yeniden dirilişi kendileriyle birlikte oradaki herkesin içine dolduruyorlardı. Kafilenin bir önüne geçiyor, bir gerisine geliyor, aralarında yarışlar düzenliyor ve eğlencenin dibine vuruyorlardı. Onlara yapılan uyarıları ise dikkate almıyorlar, hatta hiç duymamış gibi yapıyorlardı. Ve uyarıyı aldıkları bölgeden hızla uzaklaşıyorlar, ellerini ağız çeperlerinin yanına koyup var güçleriyle "Delphi" diye bağırıyorlardı.

Onlara yıllardır anlatılan bir efsane şehrin, bir rüya tapınağının, artık avuçlarında olacağını düşündükçe akıllarını oynatıyorlardı.

Ben önümüzdeki yamacı gözümde büyüttükçe büyütüp, nasıl çıkacağımin hesaplarını yaparken, bu çocukların böyle diri olmasına şaşırıp kalıyordum.

Yanımdaki ihtiyaçla hiç konuşmuyor olmam, onu rahatsız ediyor gibi görünse de, sessizce yoluna devam ediyor, ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Yeşil otların içinden çıkan rengarenk bahar çiçekleri, çamurlu ayaklarımızla kirlenip bir yandan da hayata veda ederken, bu kabile Delphi'ye giderken sanki hayata merhaba diyordu.

Bu yolculuk bir bakıma bir uyanış ziyaretiydi. Bu mevsimin kapıyı çalmasıyla birlikte, Apollon Tapınağı pek çok şehirden akın akın misafir kabul eder, her birine ayrı bir derman, ayrı bir başlangıç ihsan ederdi.

Tam tepeye varacaktık ki, yanımda yürüyen ihtiyaç:

“Yorulacaklar!” dedi.

Bir an dönüp ona baktım. Sonra aldırılmaz gibi göründüm. Benden var gücüyle bir cevap bekleyen bu adam, ilgisizliğini anlamış olmalıydı ki, bir şey daha söyleyecekmiş gibi yapıp, söylemeden yutkundü. Açıkçası bu durum beni hiç rahatsız etmedi. Yokuştan yokuşa koştığımız, tepeden tepeye sürüklendiğimiz bir yolculukta, ben yürümeyi bile başaramazken, bu adamla sohbet edip, ona nefes yetiştirmeyi hiç de göze alamıyordum.

Suskunluğumuz tepeye kadar devam etti. Tam tepeye çıkıp, sonsuz bir ovanın, yamalı bir bohça gibi ayaklarımızın altında duruşunu görür görmez:

“ Üzerinde bulunduğumuz sırttan başlayarak bu ovanın tamamına ‘Nefes Kesen’ der Megara’lılar” dedi.

İyice nefesini toplayıp konuşmaya devam etti.

“Bu yollarda az ömür harcamadım” dedi, kendi kendine konuşur gibi. “Delphi’ye yapılan ilk yolculuklar, korkunç bir heyecan verir insana. Yerinde duramazsın. Arkamızda bıraktığımız o dik yokuşları, keskin sırtları, çamurlu yolları dans eder gibi geçersin. Delphi’ye gitmek; başka bir dünyaya açılmak, yeni fetihler yapmak, rüzgarı arkana alıp, dünyanın öbür ucuna savrulmak gibidir. Ruhunun efendisi olduğunu hissettiğin nadir anlardan biridir o ilk ziyaret. Bu yüzden bu tepeleri geçinceye kadar, yorulmak aklının ucundan bile geçmez. Ancak bu tepeyi geçip de, şu sonsuz ovaya düşünce, yokuş aşağı inmiş olmanın verdiği bir rahatlıkla da vücudun dinlenir. İşte o zaman büyüsü bozulur, bu fethe giden yolculuğun. Vücut sıcaklığında en ufak bir yorgunluk hissetmezken, bu dinlenmeyle yorulduğunun farkına varır. İşte o zaman, ya bir süre sonra mola vermek zorunda kalırsın, ya da Thisbe’ye kadar nefesini toplayamazsın...”

Devam edecek gibi oldu. Ancak ben ona bakmıyordum bile. Nedense bu adamla çene çalmak istemiyordum. Düşüncelerimin acımasız yoğunluğundan dolayı, öylece yürümek gitmek istiyordum.

İhtiyar adam birden durdu. Önümüzde ucu görünmeyen bu yeşil ovanın ufku görmeye çalıştığını düşündüm. Ancak yavaş yavaş kafasını bana çevirdi. İşte o zaman onun ufkunun benim gözlerim olduğunu anladım. Birden ben de durmak zorunda kaldım. Beyaz kalın kaşları, gözlerinin üzerinde, dünyayı bile gizleyebilecek bir siper gibi duruyordu. Az aşağısındaki göz çukurları, o kadar derin gözükte ki gözüme, bir an gözlerimi çektim. Aklıma Nefertit geldi birden. En az onun kadar korkutucu baktı gözlerime. Gözlerimi ondan kaçırılmama rağmen, o hala ısrarla gözlerime bakıyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamadım.

Ondan kurtarabilmek için, önce dağlardan çizgiler halinde çağlayarak gelen kar sularına attım gözlerimi... Baktım olmuyor, bu suların aktığı en son yer toprak... Ve toprak bu adamın ruhunun hammaddesi... Onun ruhundan kurtarmak için kar sularının buza çevirdiği bu iki pencereyi, hemen aldım oradan. Amacım ta denize kadar fırlatmaktı gözlerimi. Ancak kristalleşmişlerdi. Denizin ne yanda olduğunu bulamadım. Denizi bulamadığım gibi, bu adamın gözlerini çift görmeye başladım. Ben gözlerimi kaçırırken, o dört adet çukur gözlerimi takip etti. “Ne var?” diye soramıyordum. Sorsam, gözleri dile gelecekmış gibi geliyordu. Merak ve telaş içinde olacakları beklemeye koyuldum. Yaşlı ve titrek bir ses, az öncekinden çok daha farklı olduğuna yemin edebilirim, birden böldü sessizliği:

“Gözlerin!” dedi.

Duraksadı. Yüz yıl daha konuşmayacakmış gibi kapadı ağzını. Sakallarının, dağın doruğundan ovaya akan rüzgarla titrediğini görüyordum. Ya da çenesi titriyordu. Aradan yüz yıl geçmişti sanki...

“Kan görüyorum” diye haykırdı. “Gözlerinde kan görüyorum... Bu gözler bir yaşayana ait olamaz. Sonsuz bir kedere ve sonsuz bir kine bürünmüş gözlerin. Kıtaları içine alan, adaları ve denizleri yutan bir kin bulutu var gözlerinde. Aşkın ve hırsın sersemletici büyüsü karışmış içine. Hiçbir insan bunun cazibesine dayanamaz. Hiçbir insan bu gözlere hayır diyemez. Zeus’a yemin olsun ben bile. Sarayların, aşkların, kitapların, tahtların sırrı gizlenmiş bu gözlere. Güvene karşılık korku, korkuya karşılık mutluluk verir bu gözler. Ovaları Delphi’ye kadar peşinden sürüklemek istemiyorsan çek gözlerini, düşmesinler peşine... Delphi’yi peşinden getirmek istemiyorsan, sakın güzelliklere bulaştırma güzelliğini...”

Elindeki asa titriyordu. İri gövdesi, bir nohut kadar küçüldü. Kaşları yıkılan kale surları gibi düştü aşağı. Gözleri kale burçların altındaki denizler gibi büyüdü. Derinlerden bakan bir derya oldu. İçinde gücü boğuldu gözlerinin. Burnu fındık kadar kaldı. Bir nehrin, bir dağı parçalayıp, taşması gibi taşı ağızından sözcükler... Ağzının kenarları nehirden geriye kalan köpüklerle doldu.

“Hemen uzaklaş yanımdan. Hemen git buradan. Önden git... Arkadan gel... Ama terk et benim yanıma! Gözlerinde gördüğüm benimle toprağa girecek, içimdeki sihir sakladığı sırrı senden saklayamadı... Git hemen buradan. Çıkar beni etki alanından. Lanetlenmiş bir ruhun var senin...”

Benim gitmemi beklemeden, hızla uzaklaştı yanımdan. Ben şaşkınlıkla bu bunak adamın dediklerini düşünüyordum. Onunla konuşmayışım, pek çok yaralamış olmalıydı onu. Ya da, düşüncelerim bana kabus olmuş, hiç olmayan bir şey yaratmışım kafamda. Ne olduğunu anlayamadım. Yolculuğuma yalnız devam etmeye karar verdim.

Delphi’ye gitmeden böyle kehanetlerle, büyülerle karşılaşmamın tek sebebi, Mısır’daki kör büyücülerini fazla düşünmem olmalıydı. Güpegündüz gördüğüm bu kâbusun etkisinden, uzunca bir süre kurtulamadım. Ovaya doğru yol alırken, ihtiyarın sürekli sendelediğini ve bastonuna yapıştığını görüyordum.

Az önce yaşadığımın hayal olup olmadığını gidip sormak istiyordum ona. Aklım beni yanıltmıştı, düşüncelerim bana oyun oynamıştı. Hayatı boyunca, bir karıncaya bile zarar vermemiş biri idim ben. O ise benim gözlerimde kan, nefret görmüştü. Sahte bir adamdı belki. Kendisini kahin olarak tanımamı istiyordu. Ya da ona olan ilgisizliğimin intikamını alıyordu benden. Hepsi bir kenara, gördüğüm bir hayalden bile ibaret olabilirdi.

İhtiyarın az gerisinde, otuzlarında bir kadın, uzun geniş elbisesiyle, etekliğini yere sürerek yürüyordu. Eteğinin yanları çamura bulanmış, saçları rüzgarın da etkisiyle birbirine karışmıştı. Ovaya indiğimizde, saçlarını toplayıp, bir tokayla tutturduğunu gördüm. Sürekli önümde ilerlediği için yüzünü görme şansım olmamıştı. Belinden aşağı doğru sarkan boncuklar, kollarında şıkırdayan bakır bilezikler ve her şeyden önemlisi, etrafına bakmaksızın dalgınca yürüyüşü, ister istemez dikkatimi çekti. İhtiyarsa onun birkaç metre ilerisinde yürüyor, ovaya indiğimiz halde, hala yokuş tırmanmış gibi çaba sarf ediyordu.

Bense gördüğümün kabus olup olmadığını anlamak için, ihtiyara yetişip onunla konuşmaya karar verdim. Adımlarımı hızlandırdım. Ovada her ne kadar kar suları olsa da, çayır otlarının oluşu ve zeminin sertliği ayaklarımızın, bastığımız yere gömülmesini engelliyordu. Böylece daha rahat bir şekilde yürümeye başladım. Adımlarımı hızlandırdıkça hızlandırdım. Ne olursa olsun, o adamla konuşup, eğer bu bir hayal değilse, neden böyle şeyler söylediğini soracaktım.

Çayır otları, kısacık boylarına rağmen, baharın ılık rüzgarlarıyla yerlere yatarken, ben ova boyunca esen rüzgarı da arkama alıp hızla yürüyüşümü sürdürdüm. Amacım ihtiyarın yanına giderken, salkım saçak bu kadının merakla beklediğim yüzünü de görebilmektir. Yanından geçerken gizli bir bakışla her şeyi görecektim. Tam kadının arkasına gelmişim ki, dayanılmaz bir heyecan hissettim yüreğimde. Bu kadının boncuklarla, bileziklerle, rengarenk kumaşlarla dolu bedeni, kestiremediğim bir sebepten dolayı beni kendine çekiyordu. Bu cazibenin yüzünü görmem için saniyeler kalmıştı artık.

Tam yanından geçerken, daha önceden planladığım o kaçamak bakışı attım yüzüne. Ama gözleriyle beni öyle bir yakaladı ki, feleğim şaştı. Utancımın kıpkırmızı oldum. Bedenimi, çayır otlarının arasından geçirip, toprağa gömmek istedim. İnanılmaz bir şekilde enselenmişim. İçimden bütün tanrılara dua ettim, benimle konuşup, daha da fazla utandırmasın diye. Boncuk boncuk, simsiyah iri gözlerin, şaşmaz bakışlarına tutulmuş, şaşkınlıkla ne yapacağıma karar verememişim.

Bu olay hiç olmamış gibi oradan geçip, ihtiyarın yanına gitmek istedim. Tam onu arkada bırakıyordum ki:

“Yalan söylüyor” dedi.

Bana seslenmiş olacağı aklımın kıyısından bile geçmedi. Yoluma devam ettim.
“Dur” diye haykırdı birden. “Yalan söylüyor dedim” diye ekledi.

Dönüp arkama bakmaya cesaret edemedim. Devam etmek istedim. Sanki diz kapaklarım kilitlenmişti.

“Korkma benden ” dedi, ılık bir sesle.

Yavaş yavaş arkamı döndüm. O yürümeye devam etti. Bu kez onun yanında ben de yürümeye başladım. Ancak öncesine göre daha ağır yürüyorduk. Ben ne diyecek diye meraklanıyordum. Dalgalandıran çayır otları, bileklerimi okşarken içimdeki gıdıklanmanın kaynağının ne olduğunu çözemiyordum.

“Tam tepenin başında, değil mi?” diye sordu.

Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım.

“Ne tam tepenin başında?” diye sordum heyecanla.

“Tepenin başında sana lanetlenmiş olduğunu söyledi değil mi? İçindeki uğursuz kan kokusunun senin gözlerinden geldiğini anlattı”

“Ne demek bütün bunlar?...” diye neredeyse ağlamaklı sordum.

“Hiçbir şey!” dedi. “Hiçbir şey demek değil!”

“Kimsin sen?” dedim en sonunda.

“Ona neden sormadın?” dedi.

“Bilmiyorum...” diyebilirdim. Kekelemeye başlamıştım.

“Onun kim olduğunu öğrenirsen, benim de kim olduğumu öğrenirsin...” dedi. Biraz duraksadı. Eliyle saçlarını bozup, yeniden tutturdu tokayla.

“Neden?” diye sordum. “Neden onun kim olduğunu öğrenmeden senin kim olduğunu öğrenemiyorum?”

“Onun böyle dedikleri, sırrına en çok yaklaşanlardır da ondan...” diye anlamadığım bir yanıt verdi bana.

“Nasıl yani? Ne sırrı?” diye, neredeyse aptallaşmış bir vaziyette sordum.

“Yıllardır onunla aynı yolculuğu yapar dururum. İçinde tuttuğu bir sırrı var. Birlikte gideriz Delphi’ye, o olmaksızın döneriz. Ne yaptığını kimsecikler bilmez. Ne ile uğraşır hiç kimsenin bir fikri yoktur. Kimseye de söylemez. Saatlerce hikayeler anlatır ama kendi hakkında hiçbir bilgi vermez.”

“Megara’lı değil mi?” diye sordum, aceleyle.

“Hayır” dedi. “Değil... O hiçbir yerli değil. Ben herkesin içini okuyabiliyorum. Onun da... o tepede yalanlarıyla aldattığı kaçınıcı yakışıklı çocuksun bilmiyorum. Oraya gelince mutlaka böyle yapar. O yokuşu mutlaka gencecik biriyle çıkar. Kendisi seçer bunu. Bir kısır döngüdür bu... Bu duruma maruz kalan bütün gençler de, tam burada bana kaçamak bir bakış atarlar. Ve ben tam burada bunları anlatırım onlara. Ve hep şöyle derim. ‘Yalan söylediğini okuyabiliyorum ama bunu neden yaptığını göremiyorum. Nereli olduğunu da... Kim olduğunu da... Ne iş yaptığını da... Ne yiyip ne içtiğini de... Ama bir şey çok net bir şekilde görülmüyor. O hep yalan söylüyor...’”

O bunları anlattıkça ben kılıktan kılığa giriyordum. Etekleri çayır otlarıyla birlikte dalgalanıyor, yürüyüşü sözcüklerini destekleyecek bir esrarengizlik taşıyordu.

“Neden yalan söylediğini düşünüyorsun?” diye sordum.

“Çünkü onun söylediklerini ben sizlerin içinde göremiyorum. Benim iç okuma konusunda kendime sonsuz bir güvenim vardır. Açık söyleyeyim, büyücüyüm ben. Asla yanılmam. Onun sana dediklerinin hiç biri yok mesela sende. O yüzden de yalan söylediğinden eminim. Ama biliyorum ki, o içini okumamı engellemek için, kendini bir perdeyle kapatmış.”

Düşüncelerini toparlayıp, devam etti.

“Onun içinde, benim büyülerimi örten bir sır var. Sende de böyle bir şey hissedebiliyorum. Ama onunki kadar keskin değil sendeki perde... Senin neyin peşinde olduğunu söyleyebilirim mesela. Kahinlerden ‘geleceğini, yazgını’ öğrenmeye gidiyorsun. Ben sana ‘geleceğini’ söyleyeyim şimdi. Ve sen bu adamdan daha fazla etkilenip, hayatını karartmadan dön geri”

“Nasıl güveneceğim sana?” dedim. “Kahinlerin yüzyıllardır doğru kehanetlerde bulunduğunu biliyorum. Bu benim için kuvvetli bir referans.”

Birden duraksadı. Gözlerini bütün bedenimde gezdirdi. En son gözlerime dikti gözlerini.

“Sen” dedi. “Sen Lygos’tan geliyorsun. Özel bir yolcu gemisiydi bindiğin. Şu an ne olduğunu anlayamadığım bir sır yüklendin oradan; Megara’dan da yersiz bir vicdan azabı... Sonra da tepede bu ihtiyarın sana söyledikleri... Başka referans ister misin?”

Neredeyse yürüyemez olmuşum artık. Güçlü görünmeye çalıştım.

“Peki nedir benim geleceğim?” diye sordum.

Gözleri katrandan daha kara bir renk aldı. Yürüyüşümüz iyice ağırlaştı.

“Geleceğinin ne olduğunu söyleyeyim sana...” dedi. “Kimse bilemez onu. Kahinler sürekli yalan söylüyorlar. Seni de herkesi kandırdıkları gibi kandıracaklar. Benim bu yolculukta ki tek amacım, orada iş yapmak. Ben de fallar açıp büyüler yaparım. Bahar mevsiminde herkes cebi dolu gelir oraya... Saygı duyup sevdiğim için gitmiyorum ben o tapınağa. Kendi çıkarlarım söz konusu sadece. Bu yüzden seni aldatıyor olamam. Yazgını tanrılardan başka kimse bilemez. Ne önde yalpalayarak giden şu yalancı ihtiyar, ne de rahip kıyafetindeki başka bir ak sakallı!... Eğer o tapınağa gidip bunu öğrenmeye kalkışırsan, yazgınla ilgili tek bir tahminim olur. O da, orada aldanıp, hayatında yanlış kararlar vereceğin. Yazgını ancak yaşayınca öğrenebilirsin...”

“Hayır” dedim. “O adamla ilişkinizi bilmiyorum ama. O ihtiyar da kandırdı, sen de kandırıyorsun beni. Hiçbiriniz bir şey bilmiyorsunuz ve anlamadığım bir sebepten dolayı bana yalan söylüyorsunuz.”

“Bana inanmazsan bu senin tercihin olur. Ancak şunu bil ki, bu ihtiyar yalan söylüyor. Sen onun dediği gibi biri değilsin. Kan yok senin hayatında. Bir çocuğu sallayarak ağaçtan düşürmüşsün yalnızca. Şiddetin, vahşetin, kırıntısını bile göremiyorum. Bir takım aşk maceraları görüyorum... Lanetlenmiş de değilsin.”

Ben hızla geride bırakmaya başladım onu. İhtiyarın yanına gidecektim. Bu kadın da bir büyücüydü ama geçmişimdeki gerçekleri bilmesiyle beraber, kahinlerle ilgili yalan söylüyordu. Ben onu iyice arkada bıraktığım halde, arkadan hâlâ bağırıyordu.

“Çocuğun adı Delphi’ydi. Ablası var. Arkadaşın. Doktorun kızı. Adı Athelia. Kara bir alyansa takılmış parmağı . Gönülsüzlüğe işaret. İnan bana. Dinle beni...”

O bunları haykırırken arkamdan, ben hızla ondan uzaklaştım. İhtiyara doğru olanca hızımla yaklaştım. Ben hızlandıkça o da hızını artırdı. Yetişmek neredeyse imkansızdı. Sanki o, yolda yürümüyor, yol onun ayaklarının altında kayıyordu.

Bu yaşlı ihtiyarın nasıl böyle hızlı hareket ettiğini anlayamadım. Ben ona yetişmeden, çocuklar, ağlayıp mızızlanmaya başlamışlardı. Gün de neredeyse batmak üzereydi. Kafile karar aldı konaklamak için.

Yerdeki çayır otları ıslak olduğu içini, atların üzerinde getirilen şilteler yere serilemedi. Bunun da bir çözümü vardı elbet. Etraftaki tarlaların içinde bulabildiğimiz kadar taş bulduk. Bunların bir yanının düz olmasına dikkat ettik. Taşları

yerlere dizdikten sonra, üzerlerine, sazdan yapıma, kalın minderler atıldı. Minderlerin üstüne de şilteler. Uzun bir yürüyüşten sonra, oturup dinlenmek için içim gidiyordu. Ancak ne yazık ki aklımdan o ihtiyarı çıkaramıyordum.

Güneş, dağların arkasına kaçmış, orada gök yüzünü turuncuya boyuyordu. Bulutların her biri, birer ateş topu olmuş, başımıza ha düştü ha düşecek... Altı yeşil, üstü turuncu bambaşka bir alemin içindeydim artık. Sonra güneş iyice çekildi kabuğuna. Dünya yavaş yavaş siyah elbisesini giymeye koyuldu.

Havanın da serinlemesiyle birlikte, bir ateş yakıldı kamp yerinde. Herkes bu ateşin etrafına toplanıp, şarkılar türküler söylemeye başladı. Çocuklar ateşin etrafında dört dönüyorlardı. Sonra, gençlere geldi sıra. Yorgunluklarını unutmuş ve ateşin etrafında dans etmeye başlamışlardı... Çılgınca eğleniyor, bu ıssız ovada bahar rüzgarlarının ve ıssız toprakların tadını çıkarıyorlardı. Ateşten çıkan kıvılcıklar gençlerin yüreklerine doluyor, onları daha da çok ateşlendiriyordu. Dans edenlere katılmayı çok istiyordum. Ancak, bir türlü o ihtiyarı aklımdan çıkaramıyordum. Yaklaşık elli kişi vardı kafilde ve ben içlerinde yalnızca onu arıyordum.

Sanki yer yarılmıştı da adam içine girmişti. İçimdeki merakı bir türlü yenemiyordum. Oturduğum yerden kalktım. Ateşin yakıldığı yerden uzaklaştım. Çocuk sesleri, şarkılar ve kalabalığın bütün gürültüsü çekildi kulaklarımdan. Bu yaşlı ihtiyarın gidebileceği yerler hakkında tahminlerde bulunuyordum. Açıkçası, çok güvendiğim zekam bile bu konuda bana yardım edemiyordu. Etrafa iyice bakındım. Gideceğimiz yöne doğru iyice ilerledim. Artık ateş çemberi ve insanlar oldukça geride kalmışlardı. Ay ışığı kendini bulutların arasından bir gösterip, bir çekiyordu. Ortalık bir aydınlanıyor bir kararıyordu. Baharın hırçın bulutları, Athelia'yı tanıyan ay ışığını ve yıldızları benden saklıyordu. Hepsi onun dostuydu ve benim şu koskocaman dünyada annemden başka dostum yoktu.

Bunu düşününce içim ezildi. Gövdemde kocaman bir boşluk oluştu. Ya biricik dostumu da döndüğümde ölü bulursam diye bir soru gelip takıldı boğazıma. Ağlamaklı olmuştum. Dağı aşım da, ovaya kadar inmeyi başaran su damlacıkları, denizi getirip içime dolduruyordu adeta. Her damlacık bana annemin ellerinden bir tas çorbayı ve Akropol'de ıslanıp eve dönüşümü hatırlatıyordu. Bu kasvetli gecede, baharın güzelliğine rağmen, içimde ölülerin dirildiği bu uğursuz gecede, gözlerimden aşağı doğru süzülenin, rüzgarın getirdiği su damlacıkları mı, yoksa gözlerimden tane tane boşanan gözyaşları mı olduğunu anlayamıyordum.

O ihtiyarın söyledikleri geliyordu aklıma. Nedense ben, benimle ilgili her şeyi sayıp döken o kadına değil de, iri gövdeli, uzun sakallı o yaşlı adama inanıyordum. İçimde bir teori geliştirdim hemen. Gittiğimde annemi ölü bulacaktım. Hem de benim hasretime dayanamayıp, annemin öldüğünü söyleyecekti Medasus. Bende görülen kan bu olmalıydı. Annemin katili olmuş olacaktım böylece. Hastaydı ve kimsesizdi annem. Onun bütün ilacı benken, ben onu bırakıp büyülerin, sihirlerin, ecinnilerin peşine düşmüştüm.

O ihtiyarın gözlerimde gördüğü kanın başka bir açıklaması olamazdı. Ya bahsettiği kin? Athelia... Evet ona kin duyuyor olmalıydım. Beni aldatmış gibi geliyordu nedense? Onu reddeden ben olduğum halde, bana aşık olduğunu söylerken beni kandırmıştı sanki. Demek ki, istediğim acıyı verememiştim ona. Demek ki, benim yüzümden kahrolacak kadar sevmiyordu beni. Bana deliler gibi aşık olduğu yalandı. Aradan neredeyse hiç zaman geçmeden, Septimus'un kollarına bırakmıştı kendini. Yalan söylemişti bana. Apaçık duygularıyla oynamıştı. Ben onu mahvettiğimi düşünürken aslında bir oyunun içinde basit bir rolüm vardı benim. Aldatılmıştım. Ben de insandım ve her ne kadar sevmesem de sevilme hoşuma giden bir şeydi. Athelia bunu biliyordu. Hatta onu reddedeceğimi bile biliyordu. Beni faka bastırmıştı işte. En sonunda onun beni yendiğine karar vermiştim.

Bütün bu düşünceler beynimi kemirirken, bir yandan da, Athelia'yı sevip sevmediğimi düşünüyordum. Birden, bunu düşünmek bile saçma geldi bana. Ben o kadar güçsüz birine aşık olamazdım. Ama eğer bana oyunlar oynadıysa, bu onun güçlü olduğunu gösterirdi. Yine de hiçbir şeyden emin olamıyordum. Büyücü kadın bana ne derse desin, gidip yazgımı öğrenecektim o kahinlerden. Böylece her şeyden emin olabilirdim.

Büyücü kadını düşününce, birden bana arkadan seslenirken, Athelia'nın parmağının kara bir alyansa geçirilmiş olduğunu, bunun da gönülsüz bir ilişkiye işaret ettiğini söylediği geldi aklıma... Yüzük parmağına değil, parmağı yüzüğe geçirilmişti. Nasıl bir büyücülüktü bu? Bütün bunları nasıl bilmişti o kadın? Neyse ki, Athelia'nın gönülsüz bir evlilik yaptığını hatırlayınca biraz olsun rahatlamıştım. Demek ki, Septimus'la isteyerek evlenmemişti.

Bu durum az önce aklımdan geçirdiğim düşüncelerimi çürütmeme sebep oldu. Belki de bana hiç yalan söylememişti Athelia. Karşımda gözyaşları döküp, ağlayıp sızlarken gözlerinde gördüğüm aşk gerçek bir aşktı. Bir anda düşündüklerime kızdım. Bütün bunlar, inanılmaz duygusallaştırıyordu beni. Aklım; annem, Athelia, Medasus,

Septimus, Nestor, Pelops, ihtiyar adam, büyücü kadın arasında gidip geliyordu. Kafam o kadar karıştı ki, yukarıda ayı saklayan bulutlarda bile böyle bir karmaşa göremiyordum. Şu anda ne düşünsem saçma olmaktan kurtulamayacaktı düşüncelerim.

Bu yüzden yalnızca o adamı aramaya karar verdim. Aklımdaki diğer bütün her şeyi silmeye çalıştım. Böyle derin düşüncelere dalınca, o kadar çok yürümüştüm ki, arkamı döndüğümde, kamp ateşi bir mum ışığından bile küçük görünüyordu.

Bu arada ay ışığı bulutların arasına girdi. Ve uzunca bir süre de çıkmayacaktı. Ah Athelia'nın biricik dostu ay ışığı!...

Ne kadar uzaklaştığımı umursamıyordum. Gidebildiğim kadar gitmeye karar verdim. Her yer karanlıktı ama gecenin kendine has tuhaf bir aydınlanması vardı. Nesnelere seçilebiliyordu ancak, simsiyah görünüyorlardı. Ay ışığı bulutların arasından sıyrılıp çıkınca, ancak o zaman anlayabiliyordum neyin ne olduğunu.

Kamp kurulan yerden uzaklaştıkça, gecenin bu koyu renginde, bir de sis oluşmaya başladı. Karanlıkta sadece birer karaltı olarak gördüğüm şeyleri de artık görememeye başlıyordum. Sis arttıkça, bulutlar da ayı kapatmayı sürdürüyorlardı. Görüş alanım hem daralmıştı, hem de derin bir bulanıklığın içine düşmüştüm.

Uzaktan kurt ulumalarına benzeyen sesler gelmeye başladı. O ihtiyar büyücü, izini kaybetmem için elinden geleni yapıyordu anlaşılın. Ama benim ne kadar inatçı ve tuttuğunu koparan biri olduğumu gözlerimde görememişti anlaşılın. İnatla ben onu aramayı sürdürdüm. Ancak, sis öylesine çöktü ki ovaya, artık bir adım ötesini göremiyordum.

Boşlukta öylece yürümeye devam ettim. Ayaklarım çayır otlarının üstünde adeta kayıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum artık. Bu yaşlı kurt, her ne kadar itiraf edemesem de benden güçlü görünüyordu. Adım atamaz hale gelince geri dönmeye karar verdim. Hiç yönümü sapmadan yüz seksen derece döndüm. Böylece kamp ateşinin yerini bulabilecektim.

Arkamı dönüp de, birkaç adım atınca sis birden dağılmaya başladı. Öyle ki, birkaç dakika sonra neredeyse eski halini aldı bu ova. Bu durum oldukça esrarengiz geldi bana. Yeniden dönüp, birkaç adım daha gitmeye karar verdim. Ve yine yüz seksen derece döndüm. Birkaç adım attığımı gördüm. Yine inanılmaz bir sis çökmeye başladı ovaya. Bu durumdan emin olmak için, birkaç kez aynı hareketi tekrarladım. Her defasında dönmek istediğimde, sis dağılıyor, Thisbe'ye yönelince yeniden ağır bir sis çöküyordu ovaya.

Bu adamla başa çıkamayacağımı anladım. Tekrar kamp ateşinin olduğu yere doğru yürümeye başladım. Bu kez uzakta bir karartı belirdi. Ne olduğunu anlayamadığım bir karartı. İçimde bir huzursuzluk dolu olduğu halde, ona doğru yürüdüm. İtiraf edeyim korkmaya başlamıştım. Her nedense, o karartıya doğru yürüdükçe, oradan çekileceği gibi bir ümit dolmuştu içime. Hem ne olduğunu merak ediyor, hem de yolumdan çekilip gitmesini istiyordum. Ancak, korkumun verdiği huzursuzlukla, karşımda beni bekleyen şey her neyse, onun beni rahat bırakmasını istiyordum.

Bütün bunları düşünürken, birden beynimde bir şimşek çaktı. İriliğine bakılırsa, bu karşımda duran, o ihtiyar adam olabilirdi. Birden bir heyecan dalgası yayıldı bedenime. Ne yapacağımı nasıl hareket edeceğimi bilemedim. Hemen bütün soruları geçirdim aklımdan. Ondan öğrenebileceğim ne varsa, hazırladım kafamda. Ancak bunca esrardan sonra, içimdeki korkuyu bir türlü yenemiyordum. Uzaktan gelen kurt ulumaları, rüzgarın uğultusuna karışıyor, ay ışığının ışığı ise gözlerimin karanlığında eriyordu.

Başıma geleceklerden bihaber, yazgımın götürdüğü yere gidiyordum ben. Bulutlar yavaş yavaş dağıldı. Sis kendini bilinmeze doğru sürükledi.

Ovanın yeşil çayırları yavaş yavaş belirginleşti. Bir an karşımdaki karaltıdan gözümü çekip bulutlara baktım. Sanki bu akşam hiç olmamışlardı. Ay ışığının önünde, tek bir bulut yoktu. Ben bu durumun şaşkınlığını üzerimden atamamışken, birden karaltının da iyice aydınlanıp, belirginleştiğini fark ettim.

İri yarı hafif göbekli, rahip kıyafetinde, sakalları siyah ve kısa kesilmiş bir adamdı bu. Ellerini bana doğru uzatmış bekliyordu. Beni çağırdığı besbelliydi. Bir an duraksadım. Bir şey konuşacak mı diye bekledim. Zira hemen adamın kollarına atılmak büyük bir aptallık olurdu. Bulduğum yerden kıpırdamadım. İçimde dindiremediğim bir korku vardı ve bu korku neredeyse nefesimi tıkıyordu.

Bir süre sessizce bekledim. Adam simsiyah bir rahip kıyafeti giyinmişti. Başında, zeytin dalından örülü bir taç duruyordu. Gülümseyerek bana baktığını gördüm. Benden ne istediğini ise hiç bilmiyordum. Yürümekle yürümemek arasında kaldım. Tereddüt ettiğimi gördükçe, yüzündeki gülümseme, iyice belirginleşiyordu.

Artık dayanamıyordum. O konuşmadığına göre ilk ben konuşacaktım. Bağırarak:

“Kimsin sen?” diye sordum.

“Gel” dedi yalnızca. Gülümsemesi biraz daha arttı.

Ben sorumu yineledim:

“Kimsin sen?”

Dudakları hafif kımıldadı. Yine:

“Gel” dedi sadece.

En son daha yüksek sesle ve büyük bir öfkeyle yineledim sorumu:

“Kimsin sen ve benden ne istiyorsun?”

Siyah kısa sakalları kımıldadı. Başındaki taç kımıldamaya başladı. Hafif hifif daireler çiziyordu.

“Aradığın şey bende” dedi, en sonunda. “Gel ve tut ellerimi...”

Ne aradığımı nereden biliyordu bu rahip. Ben korku dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

“Neden tutacakmışım ellerini?” diye haykırdım.

Sesi ilahi söyler gibi çıkıyordu. Ay, tacının etrafında dönüyordu sanki.

“Eğer gelip ellerimden tutmazsan sevgili kul, istediğini asla öğrenemezsin... Sisli gecenin bir armağanı bu sana. ”

Lygos’tan bu diyarlara macera aramaya gelmemiş miydim? Ne çıkardı bu adamın ellerinden tutmaktan?

“Geleceğim ama sana nasıl güvenebilirim” diye haykırdım.

“O zaman sen de gelmezsin” dedi. “Buna mecbur değilsin. Bu yalnızca sisli, gecenin armağanı sana. Bunu değerlendirmek veya değerlendirmemek tamamen senin elinde.” Bir an sustu. Uzattığı ellerini hiç kımıldatmadan başındaki tacı işaret etti.

“Bak” dedi. “Başımdaki taç altı kez daha dönecek. Ve bu süre içerisinde kararını vereceksin. Eğer ki gelmek istemezsen, hayatın boyunca beni görmezsin. Bu kadar kayılanma.”

O andan itibaren tacın dönüşünü saymaya başladım. Ama başlangıcının neresi olduğunu bilmediğim için, bunu yapmak imkansızdı.

“Altı kez döndüğünü nasıl anlayacağım? Bir başlangıcı yok ki bu tacın. Her yeri aynı” dedim.

“Zeytin yaprakları arasındaki ufacık zeytini göreceğ kadar yaklaş o halde” dedi.

Biraz daha yaklaştım ben. Yaklaşınca, dalların arasında, bir zeytinin varlığı da ortaya çıktı .

“Dört hakkın kaldı” diye seslendi rahip. “Yalnızca dört...”

Ben hâlâ tereddüt içindeydim. Bu adamın kim olduğunu, ‘sisli’ geceninse ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ben düşünürken yalnızca iki hakkım kalmıştı. Yavaş yavaş rahibe doğru ilerledim. Tam önüne geldim. Ellerimi ellerinden tutup tutmama konusunda hala kararsızdım. Adamın yüzündeki gülümseme ise dinmek bilmiyordu.

Son devri de başlamıştı zeytin dallarından yapılan tacın. Ellerimi yavaş yavaş kaldırdım. Bir ellerime bir adamın yüzüne bakıyordum. Gülümseme... Ellerim.... Gülümseme.... Elleri... Gözlerimi kapattım. Yavaş yavaş ellerimi ellerine dokundurdum. Ellerimi nazikçe tuttu. Gözlerimi açtım. Ben dünyanın değişeceğini umarken, o ellerimi hafifçe burnuna doğru çekti. Derin bir nefes aldı. Öyle ki bütün ovanın havasını doldurdu ciğerlerine. Sonra bir kez daha kokladı ellerimi.

Gözlerime baktı.

“Sakin bir yere kıpırdayayım deme” diye kükredi.

Çayır otları birden bire havalanmaya başladı. Simsiyah giyinmiş onbir rahip çıktı bu çimenlerin arasından. Etrafımızda bir halka oldular. Ellerimi tutan rahip, son kez kokladıktan sonra ellerimi

“Evet” dedi. “Bundan başkası değil!” Ardından bana döndü.

“Gidelim” dedi. “Tapınakta kahinler seni bekliyor!”

Sandalyede oturan Mahmut birden sıçradı.

“Aman Allah’ım” dedi. “Neden tuttun ellerini?”

Kucaktaki Mahmut gülümsüyordu:

“Bu gün burada seninle görüşebilmek için” dedi.

Sandalyede oturan Mahmut hiçbir şey anlamadı bu söylenenden.

Tahttaki Mahmut anlatmayı bıraktı.

“Ben iki bin beş yıldır sabrediyorum” dedi. “Senin yapman gerekense bunun binde biri bile değil. Biraz sabırlı ol!” diye adeta azarladı Mahmut’u.

Mahmut’un karnı acıkmıştı.

“Hikayenin devamını çok merak ediyorum ama ben çok acıktım” dedi.

Kariptolis masayı işaret etti.

“Sen beni dinlerken, yemeklerin hazırlandı bile.”

Mahmut büyük bir aceleyle masaya doğru hareket etti. Bir an önce yemeğini yiyip, hikayenin kalan kısmını dinlemek istiyordu. Masaya oturduğunda, yine pek çok çeşit yemeğin hazır olduğunu gördü. İştahla saldırdı yemeklere. Kırmızı şarabından da yudumlayıp, iyice kafayı bulduktan sonra, bir dilim de pasta olarak tekrar sandalyesine döndü.

O yokken Tahttaki Mahmut ve kucağında oturan Mahmut aralarında bir şeyler konuştular. Mahmut gelince ikisi de sustular. Kariptolis hikayesini anlatmaya devam etti...

“Ben ne olduğunu anlamamıştım. Bu on iki rahibi hayatımda daha önce hiç görmediğim gibi ne istediklerini de bilmiyordum. Beni içlerine aldıkları çemberi gittikçe daralttılar. Ne yapacakları konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Bir anda hayatımın hatasını yaptığımı düşünmeye başladım. Bu nasıl bilinmez bir olaydı? İçlerinden bir tanesi:

“Baş kahine götürelim” diye haykırdı.

“Başka çare mi var?” dedi bir diğeri.

Ben hiçbir şey anlamadığım gibi, bu adamların neden böyle gizem dolu şeyler söylediğini merak ediyordum.

“Beni nereye götürüyorsunuz?” diye haykırdım içli içli.

“Gidince öğrenirsin” dediler. “Sabır da çok iş vardır. Bunu hiçbir zaman unutma. Sabretmeyi ve başkalarının sırrına el atmamayı öğreneceksin” diye bir yanıt aldım.

“Bu mu sisli gecenin armağanı?” diye sordum.

“Dürüstlüğü öğrenmek için iyi bir armağan olduğunu düşünüyorum” dedi, siyah elbiseli ve kısa boylu rahiplerden biri.

Ne dürüstlüğünden bahsettiklerini tahmin bile edemiyordum. Ay yukarıda Athelia'nın intikamını alırken, ben ondaki bu tavrı görüp iç geçiriyordum. Sis yeniden çökmeye başladı bu uçsuz bucaksız ovaya. Kamp ateşinden o kadar uzaktık ki, oradaki insanların seslerinden eser bile yoktu.

Sisin yeniden ovayı sarmasıyla birlikte, umutlarım bir kara kuyunun içine düşüyordu. Sis ovayı değil, benim içimdeki yaraları sarmaya çalışıyor, ancak farkına varmadan daha büyük yaralar açıyordu.

Endişelerimi dışarı yansıtmaya başlayacaktım bir zaman sonra. Henüz hiçbir yere hareket etmemiştik. Rahipler sırayla ellerimi kokladılar. Her gelen önce ellerimi tutuyor, kendine doğru çekiyor, sonra derin bir nefes alıyordu. Ardından da ‘evet’ anlamında bir onay işareti yapıyorlardı.

Ben büyük bir yanlışlık yaptıklarını biliyordum. Ama bir taraftan da korktuğum için sesimi çıkaramıyor, olabilecekleri bekliyordum. Büyücü kadının dedikleri doğru muydu yoksa? Gitmem mi gerekiyordu acaba? Bu düşüncelerle en sonunda dayanamadım:

“Büyük bir hata yapıyorsunuz!” diye haykırdım. “Başka biriyle karıştırıyorsunuz beni!”

Beni neredeyse dinlemiyorlardı. On ikinci rahip de ellerimi kokladıktan sonra:

“Evet” dedi. “Zeus’a ve bütün tanrılara yemin olsun, bundan başkası değil!”

Böylece infaz kesinleşmişti. On iki kişi olmalarından dolayı kaçmayı da göze alamıyordum.

İçlerinden bir tanesi:

“Yolculuk başlıyor!” dedi bana.

“Bana ne yapacaksınız?” diye yanıtını alamayacağım bir soru daha sordum.

Hiç biri sesini çıkarmadı. Dört atın çektiği bir araba geldi sisin içinden. Sonra aynı şekilde bir araba daha. Ben ikincisine dalgın dalgın bakarken bir üçüncüsü belirdi. At arabalarının sürücüleri de birer manastır kıyafeti taşıyorlardı sırtlarında. Onlar beyaz giyimliydi. Tepeden tırnağa beyaz... Arabaların tekerlekleri, ıslak çayır otlarında kayıyor, atların kişnemeleri uzaktan gelen kurt ulumalarına karışıyordu. Dörder dörder bindi rahipler arabalara. Beni de ortadaki arabaya bindirdiler. Arabanın içi ikiye ayrılmıştı. Önde iki rahip oturdu. Arkada ise ben ve bana ilk gülümseyen rahip. Başındaki zeytin dallarından yapılmış taç durmuş olduğu halde, hala gözlerimde helezonlar çiziyor, beni iyice şaşkına çeviriyordu.

Hepimiz arabalara yerleştikten sonra:

“Gidelim!” diye bir haykırış duyuldu. Ardından üç kamçı birden şakladı. Altımızda kayıp giden tarlalar ve önümüzde durmadan yarılp bize yol açan sis bulutları, gerçek dünyayla düş dünyası arasında tuhaf bir yolculuk yaptığımız düşüncesini oluşturdu kafamda.

On iki at ve on iki rahip bu ıssız ovada altımızda şakırdayan kar suları, yüzümüzü okşayan bahar rüzgarı ve ruhumda kaymalara sebep olan çayır otlarıyla, benim bilmediğim ancak atların dahi bildiği esrarengiz bir yere gidiyorduk.

Öndeki iki rahibin az aşağısında sürücünün bulunduğu yer vardı. Elinde durmadan şıklayan kırbaç, adeta kulaklarımı parçalıyordu. Arabada kimse bir şey konuşmuyor, herkes bir ölüm suskunluğuna bürünüyordu. Bense düşüncelerimden kurtulamıyordum. Annemin sözünden çıkmış olmanın verdiği azap bir kenara, bütün bunların sebebini Athelia'ya bağlıyor ve onun en yakın dostu olan ay ışığının benden intikam almaya çalıştığını düşünüyordum.

Yolculuk boyunca, hiç kaybolmayan ama biz ilerledikçe de önümüzde adeta bize yol açan bir sis tabakası görüyorduk. Yanımdaki rahip son kez kokladı ellerimi.

“Evet” dedi. “Günlerdir seni arıyoruz...Nihayetinde bulabildik. Şükürler olsun!”

“Beni kiminle karıştırıyorsunuz?” diye ümitsiz bir soru çıktı ağızımdan.

“Kimseyle değil” dedi. “Bunu sen de biliyorsun.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Ben hiçbir şey bilmiyorum!”

Biraz durdu. Ellerini sakallarına götürdü. Bir müddet daha düşündü.

“Peki o nerede?” diye sordu bana

“Kim?” dedim. “Neden veya kimden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Nasıl olsa baş kahine her şeyi anlatacaksın ” dedi.

“Baş kahin kim?... Ne anlatacağım ona?... Neden benimle açık konuşmuyorsunuz?” dedim.

“Budala gibi görünmemek için belki de ” dedi. “İkimizin de bildiği şeyleri neden uzun uzun sana açıklayacakmışım?”

Ben ne biliyordum acaba? Bu adam neden bahsediyordu? Geçmişini benimkisi kadar temiz olan adam az bulunurdu bu topraklarda. Ben kendimden emindim, ama onların hatalarının farkına varıp varamayacağından emin olamıyordum.

“Lütfen” diye yalvardım. “Siz kimsiniz? Neden beni götürüyorsunuz?...”

Gözlerimin ta içine baktı. Tam her şeyi söyleyeceğini düşündüm. Ancak o:

“Çok tuhaf...çok tuhaf...” dedi gözlerime bakarak.

“Nedir tuhaf olan?” dedim.

Soruma karşın büyük bir sessizliğe gömüldü...

Ara sıra arabanın tekerleği taşlara geliyor ve bizi havaya zıplatıyordu. Rahip kafasını sağa sola çarpmamak için kendini tutuyordu. Ben hiç ayılamayacak şekilde kafasını çarpması için, içimden dualar ediyordum.

Atların altımızda yıldırım gibi gittiği bu yolculuk büyük bir heyecan ve korkuyla devam ediyordu.

O kadar gittik ki, artık şafak sökmeye başlamıştı. Rahip uyuklamaya hatta horlamaya başladı. Öndeki iki rahipse aralarında fısıltıyla sürekli konuşuyorlar; bu yüzden dediklerini anlamıyordum.

Güneş ağır ağır yükselmeye başlamıştı arkamızdan. Ben böylelikle batıya doğru yol aldığımızı anladım. İlk ışıklar üstü kapalı bu arabanın gümüş perdelerinden içeri sızarken, sisin de yavaş yavaş dağılmaya başladığını gördüm. Sis dağılmasıyla birlikte ihtişamlı bir şehre girmekte olduğumuzu fark ettim. Şehrin girişinde, arabanın tekerleklerinden birine büyük bir taş gelmişti. Bu da arabayı deviriyordu neredeyse. Korkunç bir sarsıntı geçirdik. Ama araba dönmemiş, yeniden eski konumunu almıştı.

Bu sarsıntıyla birlikte uyuklamakta olan rahip gözlerini açtı. Etrafına şöyle bir bakınıp, uykunun şaşkınlığını gözlerinden atmaya çalıştı. Yanından geçmekte olduğumuz şehre dikti gözlerini...

“Ah, Thisbe” dedi...

Bu Delphi’ye giderken içinden geçeceğimiz şehirdi. Heyecanla baktım bu kente. Bu şehri bir daha göremeyeceğim kaygısına kapılmıştım nedense.

Uykudan yeni uyanmış olan rahip birden bana döndü.

“Sıkıldın mı?” diye sordu.

Ben ondan böyle bir soru beklemediğim için elbetteki çok şaşırmıştım.

“Evet” dedim. “Nereye gideceğini bilmeden, on iki at ve on iki rahip... Hiç biri benimle tek kelime konuşmuyor, siz olsaydınız ne hissederdiniz benim yerimde?”

“Sıkıldım” dedi. “Ama bir bedel ödüyorsam da, sesimiz çıkarmaz bu sıkıntıya katlanırdım”.

“Neyin bedeli?” diye sordum.

“Seninle karşılaştık karşılaştı beni budala gibi görüyorsun. Ben de bundan sıkıldım işte!” diye yanıt verdi. Hatta bir soru bile sordu bana;

“Bu davranışların, savunmana bir ön hazırlık mı?”

“Hangi konuda yargılandığımı veya yargılanacağımı bilsem, bu ön hazırlığı sizinle konuşarak değil, içimden tasarlamayı tercih ederdim doğrusu. Ancak konu her neyse, kendinize o kadar güveniyorsunuz ki ve beni suçladığınız şeyden o kadar eminsiniz ki, beni dinleme lütfünde bile bulunmuyorsunuz.”

“Merak etme...” dedi. “Yolculuk bittiği zaman, seni istemediğin kadar dinleyecekleri...”

“Kim dinleyecek?” diye sordum heyecanla. Zira sorularına ufak kırıntılar şeklinde de olsa yanıtlar almaya başlamıştım. O, bu soruma karşın:

“Gidince öğrenirsin” demeyi yeğledi. Ve devam etti:

“İstersen sıkıntını geçirecek bir şeyler anlatabilirim sana...” dedi.

Söze hep böyle iyi niyetliymiş gibi başlıyor, sonra da beni azarlayıp oturtuyordu.

“Hayır” dedim. “İstemem. Zira beni ümitlendirerek, duygularıyla oynuyorsunuz.”

“Sen cevap veremeyeceğim sorular soruyorsun da ondan oluyor” dedi. Bir yandan da araba bizi sallıyor, sürekli zıplattıyordu. Rahip, siyah sakallarının arasından çıkıyormuş gibi görünen sözcüklerle devam etti:

“Thisbe hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey” dedim. “Şu anda içinden geçmekte olduğumuz şehrin adı. Bundan başka hiçbir şey bilmiyorum” dedim.

“Thisbe...” dedi. Gözlerini arabanın tavanına dikti. Güneş arkamızdan vuruyor, gümüş perdelerin içinden yansıyan ışığı gözlerimize dolduruyordu.

“Yalnızca bu şehrin adı olsaydı keşke...” diye iç geçirdi. “Ne zaman buradan geçsem hüzünlendirir beni...”

“Neden?” diye sordum, sebebini hiç öğrenmek istemediğim halde. Zira asıl sıkılmış olan kendisiydi ve benimle vakit geçirmek istiyordu. Bu adamın sahte gülümsemelerini hatırladım bir an.

“Bak anlatayım” dedi. “Uzun bir hikayesi vardır Thisbe’nin...”

Bu ‘uzun hikaye’ lafını duyunca sinirlerim bozuldu. Her ne cehenneme gideceksek, bütün yol boyunca, bu adamı hüzünlendiren bir masalı dinlemek istemiyordum. Bir yandan da bu rahibin konumunu bilmediğim için, onunla ters düşmekten kaçınıyordum.

“Yorulma istersen” diye fısıldadım.

Ne demek istediğimi anlamamıştı.

“Bu hikayeyi anlatmak yormaz beni... Yalnızca hüzünlendirir”

Bunun üzerine iyice arkasına yaslanıp, ellerini bir birine kavuşturduktan sonra anlatmaya başladı.

“Thisbe...” dedi. Güzeller güzeli Thisbe ... Görenlerin aklını başından alan, gezdiği topraklarda yüreğini yakmadık erkek bırakmayan Thisbe...” Bir rahipten çok bir edebiyatçıya benzemeye başlamıştı bu adam. Hikayesini dinleyecek ne halim vardı, ne de psikolojik durumum buna müsaitti..

O umursamaksızın, yalnızca kendinin dinleyeceği bu hikayeyi anlatmaya devam etti.

“Bu güzel şehir Thisbe’yi, Thisbe’de bu güzel şehri hatırlatır bana. Kara dutun ekşi tadını bırakır damaklarımda. Ağzımda dişlerim kamaşır, göğsümde yüreğim. Gün olur, Pyramus olmak ister canım, gün olur Thisbe.

Sümerlilerin Babil’de yaşadıkları zamanlardan birinde, iki çocuk ağlaması duyulur, duvarları birbirine bitişik iki evden. Anaları doğum sancısını, kucaklarına aldıkları çocuklarıyla dindirirler. Birbirine bitişik bu iki evden, iki timsali çıkar güzelliğin. Bir oğlandır bir tanesi. Pyramus koyarlar adını. Diğeri ise Bir kızdır ki, güzeller güzeli... Thisbe derler ona da... Günler geçer, denizlerin arkalarında güneşler batar ve gencecik iki fidan olur bu iki kişi. Tanımı zor bir dostluk kaplamıştır yüreklerini. Aşkı tanıdıkça yavaş yavaş, sevdaya dönüşür dostlukları.

Evlenmekten başka istedikleri hiçbir şey yoktur hayatta. Gel gör ki, Ne Thisbe’nin ailesi izin verir buna, ne de Pyramus’un. Yasak bir evlilik ilan edilir. Güzeller güzeli, Thisbe’yle; cesurlar cesuru Pyramus’un evlenmesi yasaklanır. Ancak yasaklayamadıkları tek şey vardır ki, o da aşkın her iki göğüste aynı derecede büyüüp, parlamasıdır. Bir zaman bakışmalarla ve işaretlemelerle anlaşırılar. Ve ateş, üzeri örtüldüğü için daha da şiddetli, yanmaya başlar.

İki evin duvarlarından birinde, inşa edilirken kazara unutulmuş bir çatlak vardır. Daha önce hiç kimse fark edemez bu çatlağı. Yalnızca aşıklar keşfeder. Aşkın keşfedemeyeceği ne vardır ki? İçindeki çatlak nedeniyle, seslere ve ılık mesajlara bir geçit olur bu duvar. Biri bu tarafında, diğeri öbür tarafında dururken duvarın, birbirine karışır nefesleri:

“Zalim duvar” derler. Neden ayırırsın böyle sevenleri birbirinden?... ancak nankör değiliz yine de, sevgiyi arzulayan kulaklara sevdayı taşıdığın için minnettarız sana”. Ve bir araya gelemediklerinden, geceleri veda zamanı geldiğinde, bastırırlar arzuyla yanan dudaklarını, bu acımasız duvarlara. Bu birliktelik, duvarların ve dudakların birlikteliği haline gelir neredeyse.

Tanrı Aurora’nın yıldızları söndürdüğü; ve güneşin, ışıklarıyla çimlerin kırağını erittiği bir sabah, her zamanki yerde buluşurlar. Gece, güneş derin uykusundayken ve izleyen gözler küçük ölüme gömülmüşken kaçacaklarına dair karar alırlar. Şehrin sınırları dışında ve herkes tarafından çok iyi bilinen Ninus’un Mezarı yanında buluşmaya karar verirler. Mezarın yanında bulunan beyaz dut ağacının altındaki soğuk su kaynağının başında bekleyecektir önce giden.

Güneşin suların içine gömülmesini ve akşamın bir an önce gelmesini sabırsızlıkla beklerler.

Gece olunca, ailesinin bakışlarından kurtulup, evden ilk çıkmayı başaran Thisbe olur. Doğruca Ninus’un Lahiti’ne doğru yol alır. Gecenin karanlığında yol alırken başını örttüğü şal adeta bu karanlığın içinde kaybolur. Dut ağacının altındaki suyun başına otururken, gecenin donuk ışığında, avını yeni yemiş, pençeleri kanlarla dolu dişi bir aslan görür Thisbe. Hemen oturduğu yerden kalkar ve bir kayanın duldasına sığınır. Aslanı göremez olur. Kayaya doğru kendini atarken de şalını dut ağacının altına düşürür.

Aslan soğuk suyu kana kana içer. Karnını suyla doldurduktan sonra, tam ormana dönecekken, Thisbe'nin şalını fark eder. Ve kanlı ağzıyla epey bir oynar bu şalla.

Geç kalan Pyramus dut ağacına doğru gelirken, aslanın kumda bıraktığı izleri ve damlamış kanları görür. Ve az daha ilerlediğinde kanlara bulanmış şalı.

"Aman tanrım, talihsiz kız!" diye inler. "Senin ölümüne sebep oldum. Benden daha uzun yaşamayı hak ettiğin halde, ilk kurban sen oldun. Senin ölüm nedeninim, çünkü böylesine güvenli olmayan bir yeri ben seçtim. Ve zamanında gelip, seni koruyamadım. Kayaların arasında saklanmış aslanlar, gelin ve bu bahtsız bedenimi paramparça edin!"

Eline şalı alarak, önceden belirledikleri ağacın altına kadar ilerler. Şalı öper, okşar ve koklar:

"Kirlenmiş kanım senin örgünü de kirletsin!" diye haykırır.

Kılıcını kınından çektiği gibi saplar göğsüne. Göğsünden boşanan kan toprağa dökülür. Oradan da dut ağacının köklerine kadar iner. Ağaçtaki beyaz dutlar, aşkın kızılına boyanır ve kıpkırmızı olurlar.

Bu arada Thisbe, saklandığı oyuktan çıkar. Bir yandan korkuyla titrerken, bir yandan da bir an önce gidip, sevgilisinin hayal kırıklığına uğramasını engellemeye çalışır. Gözlerindeki endişeyle birlikte, bir an önce onu bulup, başından geçen tehlikeyi anlatmak ister.

Dut ağacına yaklaşırken, ağaçtaki kırmızı dutları görür ve aynı yere gelip gelmediği konusunda kuşkuya düşer. Ağaca yaklaştıkça da ölümün kokusunu almaktadır. Bir yandan tereddüt, bir yandan endişe, en sonunda Pyramus'u fark eder. Koşarak sevgilisinin ölü bedenini kollarına alır... Gözyaşlarını yarasına akıtır. Solmuş yüzünü ve buza kesmiş dudaklarını defalarca öper. Soğuk bedeni yere bırakıp saatlerce göğsünü döver. Sonra bu ölü bedeni yeniden kollarına alır:

"Pyramus" diye bağırır. "Bunu sana kim yaptı, sevgilim? Cevap ver bir tanem, Thisbe'n konuşuyor. Duy beni meleğim, kaldır avuçlarımdan yerlere inen başını."

Thisbe adını duyunca, birden gözlerini açar Pyramus. Ve az sonra yeniden kapar.

Thisbe, yerdeki kanlı şalını görür ve ardından Pyramus'un kılıcının boş kınını.

"Kendi ellerin öldürdü seni, hem de benim aşkıma!" der. "Benim aşkım da senin ki kadar cesurdur sevgilim. Ve ölüm... bizi birbirimizden ayırmaya çalışan ölüm...Sana kavuşmamı engelleyemeyecek...Analarımız ve babalarımız. Mutsuzluğunuzu ebedi kılmayın ve aynı mezara koyun bizi. Ve sen dut ağacı... aşkımızın ve acımızın hatırasına kırmızıdan siyaha dön. Senden yiyenler aşkımızı hissetsin yüreklerinde. Ebedi kapkara ol!" der ve kılıcı göğsüne saplar.

Tanrılar Thisbe'nin dileğini duyar ve aynı mezara gömerler ikisini. Ve kara dutların çok olduğu Thisbe, adını bu zavallı kızın adından alır. Aşkın yaşandığı bir diyar olur Thisbe... Delphi'ye giderken, aşkı tadar bu şehirden geçenler. Mezarları bile aşıklarla doludur bu muhteşem şehrin..."

En sonunda sustu. O gözlerini boşluğa dikip düşünceye dalmışken, ben durumumun korkunçluğuna rağmen, yine de gülmekten alamadım kendimi. Birden kendine geldi.

"Senin başka değerlere olduğu gibi aşka da saygın yok anlaşılın!" diye bağırdı bana.

Ondan böyle bir tepkiyi bekliyordum aslında. Yine de beklemiyormuş ve bozulmuş gibi yaptım. Ona cevap verip vermeme konusunda tereddüde düştüm. O kadar yalın ve hissiz bir anlatımı vardı ki bu aşk hikayesini, beni ancak güldürürdü. Ancak bunu ona nasıl söyleyecektim? Birden:

"Yanıyorsun!" dedim. "Benim aşka olan saygım hayattaki pek çok şeye duyduğum saygıdan daha fazladır. O yüzden saygı duyduğum aşklardan bahsederken, sabah kahvaltıda yediğim şeylerden bahsediyormuş gibi bahsetmem. İçinde insanın ince noktalarına temas edecek bir edebiyat olur. Eğer güldürmek için anlatıyorsam, o başka tabii..."

Benim yalancıkta gösterdiğim şaşkınlığa karşın, bu cevabım karşısında, gerçek bir şaşkınlığa bürünmüştü rahip. Gözlerinde bir kıvılcımın yanıp söndüğüne şahit oldum.

“Acıklı bir aşk hikayesi, fıkra gibi de anlatılsa ancak aşık olmamış yüreklere komik gelebilir. Aşkın ateşini tatmış bir yürek, en sade aşklara bile saygıda kusur etmez. Eğer zamanın birinde Pyramus olmadıysan, ya da sana canını verecek bir Thisbe’n olmadıysa, onlar aşklarını yaşarlarken yanlarında olmuş olsaydın bile, yine de komik gelirdi sana. Kalbinin üzerinde bir ağırlık, bir ölüm öncesi sancı duymadıysan, bütün aşklar karşısında aşklarından kendilerini assalar bile, yine de kılın kımıldamaz senin. Ben aşkı tatmadığımı, böyle bir tecrübe yaşamadığımı var sayıyorum. Anlattığım hikayeye güldün...Diyelim ki bu, aşkı tanımadığından, bilmediğinden oldu. İşte bu durum senin suçunu yine de hafifletmez. Çünkü, eğer ki bir konuya hakim değilsen, tek yapman gereken ona saygı göstermek. Bir şeyi bilmiyorsan, en azından sessiz kalıp, öğreninceye kadar o konuya incelikle yaklaşmalısın. ”

Hayatımın son demlerini yaşadığım şu dakikalarda, rahibin bana verdiği vaaz iyice çileden çıkarmıştı beni. Bilmediğim bir şey neden saygıyı hak edeydi ki? Öğrenmeye degecek kadar önemi yoksa hayatta, neden saygı gösterseydim ona. “Her şeyin canı cehenneme!” diye geçirdim aklımdan. Bu adamla uğraşmak istemediğimden:

“Haklısınız belki de” dedim. O kadar kısık sesle söylemişim ki bunu, artık bu geveze rahiple konuşmak istemediğimi açıkça haykırışmış gibi oldum.

“En büyük sorun da bu bence” dedi. “Değişime, yeni fikirlere kapalı bir insan oluştun. Seni tanımıyorum, ancak şunu anladım ki, yer yüzünde, senin dışında herkes yanılıyor. Doğruyu yakalamış tek insansın sen. Belki de tek varlık. Aynen böyle düşünüyorsun. Ve böyle düşünenler daima kaybeden tarafta olur, bunu asla unutma!”

İyice sıkılmıştım. Yavaş yavaş Thisbe’yi ve dut ağaçlarını geride bırakıyorduk. Birbirine yapışmış evler, bu evleri dallarıyla kapatmaya başlamış, uzun boylu dut ağaçları, dut ağacından yeni patlamış yaprakçıklar, toz pembe sırtlar ve baharın bin bir rengini geride bırakarak, on altı kişilik bir kabileyle yol alıyorduk.

Ben acıklı durumuma tezat olarak, bir rahiple aşkı tartışıyor ve ona duyulacak saygının gerekçelerini ve boyutlarını konuşuyordum. Öyle inatçı bir herifti ki, “haklısın!” dediğim de bile susmuyordu. Bu kez, ‘haklısın’ dememde ki haksız sebepleri sayıp döküyordu ortaya.

Şehri çıkınca yeniden bir sis tabakası karşıladı bizi. Güneşin taze ışıklarının bile dağıtamadığı yoğun bir sis tabakası... Gün ağarmadan nasıl yarılıyorsa bu sis arabanın önünde, yine öyle yarılıyordu. Arkadaki atların ayaklarından gelen nal sesleri, önümüzdeki atlarınkine karışıyor, sanki bütün bu on iki at yüreğimde koşturup duruyorlardı.

Böylelikle epeyce bir yol aldık. Yanımdaki rahip benden sıkılmış, yeniden uyuklamaya başlamıştı. Bense bu adamın boş gevezeliğinden kurtulduğum için seviniyordum. Şimdi tek düşüncem, beni nereye ve ne için götürdükleri üzerinde yoğunlaşıyordu. Sisler, atlar, rahipler, dönen zeytin dalı taçlar beni başka bir aleme gelmiş olduğum konusunda ikna ediyordu neredeyse. Ama Thisbe’yi görmüştüm. Dutları karaya çeviren, aşıkların daha çok aşık olduğu, mezarlarında çarpan yüreklerin yattığı Thisbe’yi görmüştüm.

Birden onca rahibin kokladığı ellerimi koklamak düştü aklıma. Burnuma yaklaştırıp kokladım. Hiçbir şey kokmuyordu. Kokusuz bile denebilirdi. Bu herifler resmen kaçıklardı. Yıllarca bir manastırda kalmış olmanın verdiği bunamışlık, kadın zekasından yoksun ve yine kadın maneviyatından uzak çiğ ruhlardı bunlar. Erkeği düşünmeye sevk etmesi açısından bile mutlaka kadınlar olmalıydı erkeklerin hayatında. Güçlü, yenilmez, zeki kadınlar....

Gideceğimiz yere bir an önce gitme arzusuyla bekliyor, yaşayacağım tecrübelerle bir an önce tanıklık etmek için büyük bir istek duyuyordum. Bekleyişin vermiş olduğu bu sıkıntıdan, elbette daha iyiydi bir an önce neyle karşılaşacağını görmek.

Sis bulutları tekrar dağılmaya başladı. Bu yüzden yeni bir şehre girmekte olduğumuzu tahmin ettim. Ucu göremediğim, yüksek kayalıkların içine gömülmüş derin bir vadideydik. Etrafta öylesine sarp kayalar vardı ki, bakınca bile insanın başı dönüyordu. Kuşak kuşak yayılmış, bağı sarının en açık tonuna bürünmüş bu kayaların içlerindeki çatlaklardan, içleri beyaz, taç yaprakları mor çiçekler sarkıyordu.

Ucu kayalıklardan yerlere kadar sarkan sarmaşıklar, ve sarmaşıkların üzerinde uçan kartallar... Cennetten bir köşeye gelmiş olduğumuza karar verdim. Hatta bu manzaraya öylesine dalmıştım ki, ne için, nerede olduğumu bile unuttum. Arabanın tavanından bakmak gerekiyordu gök yüzünü görebilmek için. Ancak kuşak kuşak kuş yuvalarıyla dolu bu yaratılış harikası vadi, gök yüzüne olan hasretimi söndürüyordu.

Önü tamamen kayalıklarla kaplı bir noktaya ulaştık en sonunda. Sarmaşık otlarından neredeyse görünmeyen bir kuşağın tam karşısında, on iki atın on ikisi de birden bire durdu. buradan öteye gidemeyecektik. Bu duruşla birlikte rahip de, ritmik tekerlek sesi dinince, uyandı. Gözlerini ovuşturup etrafına bakınmaya başladı. Ben bundan sonra ne olacağını merak ediyordum.

Üç sürücünün üçü de aynı anda atladı arabalardan. Üçü de kayalıklardan yerlere salkım saçak uzanmış sarmaşıkların olduğu noktaya doğru ilerledi. Onlar ilerlerken yeniden bir sis bürüdü ortalığı. Rengi değişik bir sisti bu. Yeşile çalüyordu. Sarmaşıklardan böyle görünüyör olduğunu düşündüm. Sürücüler ilerledikçe sis yalnızca onların yolunda etkisini kaybediyordu.

Dibinde bulunduğumuz, kayalıkların oluşturduğu bu uçurumun başlangıç noktasına kadar gitti sürücüler. Beyaz kıyafetleriyle, yeşil sisin içerisinde, cennetten kaçmış melekler gibi göründü hepsi de gözüme. Beyaz giyimli, siyah sakallı, kamçılı melekler...

Ben arabanın penceresinden başımı çıkarmış onları izliyordum. Rahip nerede olduğumuzu yeni yeni kavriyordu. Mahmur gözlerinden çıkardığım sonuç buydu en azından.

O üç sürücü, bütün güçlerini kullanarak sarmaşıkları kaldırmaya başladılar. Yukarıdan aşağı doğru kendini bırakmış sarmaşıkları ikiye ayırıyorlardı. Onlar bunu yaptıkça, sarmaşıkların altından dümdüz bir kaya çıkıyordu. Ben ne yapacaklarını merak ediyor, bir yandan da bu düz kayanın arkasından ne çıkacağını düşünerek gözleyip duruyordum.

Sarmaşıkları yanlara doğru çekip onları çatallarla tutturdular. Yeşil sisin altında cennete açılan bu yolda çalışmalarına devam ettiler. Ağaçlarla sarmaşıkları tutturduktan sonra, bir kişi bir yandan, diğeri bu düz kapının diğeri yanından, üçüncüsü ise ortadan kayayı geriye doğru itmeye başladı. Bu arada birden güneşin sisin üzerindeki aydınlatma etkisi azaldı. Güneşin bulutların arkasına gittiğini düşündüm ben. Yanılmamıştım. Bir anda kulakları sarsıcı bir gök gürültüsü duyuldu. Sanki bu ses geriye doğru itilen o taş kapıdan geliyordu. Sürücüler bir yandan kayayı itiyorlar, bir yandan da var güçleriyle bir şeyler söylüyorlardı. Gök gürültüsünden ne dediklerini anlayamadım.

Kaya yavaş yavaş geriye giderken, bir şimşek izi gördüm yukarıdaki sarmaşıklarda. Keskin bir ışık yanıp söndü. Ardından deli bir bahar yağmuru yağmaya başladı. Yağmurun arabanın tavanına vurarak çıkardığı ses, içinde bulunduğumuz vadinin etrafındaki yüksek kuşakların parçalanıp, başımızdan aşağı döküldüğünü düşündürdü. Yağmur delirdikçe delirdi. Birden benim yanımda ki rahip dahil, on iki rahibin on ikisi de arabalarından atladı. Arabalarının yanındaki düzlükte bir halka oluşturdular. Yağmur bu siyah giyimli adamları parlattıkça parlattı. Uzun saçları yağmurla düzleşmiş, saçlarının uçlarından yağmur damlacıkları damlarken, birden hep beraber ellerini kaldırdılar.

Bir uğultu gibi yayıldı sesleri vadiye. Bilmediğim dilde yavaş yavaş bir şeyler söylemeye başladılar. Bir tarafta taş kapıyı geriye itmeye çalışan rahipler, diğeri tarafta elleri havada siyah giyimli on iki kişilik bir grup bir yanda delicesine yağın bir yağmur. Ve ardından gelen iç kamaştırıcı gök gürültüsü...

İçimi amansız bir heyecan ve coşku kapladı. Bir an o rahiplerden biri olmak istedim. Gidip ortalarına girmek istedim. Eğer bu yapılan bir ölüm seremonisiydiyse, ölmek istedim. Gök gürültüsünün içimdeki yansımaları rahiplerin sesine dönüştü...

Elleri havada hep bir ağızdan haykırmaya başladılar. Bu kez dediklerini anlıyordum...

Ey ebedi ateşlerin bizi çağırıldığı çağlar ötesi zamanlar...

Kralların krallığını unuttuğu, sultanların sultanlığını şaşırıldığı acımasız an;

Seslerimiz gök gürültüsüne karıştığı halde, kimsenin bizi duymadığı yok oluş zincirinin son halkası

Ey göz bebeklerimizin içinde doğın korkunun acımasız çığılığı

Ey alıp da vermeyen, götürüp de getirmeyen

Ey zalim çingiraların, nesilleri yok ettiği mucize zaman dilimi

Hiç dinmeyen ateşlerin, gerçeğe götüren merdivenlerin kırbaçlı efendisi

Ey çare bulmak için, çaresiz kaldığımız karanlığa açılan şimşek,

Ey yağmur yürekli rahiplerin göz yaşlarını sevincine katık eden zalim varoluş,

Kulaklarımıza görünen gök kuşağının yedi renginin hepsinden doğan keder

Rengini dinlediğimiz katran, ötesini bilemediğimiz yalan

Yalan olmasına inandığımız gerçek,

Gerçekliğinden nefret ettiğimiz düş,

Seni yok etmeye en yaklaştığımız zamanları içinde tutan sarı levha...

Sonsuzluğa katiplik yaptığımız deri kaplı sırlar yumağı...

Yeniden kokusunu aldığımız hayatın başlangıcı...

Yağmur kayalara çarpıp şakırdadıkça, içime sığdıramadığım bir coşku yüreğime yerleşiyordu. Sakallarından suların süzüldüğü, gözlerinden yaşların ve saçlarından coşkunun aktığı bu adamların deyişleri yavaş yavaş mistik bir hava bürünüyor, kulağıma tanrılar için söylenen türküler gibi gelmeye başlıyordu...

Coşkuyla yerimden kalktım, koşarak yağmura daldım. Yağmur benim dayanamadığım bir şeydi. Yeşil sisin arasından, toprağa karışmış yağmur kokusu, genzime dolarken ben rahiplerin oluşturduğu çemberin arasından geçip, tam ortalarında buldum kendimi. Bu coşkudan beni uzak tutmaya kimsenin hakkı yoktu. Sisli gecenin hediyesi bu olmalıydı. Bu coşkunun kendisi. İçimdeki duygu bulutlarının yoğunlaşması, bu yağmurdan çok daha fazla yağmur bırakıyordu içime.

Rahipler kendi coşkularından beni görmediler bile. Öylesine içten söylüyorlardı ki söyleyeceklerini, neredeyse içimdeki coşku ağılatacak beni...

On iki kartal on iki delikten çıkıp süzülerek geldi gök yüzünden. Kanatlarının sesi yağmurun, sonra gök gürültüsünün, sonra da rahiplerin sesine karıştı. Bu coşkuya dayanamıyordum. Ölmek istiyordum. En uç noktası nereyse hayatın orada yaşamak istiyordum. Aşık olmak, aşkımı alıp bütün bu vadiye doldurmak, yeşil sisi kızıl sevdaya boyamak istiyordum. Yoktum. Varolmak istiyordum. Elbisem bedenime yapıştıktan sonra, bedenim bu elbisesinden kurtulup, on iki rahibin elbiselerine ayrı ayrı girip çıkıyordu. Kendi bedenim bile bedenime sığmıyordu.

On iki kartal gelip, on iki rahibin başına kondu. Kartal olmak istedim. Kanatlarımı çırttım. Sisli gecenin beni kartallıkla ödüllendirmesini istedim. İçim doldukça doldu. Rahipler dualarına, ezgilerine, yakarışlarına ya da isyanların devam ediyorlardı. Yağmur damlaları uzun saçlarını birbirine karıştırıyor, her bir damla beni gök yüzüne taşıyor, yağmur olarak yeniden düşüyordum bu yeşil sisin içine.

Rahiplerin sözleri bugünkü gibi aklımda hala. O coşkuyu iki bin beş sene sonra, şu an yeniden yaşadığımı söylesem inanmazsınız sanırım. Ama o, iki bin sene boyunca benim bir kez daha hissedemediğim bir coşkunun ıslak tanımıydı. Lygos'ta bulamadığım buydu işte. Lygos'ta beni yavan bırakan bu bilgelik marşından, bu yeşil sisten, bu şakırdayan yağmurun sesine karışmış kartalların kanat seslerinden başkası değildi.

Bedenim bütün vadiyi gezindi. Her bir canlının kılıfına girip, yeniden bana geldi. İstemiyordum bana geri dönmelerini... Ben, ben olmak istemiyordum. Ben her şey olmak istiyordum. Hem ölümü tatmak, hem de ebediyete kadar yaşamak istiyordum. Yağmurun serinliğinde bir ateşe tutuşmuş yanıyordum.

Birden içim boşandı. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yeşil sisleri dağıtacak kadar güçlü bir hisle ağlıyordum. Göz yaşlarım, yağmur damlalarına bulaşıp buharlaştırdı onları. Çocuklar gibi yerlere oturdum. Yerdeki çimlere sürttüm kafamı. Gözlerimi yerinden çıkarmak oymak istedim. Uç olan ne varsa yaşamak istedim. Ben ben olmaktan çıkıyordum

artık. İçimde tuttuğum, dizginlediğim aşk birden bu kayalara, bu yeşil sisin içine, bu coşkulu yağmurun özüne karışmış, onları adeta dehşete düşürmüştü. Bir yandan rahipler devam ediyordu... Ezgilerle bezediği şu sözleri hala aklımda...

Ey karanlıklardan gelen, bilinmeyeni kollarına almış

Zulmü başına ta yapmış, tadını bırakmadığı damak bırakmamış

Gökleri ve yeri ve şu yağmuru ve gök gürültüsünü

Şahları, padişahları sarayları sultanları,

Azametiyile, bilinmezliğiyle, gizemiyle, karanlık ezgileriyle,

Kanatlarının altına almış, her şeyi ruhuna saklamış varoluş,

Zamanın başlangıcına uzanan, çağlar ötesinden gelmiş

Ve yine çağlar ötesine gidecek olan ÖLÜM...

Sevgilileri ayıran, anaları oğulsuz bırakan,

Girdiği evlerde yeniden ateşler yakıp, ağıtlar yaktıran,

Değdiği toprakları çöle çevirip, ağaçlarda dokunduğu dalları kurutan,

Yaşama saygısız, acıya kaygısız ÖLÜM!...

Sana inat bu seslerimiz ve sana inat bu şakırdayan yağmur...

Sana inat yeşil sislere bürünmüş bu vadi

Ve sana inat senin öldürdüklerini yemeye alışmış bu kartallar.

Sana inat kanatlarındaki alaca lekeler...

Senin karalığına inat ve senin karanlığına...

Suçluların yerlerde kıvranarak,

Hangi hislerle böylesine ağır suçları işlediğini

Ve sana olan nefretlerini gövde dilleriyle anlatan

Hıçkırıklarıyla kayalıkları parçalayan

Yaşama çarpan bu yürekler sana inat...

Krallar mı karşı durabildi sana, soylular mı?...

Peygamberler mi karşı gelebildi sana, Firavunlar mı?

Kaya diplerinde biten çiğdemler mi, ucu göklere değen ağaçlar mı?

Kimlerin karşı gelemediğine, biz karşı geliyoruz böyle?...

Senin ellerinden çekeceğimiz bütün eziyete,

Ve bizi ateşe götüreceğün günah çemberine,

İsyanımızla yayacağıñ öfkeye

Ve her şeye...

Hem de her şeye rağmen...

Sen öleceksin ey ÖLÜM!..

Ezel senin elindeydi, ebet bizim ellerimizde...

Ve sonsuzluk ezgileri tutuşurken dillerimizde...

Sana inat, sana çare, sonsuzluğa, sonsuz yaşama selam,

Elveda sana ölüm, bu yağmurun altında,

Bu kartal kanatlarıyla, yaşamı anıştıran şakırtılarla...

Elveda ölüm sana...Sonsuza dek elveda....

Gökyüzünün semalarında yağmur taneciklerinin arasına karışan bu elveda haykırışları arasında, ben yeniden dönüyordum oysa yaşama...Hıçkırıklarım içimi sarsarken, artık karşıdaki kapının tamamen açılmış olduğunu gördüm. Kayalarda açmış mor taçyapraklı, ortası beyaz çiçekler benim içimde yeniden açarken, imkansızın özünden inşa edilen hayatımın yolu, karşımda ölüm gibi duruyordu. Yağmur olanca hızıyla devam ediyor, yeşil sisin içine gömülen damlacıklar içimdeki coşkuya baharla birlikte hayat veriyordu...Ölüme arzuyla, yaşama bağlılık arasında çırpınan kimsesiz bir yürek vardı bu vadinin ortasında...

Bütün kimliklerimden arınıp, ölüme asi bir kahin taifesinin arasına karışıp, giyecekleri bedenine yapışmış bir kartal oluvermişim. Ölümün seli akıyordu çenemden ve yaşamın canlılığı damlıyordu gözlerimden. Ben ağladım, yağmur yağdı... Ben ağladım, yağmur yağdı...

Rahipler hep beraber yerde diz çöktüler. Ayalarını yere koyup, kurumuş parmaklarını damar damar gömdüler toprağa. Bahardan ve baharın canlılığından hayat doldurdular içlerine. Bu toprağa ya da dünyaya kök salmak gibi bir şeydi.

Ben hayatın en sade noktasından gelen bu on iki canın, ölüme olan isyanlarını ve yaşama olan bağlılığını görünce, hayatın ne muhteşem bir yapıya büründürüldüğüne şahit oldum. Yavaş yavaş eğildiler. Sırılsıklam olan giysileri, cilalanmış gibi parlıyordu. Ölüme bunca aykırılık gösteren bu on iki rahip, neden ölümü temsil ettiğini düşündükleri siyaha bürünmüşlerdi? Yaşama ölümü aynı anda bedeninde taşımak mıydı bu? Ya da ölüme hazır bulunuşluğun, ondan korkmamanın bir belirtisi miydi?

En sonunda burunlarını toprağa kadar indirdiler. Toprağı ve üzerindeki çimenleri kokladılar. Öylesine içlerine çektiler ki toprak kokusunu, birden altındaki toprakların da kayacağından, onların burunlarına dolacağından korktum.

Onların çimenleri koklamasıyla birlikte, içimdeki hayat birden kayboldu. Bütün yaşamı genizlerine doldurduklarından, bende ki yaşam adeta sönmüştü. Çaresizce oturup kaldım toprağa. Gök gürültüleriyle birlikte hepsi yavaş yavaş toparlandılar. Şimşekler çaktıkça, kayaların üzerinde, inanılmaz çizgiler beliriyor, yaşadığım bu anın karmaşıklığına adeta can veriyordu.

Sonunda arabalarına dönmeye başladı rahipler. Ben öylece oturduğum yerde kaldım. Hiç biri bana aldırmadı. Kaçacağımdan da korkuları yoktu artık. Ruh halimi benden daha iyi bildiklerini anladım. Onların arabalara dönüşüyle, içimde öyle eşsiz bir yalnızlık duyumsadım ki, bir an bütün dünyanın başka bir yere çekildiğini sandım. İçim doldukça doluyordu. Ağlamam bir türlü dinmek bilmedi. Hüngür hüngür, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. İçimi her çekişimde yapraklar soluyor, kayalar karalara bürünüyordu.

Yağmur yavaş yavaş dinmeye başladı. Sis dağılmasa da, damlacıklar yavaş yavaş son bulmaya başladı. Ağaçların yapraklarında kalan minik yağmur damlacıkları, halime bakıp da ağlayan iri gövdeli ağaçların varlığına inandırdı beni.

Bir an Akropol'deki çınar ağaçlarımı hatırladım. Sonra aktan karaya dönen dutları ve dut ağaçlarının isyankar gövdeleri geldi gözlerimin önüne. İçimdeki büyük aşkı neye yönlendireceğimi bilemiyordum. Lygos'u, annemi, Akropol'ü hatta komşularımızı bile özlüyordum.

Sislerin arasından güneş yeniden gülümsedi bu vadiye. Ancak ortaya çıkan gök kuşağının yedi rengi bile, içimde coşkudan hüzne dönüşen bu duyguların yoğunluğunu dindiremedi. Yerimden kalkamıyor, sürekli ağlıyordum. En sonun da, arabada yanımda oturan rahibin bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Yanıma kadar geldi. Bir müddet beni süzdü.

“Haydi gidelim!” dedi. “Sen rahip olmalıymışsın...”

Ardından gülümsedi. Ben hiç seslenmedim. Öylece ağlıyordum. Binlerce sebebi varken, ağlamama tek bir sebep gösteremezdim. Kolumdan tutup kaldırırken:

“Pişman oluşunu görmek de güzel” dedi. “Umarım bizi kandırmıyoursundur.”

Ben yine seslenmedim. Rahibin koluma girmesiyle birlikte arabaya kadar yürüdüm. Geçip yerime oturduğumda, başımın korkunç derecede ağrıyordum fark ettim.

Herkes geçip yerine oturunca, yanımdaki rahip

“Gidelim!” dedi.

Yine üç kırbaç aynı anda şakladı. Kayalıkların içine doğru, ne için olduğunu bilmediğim bir yolculuğa yeniden adımlarımı atarken, durmadan içimi çekiyor, içimdeki tuhaf duyguyu bir türlü içimden atamıyordum.

Atlar büyük bir hızla açılan bu kapıdan içeri daldılar. En arkadaki araba da bu tünele girince yeniden durdu. Yine üç sürücü aynı anda inip, aynı yere doğru yürüdüler. Henüz tünelin girişinde olduğumuz için, pek bir şey göremedim. Bu bir geçitti. Gizli olduğuna emindim. Ama nereye gittiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Arkamı dönüp sürücülerin kayanın ağzındaki kapağı kapatmalarını izledim. Kaya kapandıkça, dışarıda ki sis de kayboluyordu. Kaybolan sislerle birlikte kapanan kapak, ışığımızı tamamen kesti. Zifiri bir karanlığın içine gömüldük. Sürücülerin ancak ayak seslerinden gelip yerlerine oturduğunu anladım. Yine yanımdaki rahibin sesi duyuldu:

“Gidelim!”

Yine aynı kırbaçlar ve yine nal sesleri. Nalların taş bir zemine dokunduğu belliydi. Kaya oyularak yapılmıştı demek bu tünel. Bu rahiplerin işine akıl sır erdirmek pek mümkün değildi doğrusu.

Karanlıkta öylece gidip durduk. Bir süre sonra etrafımız yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Kızıl sütunlar çıkıyordu karşımıza. İçleri su dolu, kızıl camdan sütunlar. İlk gördüğüm sütunlar, tünelin her iki yanına konulmuş ve bir yerin girişindeymiş izlenimi veren iki sütundu. İçlerinde mum vardı sanki. Bu aydınlığın nasıl elde edildiğini anlayamadım doğrusu. Bu iki giriş sütununu geçtikten sonra tünelin yanından kapıların açıldığını gördüm.

Bu kapılar hazine odalarına açılıyordu. Üstlerindeki yazılar okununca, hazinelerin kimlere ait olduğu bile anlaşılıyordu. Hatta bir tanesinin üzerinde ‘Megara’lılar Hazine Odası’ yazılıydı.

Sonra bu kapılar devam ediyordu. Birkaç tanesini okuyabildim ancak. Hem arabalar çok hızlı gidiyor, hem de benim başım çok ağrıyordu. Bir de gözlerimdeki sızı tabii. Bir türlü dindiremediğim tuzlu bir yanma hissi...

İçi su dolu, ışıklı camdan sütunların yanında ilerlerken, kapıların üzerlerindeki yazılardan bir tanesi gözüme saplanıp kaldı.

“Delphi Apollon Tapınağı Hediyeler Odası”

Demek Delphi'deydik. Hedeflediğim yere gelmiştim en sonunda, ancak benim istediğim şekilde olmamıştı bu. Benim bütün merakım, hayatımı birleştireceğim kişinin kim olduğunu öğrenmekti. Ancak görünen oydu ki, değil onu öğrenmek, bir de bilmediğim bir şeyle suçlanıyordum.

Üzerimdeki ıslaklık beni her ne kadar rahatsız ediyor olsa da, bu büyülü tünelden geçişim, her şeyi unutturuyordu bana.

Bu esrarengiz tünel, bizi büyük yuvarlak bir salona kadar götürdü. Atlar birden bire durdular.

“İşte geldik” dedi yanımda oturan rahip. “Kendini biraz toparlasan iyi olur.”

Ben kan çanağı gözlerimle ve solgun benzimle, üzerimden hala damlayan yağmur sularıyla kendimi nasıl toparlayacağımı bilemiyordum. Elimden geldiğince güç toplamaya çalıştım. Arabadan adımımı yere attığım zaman, kendimi büyüleyici bir mekanda buldum. Bu yuvarlak ve oldukça yüksek tavanlı salonun tam ortasında, salon yüksekliğinin yarısı kadar bir yükseklikte, ikinci bir yapı vardı. Etrafı gümüş perdelerle çevrili yuvarlak bir yapıydı bu. Salonun üst tarafında, tavana doğru ikinci bir kat vardı ve etrafı gümüş tırabzanlarla çevriliydi. O kata iki yerden merdiven çıkıyordu. Bu merdivenler birbirine paralel ve yuvarlaktı. Benim görebildiğim iki kıvrım vardı. Basamaklara süs amaçlı olduğunu düşündüğüm çeşitli eşyalar konulmuştu. Bu eşyalar ağırlıklı gümüş olmakla birlikte, çok çeşitli maddelerden yapılmıştı.

Arabalar çekildiğinde ise daha ilginç bir manzarayla karşılaştım. Arkamda kalan alanın tamamı tavana kadar raflarla doluydu. Bu raflara özenle dizilmiş yüzlerce kitap vardı. Ve kitap raflarının bitiminde üzerlerinde pek çok malzeme bulunan başka raflar bulunuyordu. Bu malzemeler genellikle ağız dar, karınları geniş ve yayvan kaplardan oluşuyordu. Pek çoğu da camdı. İçlerinde rengarenk karışımlar bulunmakla birlikte, bir çoğunun üzeri tozlarla kaplıydı. Bir an bir renk cümbüşünün içinde bulmuştum kendimi. Sarı, pembe, mavi, yeşil, siyah, kırmızı, turuncu... Bu cam kapların içinde her türlü rengi görebilmek mümkündü.

Bu yuvarlak salonun hiç penceresi yoktu. Etraf tamamen mumlarla ve içi su dolu camdan sütunlarla aydınlatılıyordu. Ben nereye geldiğimizi merak ederken, arabada yanımda oturan rahibi yanımda buldum. Diğer rahipler tek tek salonun ortasındaki o bölmeye girdiler. Gümüş perdeler açılıp kapandıkça şıkır şıkır sesler dağılıyordu salona.

Rahip iyice yanıma yaklaştı ve kulağıma:

“Az sonra baş kahinle görüşeceksin” diye fısıldadı.

“Baş kahin nerede?” diye sordum.

“Şu gördüğün gümüş perdeli bölmede” dedi kısaca. Anlamadığım bir nedenden dolayı fısıltıyla konuşuyordu.

“Bunlar nedir?” diye sordum cam sürahileri göstererek.

“Baş rahip öğrenmen gereken her şeyi anlatacaktır sana. Yalnızca biraz sabret.” diye yanıtladı sorumu.

Ben merakla beklemeye başladım. Üzerimden hala sular damlıyordu.

“Üzerime giyebileceğim bir şey var mı acaba?” diye sordum.

“Biraz bekle” dedi. “Hemen döneceğim”

Yuvarlak merdivenlerden yukarı çıktı. Az sonra elinde beyaz bir kıyafetle döndü.

“İşte” dedi. “Seninkiler kuruyunca, bunları burada bırakırsın”

‘Olur’ anlamında başımı salladım.

“Nerede giyineceğim?” diye sordum.

“Üst kata çık” dedi. “Ama hiçbir şeye dokunma!”

“Elbette dokunmam” diye yanıtladım.

Merak içinde merdivenleri çıktım. Bu merdivenlerin üçüncü kıvrımı aşağıdan görünmüyordu. Merdivenlerin bitimine geldiğimde, bu kısmın salonun genişliğiyle sınırlı kalmadığını gördüm. Bu yuvarlak asma kat boyunca tam on üç oda vardı. Ve bir tanesi dışında bütün kapılar gümüştü. Bir tanesi ise altındı. Burasının baş rahibe ait olduğunu tahmin ettim. Benim durduğum yerden içeri doğru ise uzunca bir girinti vardı. Ama ne olduğunu kestiremedim.

Üzerimi değiştirirken, cebimde Pelops'un mektubu olduğu aklıma geldi. Islanmış olabileceğini düşündüm. Aceleyle elimi kıyafetimin cebine attım. Mektup ıslanmıştı. Katını açıp içine baktım. Mührü dışında bütün her şey silinmişti. Mührünü mürekkeple basmamıştı anlaşılır. Ne olduğunu anlayamadığım bir maddeyle vurmuştu. Bakır eritilerek dökülmüş olabilirdi mührün içine. Demek ki Pelops Medasus'un, bu mektubun sevgilisinden geldiğine inanmasını istiyordu. Mektubun silinmesine çok üzüldüm. Zavallı Medasus'un haber alabileceği tek kaynak da yok olup gitmişti. Ancak ben o mektubu ezber biliyordum. Aynısını yeniden yazmakta zorlanmayacaktım. Mührü de durduğuna göre sorun çıkmayacaktı. Bu sorunu böylece hallettikten sonra kendi elbiselerimi çıkarıp, rahibin verdiklerini giyindim. Mektubu da bu yeni elbisemin cebine attım.

Söz verdiğim gibi, hiçbir şeye dokunmadan aşağı indim. Aşağı indiğimde ortalıkta kimsecikler yoktu. Sürekli benim yanımda olan rahip de ortalıktan kaybolmuştu. Gümüş perdeli bölmenin önünde bekledim. İçeriden fısıltılar geliyordu. Girip girmeme konusunda tereddüt yaşadım. En sonunda girmememin daha iyi olacağı kararına vardım.

Fısıltılar giderek artıyor, bazen tartışmaya dönüşüyordu. Ancak bilmediğim bir dilde konuştukları için hiçbir şey anlamıyordum. Bir süre sonra bir rahip başı önüne eğik biçimde çıktı gümüş perdenin arasından. Ardından bir rahip daha. Sonra sırayla on iki rahibin on ikisi de gümüş perdeli bölmeyi terk ettiler. Hiç biri benimle konuşmadı. Hepsi kıvrılan merdivenlerden yukarı doğru çıktılar. Ben yine yalnız kalmış ne olacağını merak ediyordum.

Az sonra kıvrılan merdivenlerden, arabada yanımda oturan siyah sakallı rahip indi. Üzerini değiştirmişti. Benimle yine hiç konuşmadı. Doğruca gümüş perdeli bölmeye girdi. Yine bazı fısıltılar geldi içerden. Yine bir takım tartışma sesleri. Az sonra rahip yeniden görüldü.

"Seni bekliyor baş kahin içeride" dedi. "Yalnız gümüş perdeyi geçince karşına altın bir perde çıkacak... Sakın orayı geçme. Baş kahin seninle perdenin arkasından konuşacak."

"Peki" dedim çaresiz.

Sırrın çözümüne yaklaştıkça içimdeki heyecan da artıyordu. Bulduğum yerden usul usul hareket ettim. İçeride göreceğim manzarayı merak ediyor hatta meraktan çatlıyordum. Perdeyi elimle araladım. Diğer rahip dışarı da kalmıştı. Arkadan son uyarısını yaptı:

"Baş rahip kutsal bir insandır. Sakın haddini aşma ve ona saygısızlık etme!" dedi.

Ben seslenmedim. Gümüş perdeden içeri girdiğim zaman karşımda yine yuvarlak bir bölme olduğunu gördüm. Ancak rahibin de dediği gibi bu bölme altın perdeyle çevrelenmişti. Perdeye kabartmalarla bazı yazılar yazılmıştı. Bu yazıların kimi bilmediğim alfabelerden oluşuyordu. Ancak bir cümle benim anladığım bir dilde yazılmıştı.

'Yaşam Ölümün Kendisidir...'

Ne demek istediğini anlamamıştım. Ben bu söz üzerine düşünürken içeriden bir ses geldi.

"Onu anlamak zordur" dedi ses.

"Neyi?" dedim, heyecanla.

"Orada yazan sözün anlamını..." dedi.

"Öyle görünüyor..." dedim.

"O halde perdenin bu tarafında o sözün devamı olarak ne yazdığını söyleyeyim "

“Söyleyin, dinliyorum” dedim.

Kahin içerden seslendi:

‘Eğer ki Yaşamayı Bilmiyorsan...’

Doğru bir söz diye geçirdim aklımdan...

“Ama siz nasıl anladınız aklımdan geçen bu düşünceyi?” diye sordum.

“Buraya gelen herkes öncelikle o sözün anlamı üzerinde dururlar da ondan...” diye bir yanıt geldi içeriden.

Ben vakit kaybetmeden sordum:

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Konuşmayı ben yönlendireceğim” dedi baş rahip.

“Peki” dedim. “Siz nasıl isterseniz”.

“Evet” dedi “Ben nasıl istersem”.

Çok ukalaydı bu rahip ve ukalalığı benim dışımdakiler yaptığı zaman hiç hoşlanmazdım. Ama sesimi çıkarmadım.

“Bilgi güçtür” diye devam etti kahin. “Güç diğerlerini yönetir. Yönlendirir. Ve bende de bilgi var. Dolayısıyla güç de bende. Bu durumu öğrenmek bile bilgeliğe götürebilir insanı...”

Ben sözün nereye geleceğini merak ediyordum. İçeriden gelen ses bana hiç yabancı gelmiyor ancak kim olduğunu çıkaramıyordum. Aklımdan Nestor ya da Septimus geçiyordu nedense. Ancak Mısır’a gittikleri konusunda bana yalan söylemeyeceklerine dair bir inanç geliştirmeye çalıştım içimde.

“Öncelikle” dedi kahin. “Öncelikle şu yandaki yuvarlak delikten ellerini uzat!”

Ben hiç itiraz etmedim. Ellerimin koklanmasına alışmıştım. Muhtemelen bu adam da aynı şeyi yapacaktı. Ne anlıyorlardı bundan bir türlü kestiremiyordum. Yan tarafa gittim. İki elimin sığacağı genişlikte, yuvarlak bir delik vardı. Ellerimi soktum oradan. Elime iki nasırlı el dokundu. Ve bir burundan çıkan sıcak nefes parmaklarımın üzerinde gezindi. Kahin burnundan çıkarttığı fıkırtılarla beraber ellerimi bıraktı.

“Tamam çekebilirsin” dedi. “Yanılmamışım”

Ben hiçbir şey sormadım. Kahinin yalnızca kendi istediklerini söyleyeceğini biliyordum.

“Öncelikle kendimi tanıtayım sana ” dedi. Ben heyecandan kaskatı kesildim. Kim olduğunu merak ediyordum. Hem de delice bir merakı bu. Nefes bile almadım.

“Ben” dedi. Bir süre sessizlik oldu. “Ben Delphi Apollon Tapınağı baş kahini Hermes. Sezgilerimin gücü geçmişten çok geleceğedir benim. Büyücü ya da falcı değilim. Bilakis falcılardan nefret ederim. Geleceğin bilgisini öğrenmek için kırk senedir durmadan çalışırım. Sezgilerim kimi zaman yanıltabilir beni. Öncelikle onu söyleyeyim. Ancak eğer yazgısından haber verdiğim kişi yazgisına göre hareket ederse asla yanılmam. Karmaşık ruhlara sahip insanların geleceğini tahmin etmek oldukça güç bir iştir. Zira ne zaman ne yapacakları, yazgılarını hangi yönde değiştirecekleri belli olmaz. Tanrıların onlara çizdiği kader çizgisinden her an sapabilir, kendilerini cehennemin karanlık kollarında bulabilirler.

Benim gelecektek haber verme işi dışında çok daha önemli bir misyonum var. Dışarıda tanıştığın rahiplerle birlikte hiç durmadan çalışır, ölüme çareler ararız. Tanrılara gizli bir isyandır bu elbette. Ancak bir şey söyleyeyim mi? Ben onların benden daha güçlü olduklarına inanmıyorum. Ölümü onların gerçekleştirdiğine de... Ölüm tek başına bir kraldır. Savaşılması gereken, sırları çözüldükçe zayıflayan bir kral. İlerleyen yaşımı ölümümü geciktirmeye borçluyum.

Rengarenk iksirler ve karışımlar bundandır. Ölümden hem korkarım, hem de onunla savaşmayı bir görev bilirim. Eğer kazanırsam, ölümsüzlük benim olacak ama kaybedersem zaten kaybedecek bir şeyimin olmadığını düşünüyorum. Savaşmadan yenilmektense şansımı denemek daha cazip geliyor bana.

Benden önce nesiller boyu, bu tapınağın kahinleri çare arayıp durmuşlar ölüme. Ancak ne yazık ki tam olarak olumlu sonuçlar alamamışlar. Ölüme çare ile ilgili bütün çalışmalarını bir kitapta topladık biz. O çalışmaların üzerine yeni deneyler yeni formüller ürettik. Gel gör ki tapınaktan çaldın bu kitap. Ve açık söyleyeyim bu kitabı sen çaldın!”

Birden donup kalmıştım. Ne diyeceğimi şaşırdım.

“Ben Delphi’ye ilk kez geliyorum” diye kekeleyerek yanıt verdim.

“Hayır” dedi. “Bizler geleceğin ve ölümün kokusunu aldığımız gibi, kitapların da kokusunu alırız. Hepimiz duyumsadık o kitabın kokusunu ellerinde. Gelecekle uğraşmaktan geçmişi göremiyoruz biz. Ama yıllardır elimizde gezinip duran bir kitabın da kokusunun nasıl olduğunu biliyoruz ”

Durumu şimdi anlamıştım. Nestor’daki kitaptı bu. Bir an Nestor’la Septimus’un aralarında geçen tartışmayı hatırlamıştım. Başlarının belaya girmesine değip değmediğini tartışıyorlardı. Demek ki bu içerideki adam Nestor değildi. Ve kitabı Nestor çaldırtmıştı tapınaktan. O adama güvenmemekte ne kadar haklı olduğumu anladım. Demek ki bu yüzden ellerimi koklayıp durmuşlar.

Tilki gibi koku alan bu adamların karşısında daha fazla duramazdım. İnkâr etmek imkansızdı.

“Kitaba dokundum ama onu ben çalmadım!” dedim.

“Megara’ya kadar sürdürdüm kitabın izini. Ama orada yok oluyordu kitap. Akıbetine dair bilgiler bir büyücü tarafından büyüyle kapatılmıştı. Kitabı çalan kişi ya bir büyücüydü, ya da büyücülere para verecek kadar zengindi. Senin zengin olduğunu sanmıyorum. Ancak büyücü olup olmadığını anlayamıyorum.”

“Peki beni nasıl buldunuz. Gecenin ortasında on iki rahip nasıl yakaladı beni?”

“Anlatacağım” dedi. “Ama önce kitabın nerede olduğunu bilmek istiyorum”.

O anda aklıma bir fikir geldi. Nestor’un kitabı şimdi işe yarayacaktı. Peşine düştüğüm sıraların hiç birinin boşa gitmeyeceğini biliyordum. Bu kitap beni hem amacıma ulaştıracaktı, hem de Megara’dan ayrılırken hayal ettiğim maceralardan daha öte maceralar yaşamış olacaktım.

“Söyleyeceğim” dedim. “Ancak benim de bir şartım var!”

“Sen şart koşamazsın” dedi. “Şu anda bizim tutuklumuzsun.”

Hiç düşünmeden yanıtladım. Zira bütün olasılıkları hesaplamıştım. Güç bana geçmişti.

“Hayır” dedim. “Bilakis, şu an bana muhtaç olan sizlersiniz. Bilgi ben de artık. Sizin bilmediğiniz bir şeyi biliyorum ve dolayısıyla güç de bende. O yüzden artık konuşmayı ve sizleri ben yönlendireceğim”.

Bu ukalalığıma öfkelenmiş olacak ki, altın perde adamın nefesiyle kalkıp inmeye başladı. Bas baya homurdanıyordu.

“Hayır” dedi. “Bu ne cüret! İstesem şimdi paramparça ederim seni şuracıkta. Ya da dışarıda gördüğün içi su dolu camdan sütunlardan birine çeviririm seni. Bilgi herkeste vardır ancak kimilerinin ki fazladır.”

Ben oldukça rahat davranmaya başlamıştım. Bir tehlike çemberinin içine düşmüşken olayların bu kadar lehime işleyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti doğrusu.

“Öyle mi;?” dedim. “Beni parçalamak sizin bir işinize yarayacaksa parçalayın. Zira benim de kaybedeceğim bir şey yok. Madem ölüme çare yok, bunu siz yapmasanız da, sizin deyiminizle ölüm değdiniz o kral elbet bir gün yapacak. Benim

yirmi yıllık bir canım ortadayken, sizin kırk yıllık bir geçmişiniz ortada. Onu yok etmek ya da yeniden elde etmek, önce benim sonra da sizin elinizde ”

“Seni küstah şeytan!” diye bağırdı içeriden. “İşkence diye bir şey duymadın mı sen?”

“Ben yaşamakla yeterince işkence çekiyorum zaten. Buraya neden geldiğimi sanıyorsunuz? Doğumumdan başlayarak yaşadığım hayat dilim dilim işkenceydi zaten. Bu kadar basit şeylerle size aldanacağımı mı sanıyorsunuz?”

“Çok zekisin aklınca” dedi. “Ancak ben seni sersemleterek söylemek istemediğin her şeyi aklından almayı bilirim”

“Büyücü olmadığınızı söylemişsiniz. Ancak görüyorum ki, bilginize ve bilgeliğinize yakışmayan çelişkilerle dolusunuz. Şunu söyleyeyim. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkışırsanız, şuracıkta öldürürüm kendimi. Ben kaybedersem siz de kaybedersiniz. Ama aksini düşünürsek her ikimiz de kazanırız.”

“Neyle?” diye güldü kahin. “Ne ile öldüreceksin kendini?”

“Ölüme çare bulmak yıllar gerektirebilir” dedim. “Ancak ölümün kendisini bulmak için, kolunuzu boğazınıza sokmanız yeterlidir. Ya da kafanızı şuracıktaki sert zemine vurmanız. Ben o kitaba dokunurken de böyle cesurdum, şimdi de aynı cesaret var yüreğimde!”

“Yapamazsın” dedi. “Kendini öldürmek dünyanın en zor işidir. Ölüme çare bulmaktan bile zordur. Bunlarla beni kandıramazsın!”

“Eğer anlaşma yapamayacaksak ve ulaştığımız son çözüm noktası beni büyüleyerek bilgileri almaksa, ben de kendi çözümümü devreye koyacağım. Eğer ki benim önerimle hareket edersek, yalnızca kitabın yerini söylemeyeceğim, o kitabı getireceğim size”.

Elimi ağzıma attım. İki parmağımı boğazıma doğru ittim. Sonra bir öksürüktür tuttu beni. Duruma ciddiyet kazandırmak için bunu yapmıştım ancak boğazım fena halde yandı. Yine de çıkarmadım parmaklarımı.

Rahip güldü.

“Kolunu boğazına sokarak kendini öldüremeyeceğini biliyorum ama kitabı getireceğin fikri belki beni ikna edebilir. Zira kitap bir büyüyle korunuyor ve nereden nereye gittiğini anlayamıyoruz.”

Elimi çıkardım ağzımdan. sonra hiç de zekice bir hareket olmadığına kanaat getirdim.

“Anlaşıyoruz yavaş yavaş” dedim.

“Şimdi şartını söyle” dedi kahin.

“Şartım çok basittir ve buraya gelme sebebidir benim. Sizden geleceğim hakkında bilgi vermenizi istiyorum. Ancak vereceğiniz bilgi öyle gerçekçi olmalı ki, kitabı getirmeden önce bir kaç gerçekleştirmeli!”

“Konuşmalarından anladığım kadarıyla, sen oldukça iyi bir beyne ve karmaşık bir düşünce sistemine sahipsin. Yazgını her an değiştirebilir ve kehanetlerimin gerçek olmadığını iddia edebilirsin.”

“Hayır” dedim. “Sizin bana anlattıklarınız tam gerçekleşirken eğer ben karar değiştirirsem, o zaman yine de sizin kehanetlerinizin doğruluğuna inanacağım.”

“Sana kehanette bulunacağım ama gördüklerimin bir kısmını şimdi söyleyeceğim, bir kısmını da kitabı getirdiğinde. Adil bir anlaşma yapmak istiyorsak, bundan öteye gitmez benim teklifim”.

Bir an düşündüm.

“Elbette” dedim sonra. “Kabul ediyorum”.

“O halde perdeyi açmam ve gözlerine yeniden bakmam lazım” dedi rahip.

Perdeyi açtı birden. Bu kahin yolda karşılaştığım ak sakallı adamdan başkası değildi.

“Ben” dedi. “Senin şerrinden korkuyorum açıkçası”

“Demek” dedim. “Demek siz kahindiniz!”

“Evet” dedi. “Sende bir şeyler hissediyordum ama bu kadar korkunç olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti doğrusu”

“Orada söyledikleriniz” dedim. “Ne anlama geliyordu?”

“Daha önce de belirttiğim gibi yazgıyı değiştirmek elbette mümkün. Ama senin gözlerinde lanet halka halka büyümüş. Kan görüyorum. Yalnızca kan.”

Gözleri tavana doğru dikildi. Yalnızca akı görünüyordu. Hayatımda gördüğüm en çirkin insan çehresiydi bu.

“Bunu yalnızca bana söylememişsiniz” dedim. “Her sene aynı yerde aynı şeyleri başkalarına söylediğinizi anlattı birisi bana...”

“Boncuklu kadın” dedi. “Falcı... Yalnızca fal bakar o. Ancak geçmiş görebilir. En ince ayrıntısına kadar. Ancak geleceği göremediği için hep yalan söylediğime inanır. Biz de geçmiş bilmeyiz. Yalnızca gelecek için çalışırız. Gelecekte olacakları bilmek için. Her sene aynı şeyleri başka başka kimselere aynı yerde söylediğime gelince. Her yıl mutlaka talihinde kara yazgı bulunan birileri gelir Delphi’ye. Amacım onları uyarmak yazgılarını değiştirmeleri için yardımcı olmaktır. Ben hemen hissedirim ve o kişinin yanında yürümeye başlarım. O kişiyle yokuş yukarı tartışmamak için. Tepeye geldiğimde düşüncelerimi açarım. Ancak kendilerini tertemiz gören bu gençler inanmak istemezler bana. İkinci bir gizem girer hayatlarına bu kez. O boncuklu kadın...”

Yazgılarına inanmak istemeyen genç yürekler yokuş aşağı inerken bana doğru gelirler. Bir şeyler daha duymak ya da kendilerini savunmak için. Ama o kadın çıkar karşısına hep. Benim yalan söylediğimi düşünür ve sırrımı da bir türlü çözemez. Genellikle onun söyledikleriyle tatmin olup, bir daha beni görmeye gelmezler. Benim onlara yardımım kafalarında soru işareti oluşturmakla olur ancak. Hatta çoğu kez hangi durumda nasıl davranmaları gerektiğini bile anlatırım.

Yalnızca gençlere yaparım bunu. Çünkü ölüme düşman olan ben, yaşamın ulaşılmaz bir değeri olduğuna inanırım. Hayata yeni başlayan insanların, ölüm gibi acı bir sonla bitecek hayatlarını zehir etmemeleri için elimden geleni yaparım. Ama sen farklıydın. Seni ilk gördüğümde ellerinden kitabımızın kokusu geldi. Ardından o uğursuzluğu hissettim. Senin uğursuzluğun ve güzelliğin, insanın kendi laneti bile olur. Senin bulunduğu yerden hemen ayrıldım. Ve kendi özel yöntemlerimle hemen buraya geldim. Rahiplerimi gönderdim derhal. Ve en sevmediğimi seninle ilgilenmesi için görevlendirdim. Kısa sakallı olanı. Çok zeki değildir ve gereğinden fazla duygusaldır. Anlamışsındır zaten. Ona uğursuzluk bulaştırtman inan ki bu tapınak için hiçbir kayıp sayılmaz. O yüzden de seninle perdenin arkasından konuşmak istedim. Uğursuzluğun başımı döndürüyordu zira. Seninle ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyidir benim için.”

Ben şaşkınlık içinde dinliyordum bu adamı. Bunca şeyi neden yapıyordu. Kimse onun bu tapınakta baş kahin olduğunu bilmiyordu. Ancak benim merak ettiğim başka bir nokta vardı. Alnıma eş olarak kimin yazıldığı.

“Peki” dedim “Senden bunların dışında tek bir şeyi söylemeni istiyorum.”

“Nedir o?” diye sordu.

“Yazgım benim hayatımı kiminle birleştirecek?”

Biraz durdu. Söyleyip söylememe konusunda tereddüt yaşıyordu.

“Mısır, Megara, Lygos üçgeni görünüyor hayatında. Buralarla bağı olan biriyle hayatın birleşecek. Atalarının bir kısmı Mısır’lı, bir kısmı Megara’lı biriyle yazılmış kaderin. Sana delicesine kendini kaptıran biriyle. Ölümüne aşık olup, bedenine tutkuyla bağlı olan biriyle. Hem de sonsuza dek...”

Athelia... Evet Athelia’m... Nasıl da anlamamıştım. Nasıl da kırmıştım kalbini.

“Ama onun parmağında yüzük var” dedim.

“Bu yazgı değişecek” dedi. “Yüzük hiç olmayacak ama o hep seninle olacak. Dedim ya kimi zaman insan yazgısını değiştirebilir. Sen de değiştireceksin. Bu kadar” dedi. Ben serseme dönmüştüm adeta. Athelia’daki güzelliği nasıl görmemiştim. Onun kaderimde olduğunu nasıl anlayamamıştım.

“Peki” dedim. “Diğer ayrıntıları kitabı getirdiğimde öğreneceğim. ”

“Anladım” dedi kahin. Ancak yeniden geldiğin zaman tapınağın normal girişini kullan. Baş kahini aradığını söyle. Burası bizim ‘ölüme çare atölyesi’ Herkes giremez buraya. Kitabın çalınmasına gelince, o kitap buradan çalınmadı. Tapındaki bir ayinde, masamdaki çekmecedan çalındı. Bu arada kitabın kimlerde olduğunu henüz söylemedin”.

“Kitabı getirince onu da söyleyeceğim. Ama bir konuda sizi temin ediyorum, kitap buraya gelecek.”

“Nasıl güvенеceğiz sana?” dedi.

“Saygıdeğer baş kahin” dedim. “Yazgımın kalan kısmını öğrenmek için can atmıyor muyum sanıyorsunuz? Kitabı elde edemezsem bile, sırf kanla ilgili meselenin devamını öğrenmek için mecburen geleceğim. Eğer ki ben kitabı çalıp buraya getiremezsem, işte o zaman söyleyeceğim kimde olduğunu. Ama bana güvenin. Nasıl ki ona dokunmayı başardıysam, onu alıp getirmeyi de başaracağım!”

“O halde inanıyorum sana” dedi. “Ama yine de şunu bil ki, altı ay içinde kitap gelmezse Lygos’a kadar geleceğim ben.”

“Lygos’lu olduğumu nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Seni uğurlayan yaşlı adam söyledi. Orestes...Sezgilerim genel konuları içerir benim. Ben anı göremem. Yalnızca geleceği görebilir, genel konuları tahmin edebilirim. Ben dürüst davranıyorum sana! ”

“Tamam, anlaştık o halde” dedim.

“Anlaştık” dedi. “Buradan bir an önce gitmen ikimiz için de iyi olacak!”

“Size iyi şanslar” dedim ve oradan çıktım.

Çıktığımda dışarıda rahip, kurumuş elbiselerim elinde bekliyordu. Derhal üst kata çıktım. Giyeceklerimi değiştirip, Pelops’un boş mektubunu cebime koydum.

Ben kıyafetlerimi değiştirincede kadar on iki rahip ve üç araba kapıda hazır bulundular. Yeniden arabalarımıza bindik. Kırbaçlar şakladığında, aklımda Athelia’ya çektirdiğim acı gezinip duruyordu. Cam sütunların yanında ilerlerken, bu sütunların içlerindeki suları boşaltıp hepsine Athelia’nın çehresini yerleştirdim. Bu camlardan çıkardığım suları kalbime akıtıp, içlerine aşkı doldurdum.

Kalbimin dayanılmaz bir şekilde attığını duyuyordum. Yazgıma doğru ilerlerken, çoktan elimden alınmış sevgilimi görebilmek için adeta yerimde duramıyordum.

Mor Dağlar aşkların, entrikaların, tutkuların, yalanların ve büyülerin ağırlığına gömülmüşken; ne için attığını bilmeyen yürekler bir güneşi alıp ruhlarına doldurmak isterken, yüreklerini yaktılar...

VI. BÖLÜM

KADIN DAYANIŞMASI VE YAĞLI TUZAKLAR

Bodur Diyarı'nda gün batımından önce her günkü telaş devam ediyordu. Ulakların gelip kırk gün sürelerinin olduğunu söylemeleri onları iyice telaşa sürüklemişti.

Kadınlar kendilerinden umulmayacak bir azimle çalışıyor, tüneller kazıyor, sığınaklar yapıyor, ok üretiyorlardı. Bodur Diyarı'nı mümkün olabilecek en güvenli duruma getirmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı. Yıllardır yalnızca yemek pişirip evdeki işleri yapmaya alışmış bu topluluk, işin ucunda acımasız bir savaş olsa da durumdan memnundular.

Balkı kadınlardaki bu yeteneği ve bu azmi gördükçe mutlu oluyor, günün birinde her şeyin çok güzel olacağına inanıyordu. Cepheden gelen haberler her ne kadar moralini bozsa da, bu onu yıldırmıyor, geride kalanları kurtarmak için canla başla çalışıyordu.

Purevan Balkı'nın en önemli yardımcısıydı. Mantıkları ve zekaları neredeyse aynı ölçüde işliyor, pratiklikleri sayesinde, en kör düğümleri, en ketum tikanlıkları bile çözüyorlardı. Kendilerini her ne kadar işe vermiş olsalar da; Purevan da, Sapho da sevdiklerini çok özlemişlerdi. Purevan her ne kadar daha güçlü bir yapı sergilese de, yalnız kaldığı zamanlarda göz yaşlarını bir sicim gibi boşaltıyor, yüreği hem İva için, hem de Frilav için atıyordu.

Sapho ise daha güçsüz olduğu için, yüreğindeki duyguları fazla saklayamıyor, ne zaman cephedekilerden söz açılrsa göz yaşlarını tutamıyordu.

Ancak böylelikle güçlü olmayı öğreniyorlar ve yaklaşmakta olan bir savaşa daha güçlü bir şekilde hazırlanıyorlardı.

Balkı'nın gizli komutlarıyla şehrin etrafına tuzaklar kurulmuştu. Ve en merkezi yere de büyük bir yer altı sığınağı yapılmıştı. Kurdukları tuzaklar, istilayı engelleyecek boyutta olmasa da, geciktirecek nitelikteydi. Bunlar arasında üstü çalılarla kapatılmış derin kuyular, yerlere saçılmış zehirli çiviler, içleri her an ateşlenebilecek şekilde hazırlanmış yanıcı yağ kuyuları vardı.

Bunların yanı sıra evlere girildiği zaman, kapı kapatıldığında, hiç bir evin kapısı kırılmadıkça yeniden açılmıyordu. Bodurların anahtarları vardı ve bellerine asılıydı bu anahtarlar. Şimdilik kapılar kapansa bile rahatlıkla açılıyordu. Ancak düşman askerleri geldiği zaman içeri girseler de kolaylıkla çıkamayacaklardı.

Her evin altına bir kuyu kazıldı ve bu kuyuların içi yağla dolduruldu. İçlerinden uzayan fitiller sığınağa kadar geliyordu. Eğer ki, obur askerleri evlere girerse ve baskın bir güçle gelirlerse bu evler sığınaktan eve kadar uzayan fitiller yardımıyla ateşe verilecek ve içindeki obur askerlerinin yanmaları sağlanacaktı.

Bir yandan evlerdeki pek çok eşya sığınaklara taşınmıştı. Yiyecekler de yine sığınaklarda depo ediliyordu. Sığınaklar serin olduğu için hem burada bozulmuyorlar, hem de günlerce orada kalmak zorun da olsalar bile aç ve susuz kalmayacaklardı. Sığınaktan şehrin dışına kadar bir tünel kazdı kadınlar. Bütün işlerini bırakıp günlerce bu tünelle uğraştılar. Eğer ki mücadeleleri başarısız olursa, mutlak surette bu tünelden kaçıp, şehri boşaltacaklardı.

Korhar eğitim almak için cepheye gitmişti. O yüzden işler biraz yavaşlamıştı. Çünkü kadınların bazı işlere gücü yetmiyor ve yapmak için çok zorlanıyordu. İçlerinde genç bir delikanlının oluşu, bu tür işleri yaparken çok büyük faydalar sağlıyordu onlara.

Bu tür işleri yaparken, tek bir erkeğin yapabileceği şeyi üç dört kadın ancak yapabiliyordu. Haliyle bu da işleri yavaşlatıyordu. Ancak yine de kadınlarda o güne kadar görülmemiş bir çalışma azmi vardı.

Her sabah gün ağarmadan işlerinin başına koyuluyor, hava kararınca kadar çalışıyorlardı. Bu arada bir takım kadınlar, yalnızca yiyecek bulup stok etmeyle görevlendirilmişlerdi. Aralarındaki bu işbirliği onların yaşam standartlarını bile yükseltti. Artık sofralar bol, karınlar toktu. Çünkü herkes üretimde bulunuyor, herkes emek sarf ediyordu.

Keen ise birkaç kez ulakla cepheye gidip gelmiş, sonra bu işi tek başına yapmaya başlamıştı. Yaşadığı tecrübe onu olgunlaştırmış ve düşünmeden hareket etmemeyi öğrenmişti. Yalnızca kılıcını çok özlüyordu. Sivilizenish'i hatırladıkça

ona kin duyuyor ve onu öldürmek istiyordu. Kendisini aslanların önüne atmasından sonra o iğrenç adamı hiç görmemişti. Kılıcını aldığı ve kendine yaşattıkları için müthiş bir kin duyuyordu ona karşı.

Cepheye her gidiş gelişinde, yalnız kaldığı için yaşadıklarını düşünüyor, o uğursuz tanrının nerelere gittiğini merak ediyordu. Kimse kabul etmese de tanrı anasının ölümüne sebep olmuş ve onu ellerinden almıştı. Cephede İva'yı da göremeyişi ayrı bir sıkıntıydı Keen için. Zira abisine olan sevgisinin boyutunu kendisi bile ölçemiyordu. Neyse ki babası sağdı ve onu koruyabilecek biri vardı hayatında.

Kimi zaman annesini hatırlıyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Sarı saçları Bodur Diyarı'nın sisli vadilerinde, güneş ışıklarıyla parlarken, o içinde batan güneşlerin hesabını bile yapamıyordu. Annesinin mezarına gizli kaçamaklar yaptığı zaman, uzaktan Purevan'ı mezarın başında ağlar görüyor ve gerisin geri eve dönüyordu. İkinin de sürekli birbirlerinden sakladıkları bir acı yönleri, bir hüznün damarları vardı.

Tanrıya olan öfkelerini de acılarını gizledikleri gibi gizliyorlardı birbirinden. Ancak önlerinde mutlaka kazanmaları gereken acımasız bir savaş duruyordu ve bu onlara yaşama gücü veriyordu. Hele ki, bu savaşta yardım edebilmek ve bir işe yaramak her ikisi için de büyük bir şanstı.

Bodur Diyarı'nda kadınlar kraliçenin vahşi ordusuna karşı hazırlanırken, her doğan gün bir sonraki günün nasıl olacağını bilemiyordu.

Mor Dağlar öfkenin, aç gözlülüğün ve nefretin kurbanı olma korkusuyla, her gece karanlığa bürünüp gizli gizli ağlıyorlardı...

BÖLÜM VII

ÇÜRÜMÜŞ FİDANLAR

Bu karanlık labirentin içinde, gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışan İva ve Frilav gizli bir geçitten aşağı düştüklerini fark edinceye kadar meraklı gözlerle izlediler etrafı. Uzakta varla yok arasında cansız bir ışık görölüyordu. Nem, küf ve çok ağır bir pas kokusu vardı. Daha önce Obur Diyarı'na gelmedikleri için nerede olduklarını bilmiyorlardı. Ulumaya veya inlemeye benzer bir takım sesler geliyordu kulaklarına. Frilav:

“Nerdeyiz sence ?” diye sordu İva'ya.

İva içine düştükleri bu tünelin şaşkınlığıyla sessiz ve dalgındı. Frilav'ın sorusunu güçlkle fark etti.

“Hiçbir fikrim yok!” dedi.

“Şimdi ne yapacağız ?” diye heyecanla sordu Frilav.

“Bir müddet daha beklesek iyi olur” dedi İva. “Burası bir tuzak olabilir. Etrafı iyi kollamak lazım!”

Bir müddet daha etrafı dinlediler. Yine aynı inleme uluma sesleri... Yankı yaptığı için bu seslerin nereden geldiği anlaşılmıyordu.

“Bu sesler ne sence?” diye sordu Frilav.

“Birileri işkence çekiyor sanki” dedi İva. “Gizli bir zindan olabilir burası. Ki şu an en yüksek ihtimal bu görünüyor ”

Oturdukları zemin taş olduğu için, bellerindeki şimşir yapraklarını açıp, altlarına serdiler. Biraz daha rahatlamışlardı.

“Burada fazla kalamayız” dedi İva. “Zira bir müddet sonra susayacağız ya da acıkacağız. En güzeli kalkıp neler olduğuna, nerde olduğumuza bakmak”

“Peki” dedi Frilav. “Kalkalım o zaman”

Usulca doğruldular yerlerinden. Uzaktaki cansız ışık pek yardım etmiyordu bu iki casusa. O yüzden birbirlerinden tutarak el yordamıyla ilerlemeye çalıştılar. Öncelikle basamak indiler. En az on basamak. Bu basamakları inince, uzaktan görünen ışık kayboldu. Tamamen görmeyen gözlerle ilerlemeye çalıştılar. Taş zeminin üstü çamurla kaplıydı. Ayakları çamura yapıyor, bazen gömülüyordu.

Düşe kalka bir müddet ilerlediler. En ufak bir ışık görünmüyordu. Gittikleri yerler belli bir nokta da bitiyor, yeni bir dönemeç çıkıyordu karşlarına. Oradan da dönüyor, bir sonraki köşeye kadar yürüyorlardı. Zemin kaygan olduğu için de birbirlerine sıkıca kenetleniyorlar, düşmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ulumaların arasından soğuk bir yel esiyor, bu iki genci adeta donduruyordu. Karanlıkların içinde ilerlerken tek bir laf etmiyorlar, birilerinin seslerini işiteceklerinden korkuyorlardı. Bu şartlar altında epeyce ilerlediler. En sonunda önlerine bir demir parmaklık çıktı. Uzaktan da hafif bir ışık görünüyordu. Işığı bulmuşlardı ancak buradan geçmek imkansızdı. Onca uğraşmalarına rağmen, kapının üzerindeki asma kilit açılmak bilmedi.

Onlar kapıyla uğraşırken, birden kendilerine doğru gelen ayak sesleri işittiler. Hatta bir koşma sesiydi bu. Hemen geri çekildiler. Karanlıkta geldikleri yere doğru koşmaya başladılar. İyice karanlığa karışınca arkalarından yankı yapan bir ses duyuldu.

“Kim var orada?”

Bu kaba ses yakalanma korkusuyla dizlerini titretti ikisinin de. Bir duvara yaslanıp, nefes nefese beklediler. Kalpleri yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Frilav boncuk boncuk terledi. Alnından aşağı doğru sıcak bir boşalma yaşandı. Ses ikinci kez haykırdı:

“Kim var orada? ”

İva Frilav’a yavaş yavaş yere eğilmesini söyledi. Birlikte yere eğildiler. Neredeyse nefes bile almıyorlardı. Yakalanmak, hem de her şeyin başında, başlarına gelebilecek en kötü şey olurdu.

Demir parmaklıklara kadar yavaş yavaş bir gölge geldi. Arkasından vuran loş ışık çok uzaklarda olduğu için bu gölgenin silikliği İva’nın ve Frilav’ın önüne kadar uzanıyordu. İva Frilav’ın titrediğini hissetti. Sakin ol der gibi kollarından tuttu onun... Ve kulağına:

“Merak etme bizi bulamayacak” diye fısıldadı.

Frilav hiç konuşmadı.

Gölge, demir parmaklığın sağını solunu iyice araştırdıktan sonra tekrar geldiği yöne doğru gitti. Her ikisi de rahat bir nefes aldılar. Bir müddet bekledikten ve adamın oradan iyice uzaklaştığına emin olduktan sonra ne yapacaklarına karar vermek için düşünmeye başladılar.

Frilav bu labirente düştükleri yerden geri çıkmayı önerdi. Burası karanlık ve tehlikeliydi. Amaçları saraya sızmak olduğu için bildikleri yolu, en azından görebilecekleri yolu takip etmelerinin daha iyi olacağını düşünüyordu. İva bu konuda oldukça kararsızdı. Açıkçası buranın ne iş gördüğünü merak ediyordu o. Aralarında bir süre istişare yaptılar. İva’nın fikirleri akıllarına daha yatkın geldi. Eğer burası bir zindansa, tutukluların kimler olduğunu, aralarında savaşa katılanlar olup olmadığını veya gardiyanların konuşmalarından bazı sırlar elde edemeyeceklerini merak ediyorlardı.

Burada kalıp araştırma yapmak isteseler bile, önlerine bir demir parmaklık çıkıyordu ve bir müddet uğraşınca da sesler hemen duyuluyordu. O yüzden başka yollar aramaya karar verdiler.

Buldukları yerden kalkıp, az önce gittikleri yönün tersinde bir istikamete yöneldiler. Bu labirentin bölümlerindeki tek ortak yön, zeminin ıslak ve çamurla kaplı oluşuydu. Çamurlara bata çıka ilerliyorlardı. Şu anda gittikleri yönde hiç ışık görünmüyordu. Karanlığın içinden yine el yordamıyla ilerliyorlar, kaderlerinin kendilerini götürdükleri yere doğru gidiyorlardı.

Bu şekilde labirentin içinde o köşeden, o köşeye gidip durdular. Birbirlerinden tutunarak nefes nefese ilerliyorlardı. Kalplerindeki başarısızlık korkusu, ya da ölüm korkusu içlerindeki dikkatin boyutunu artırıyor, iyice emin olmadıkça adımlarını atmıyorlardı. Ara sıra ayaklarının altında bir takım canlılar hissediyorlar ancak bunların ne olduklarını anlayamıyorlardı.

Böylelikle bir köşeyi daha döndüler. Karanlık, ruhlarını iyice sarmışken, tünelin içinde gezinen gizemli rüzgar küf kokusunu sonuna kadar burunlarına doldurdu. Her bir köşeden dönüş yeni kokulara gebeydi. Keskin bir dışkı kokusu çoğu zaman onları bayıltacak hale getiriyordu.

Aniden kulaklarına bir inleme sesi çalındı. Nereden geldiğini anlayamadılar. İkisi de çivi gibi saplandı olduğu yere. Ses çok yakından gelmişti ama tam olarak da anlaşılıyordu. Kimi zaman da çok uzaklardan geliyormuş izlenimi uyandırıyor bu iki gencin kulaklarında. İkisi de nefesini tutup, iyice dinlediler bu iniltiyi.

En sonunda, sesin duvarlardan birinden geldiğine karar verdiler. Labirentin duvarlarından birine dayadılar kulaklarını. Ancak ses buradan gelmiyordu. Az ilerleyip bir köşe daha döndüler. Yine duvara kulaklarını verdiler. Duvarın öte yanından sözcüklere boğulan acı bir inleme geliyordu. Her ikisi de bu sesin burada tutulan mahkumlardan birine ait olduğu kanısına vardılar.

Kulaklarını duvara verdikçe inlemenin içine karışan bazı sözcükleri algılayabiliyorlardı. Bu sözcükler yine de tam olarak belirginleşmiyor bir mırıltı olarak dağılıyordu karanlıkta. Bu seslere daha iyi hakim olabilecekleri duvarlar aramaya koyuldular. Birkaç köşe daha döndüler ancak en iyi duyabildikleri yer orası olmuştu.

Bu defa, o odanın girişini aramaya koyuldular. Cansız bir ışığa daha rastlayınca kadar gelişigüzel yürüdüler bu büyük labirentin içinde. Etrafı hafifçe aydınlatan sönük ışıkla anladılar ki, döndükleri her köşeden sonra, nereye vardığını bilmedikleri onlarca koridor çıkıyor karşlarına. Bu durum onların ümitlerini azalttı. Zira bu kadar karmaşık bir labirentte seslerin geldiği odayı tespit etmek neredeyse imkansızdı.

Karanlık türküsünü söylerken, pür dikkat ilerleyen bu iki yoldaş önlerine çıkan onlarca koridordan birini seçiyor ve seslerin geldiği noktaya en yakın olanına giriyorlardı. Böylelikle yoruluncaya, dizlerinde derman kalmayınca kadar ilerlediler.

Bu arada ellerine geçen tek şey, ışığın artması oldu. Bu elde ettiklerine karşın çok büyük bir kayıpları vardı oysa. Artık isteseler de bu labirentten kurtulmak için doğru yolu bulamayacaklardı. Nereden geldiklerini karıştırmaları çok güçlü bir ihtimaldi.

Işık arttıkça bu iki genç hem ışığı hem de sesi takip ettiler. Işığın ve sesin doğru orantılı olarak artması onları sevindiriyor, bir yandan da doğru yolda oldukları kanısını kuvvetlendiriyordu.

Bu ilerleyişin sonunda bir demir parmaklıkla daha karşılaştılar. Demir parmaklığın hemen arkasındaki duvarda, büyük bir meşale duruyordu. Meşale içinde durmaksızın yanan ateşle adeta bu soğuk koridorları ısıtıyor, ölümün içindeki gizli yaşamı ortaya çıkarıyordu. Meşalenin olduğu koridor, buldukları yerin aksine çamurla kaplı değildi. Taş zemin bütün çıplaklığıyla ortada duruyor ve üzerinde yalnızca yosun izleri barındırıyordu. Demir parmaklıkların üzerindeki asma kilit ise, burayı da geçemeyeceklerini gösteriyordu.

Yine de şanslarını denemeye karar verdiler. Demir parmaklığın olduğu yere kadar ilerlediler. Amaçları asma kilidi kontrol edip, kilitli olup olmadığını anlamaktı. Labirentin nemli havasına dayanamayan, pas ve yosun kokularıyla dolu, kocaman bir asma kilit bütün benliklerini sardı. Sanki her şey bu asma kilidin açılıp, onlara yol vermesine bağlıydı.

İva elini usul usul gezdirdi kilidin üzerinde. Ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Frilav da meşalenin asılı olduğu duvar tarafını izliyordu. Karşılarındaki aydınlık koridorun her iki yanını gözleriyle kolaçan ediyordu. İva asma kilidin çengelini, gövdeye bağlayan kısmından ayırmaya çalıştı. Ama bu mümkün olmadı. Çünkü kilitlenmişti. Bir süre ses çıkarmadan uğraştı. Bir eliyle kilidin gövdesinden tutup diğer eliyle çengelini yukarı doğru çekti. Ancak olmadı. Kilidi açmak mümkün değildi.

Frilav'ın kulağına yaklaşıp:

“Açılmıyor...” diye fısıldadı. “Hemen ayrılalım buradan. Bütün girişler bu şekilde korunuyor sanırım”.

Frilav İva'ya “Peki...” diyemeden ikisi de enselerinde bir elin varlığını hissetti. Kimin olduğunu anlayamadıkları bu ellerin sahibi:

“Gidiyoruz cüceler!” diye haykırdı. “Size bir şey söyleyeyim mi pislikler?.. Yaktınız kendinizi!”

Her ikisi de bu duruma karşı koymak ve bilmedikleri bu ellerin esaretinden kurtulmak için çırpındılar. İva ayaklarını demir parmaklıklara dayayıp kendini geriye doğru itti. Üçü birlikte yere yuvarlandılar. Ancak onları sıkı sıkı tutan bu adamdan kurtulamadılar. Frilav bir ara bu hain parmaklardan kurtulacak gibi oldu ancak adam olanca gücüyle yapıştı ensesine. Sonra ikisini bir araya getirip iki eliyle iyice kavradı. Mahkum olmaktan kurtulmak için verilen bu mücadele hazin bir şekilde sonlandı.

Meşalenin aydınlığında iki kelepçe sesi işitildi. Sonra paslı bir asma kilidin içinde bir anahtar döndü. İva ve Frilav yosun kaplı taş zeminde aydınlığa doğru sürüklenirken, adım adım iniltilere yaklaştıklarını duyumsadılar. Ruhlarındaki inleme taş duvarlarla örülü bu zindandan gelen inlemeye karıştı.

Ölümüm soğuk yüzü şimdiden bu iki genci etkisi altına almışken, karanlıklardan gelen küf kokusu yazgılarını dışkı kokularıyla birleştirdi. Aksak bir adamın ellerinde nereye götürüldüklerini bilmezken, gözlerinden hayata veda damlacıkları dökülüyordu.

Mor Dağlar tutsaklığı bütün damarlarına doldururken, kaybolacak bir neslin taze fidanlarının meyve vermeksizin bir yerlerde çürümesine dayanamıyor, çürümüş hırslara dayanılmaz ağıtlar yakıyordu...

BÖLÜM VIII

OTUZ GÖVDE, OTUZ KELLE VE KIRK GÜN...

“Elbette hayır” diye avazı çıktığı kadar bağırdı kraliçe... “Elbette kırk gün bekleyecek kadar budala değiliz”

Elinde tuttuğu Obur Gelenekleri Kitabı'nı önündeki ceviz ağacından yapılmış uzun masaya fırlattı.

“Ülkemin bilgeleri ne kadar da akıldan ve mantıktan uzakmış meğer!” diye haykırdı. “Bu kırk günlük yas tutma işini biz biliyoruz da, Bodurlar bilmiyor mu sanki? Akıllarını kitaplarla doldurmuş bilgiç güruhuna da bakınız! Sizler bir gün olsun, içine daldığınız kitaplarınızdan başınızı kaldırıp da gerçek hayata bakmadınız mı hiç? Savaş nedir, savaş stratejisi nedir? Duymadınız mı?”

Oturduğu yerden kalktı. Sağ elini masaya öyle bir indirdi ki, masada ne kadar ak sakallı ihtiyar varsa göklere sıçradı.

“Siz” dedi. “Siz neredeyse beni oğlumun yasını tutmamakla, onun ölüsüne saygısızlık etmekle suçlayacaksınız! Bu ne cüret! Onca altın beni suçlayasınız diye mi ödeniyor size... Bana nefret ettiğim gelenekleri hatırlatmak için mi? Yazıklar olsun sizin içi geçmiş kafalarınıza! Yazıklar olsun sizlere harcanan emeğe ve zamana! Bir kısmınız yazar, diğer kısmınız da okur zaten. Başka ne yapıyorsunuz söyler misiniz?”

Hırsından ne yapacağını bilmiyordu. On beşer kişilik iki gurup oturuyordu bu masanın iki yanında. Masanın hemen bitimindeki, büyük duvarda, kral Rasesif'in büyük bir portresi vardı. Kraliçe bir danışma kuruluna öfkeleniyordu, bir bu portreye.

“Siz sakallarına kitap tozları sürüp gelen ihtiyarlar. Şunu bilin ki, hiç biriniz oğlumu benim kadar düşünemezsiniz. Hiç biriniz içimdeki intikam arzusunu benim kadar hissedemezsiniz. Ve en önemlisi onun şerefli gidişine hiç biriniz benim

kadar saygılı olup, benim kadar yas tutamazsınız. Ancak ben bir yöneticiyim. Savaş ne için yapılır iyi bilirim. Sizin bildiğinizden on kat daha iyi! Söyleyeyim mi ne için yapıldığını? ”

Bir süre durdu. Kurludaki herkesin gözüne baktı. Kendi gözlerini içinde buldukları toplantı salonu kadar büyüttü:

“Kazanmak için!”

Yumruğunu yeniden indirdi masaya:

“Yalnızca kazanmak için!”

Kuruldandan hiçbir ses çıkmıyordu. Kraliçenin pek çok fikrini aykırı buldukları halde yine de çıt çıkarmıyorlardı. Kanılarınca göstermelik olarak yapılan bütün bu toplantılar yalnızca kraliçenin aldığı kararlarla sona eriyordu. Bu toplantılar, kraliçenin oluşturmaya çalıştığı “iyi imajın” ufak bir parçasından başka hiçbir şey değildi.

Kraliçe kuruldakileri ne kadar etkilediğini anlamaya çalışıyor, büyük bir hızla bütün gözlerde gezdiriyordu gözlerini. Masanın üzerinde gelişigüzel duran kitabın böylesine saygısızca fırlatılması ve bütün geleneklerin yine aynı saygısızlıkla çiğnenmesi bu yaşlı bilgeleri çileden çıkarıyor ancak canlarının korkusuyla seslenemiyorlardı. Bir bakıma kraliçenin yapmak istediği de buydu. Onların korkmalarını sağlamak... Zira hepsi de çok bilgili kişilerdi. Ve bilgi kraliçenin karşısında duran en büyük güçtü. Bu tehlike getirirdi. Kendi isteklerini kurul kararıyla çıkartması hem ordu açısından hem de halkın desteği açısından oldukça önem taşıyordu.

Kraliçe nasıl bir güce sahip olursa olsun, kocasına ihanet eden bu adamlar kendine de ihanet edip her an isyan çıkarabilirlerdi. Bütün stratejisini gücü üzerine kuruyor, etrafındaki hiç kimseye güvenmiyordu.

Hatta, Last’ın kendi hakkındaki düşüncelerini öğrenmesi için, sarayın güzel ve baştan çıkarıcı hizmetçilerinden birine gizlice para verip onları bile yatağa sokturuyordu. Ancak kraliçenin yanıldığı en büyük noktalardan biri, bu hizmetçi kızın kraliçeden Last’a bilgi sızdırmak için, Last’tan da para alabileceğini hesap etmemesiydi. Bu kadar büyük bir güvensizlik, yeni güvensizlikler doğuruyor, sarayda sürekli birileri birilerine casusluk yaptırıyordu.

Dalga dalga yayılan güven kaybı sarayın bütün taş işlemlerini, her bir tablosunu ve bahçesi dahil bütün çevresini sarmıştı. Ancak bu entrika işini en iyi yürüten kraliçe olduğu için onun hükmü sürüyor, onun karşısında hiçbir güç duramıyordu.

Kurul üzerinde henüz yeterli etkiyi oluşturamadığını gören kraliçe:

“Lanet olsun!” diye bağırdı. “Böyle acemi duran bunca suskun yüreğe lanet olsun. Başka diyarlarda doğup da benim ülkeme ilk kez geliyormuş gibi davranıyorsunuz. Savaş nedir nasıl yapılır bilmiyorsunuz. Gelenekler hangi zamanlarda ve hangi durumlarda uygulanır bilmiyorsunuz. Karşımızda ülkemizin geleceği, biricik prensimiz öldürülmüş, yurdumuz damar damar titremekte farkında bile değilsiniz. Prense göstereceğiniz saygı kırk gün boyunca yattığınız yerden kalkmamak mı, yoksa onu vuran okun sahiplerine hadlerini bildirmek midir? Saygı nedir sizce? Sizin tanımlarınız hangi sözlükten alınıyor bilmiyorum. Ancak bunca bilginin, bunca düşüncenin arasında, bir tane mantıklı olanına rastlayamıyorum ben.

Bildiğimiz bütün değerler birbirinden farklı. Kütüphanelerde içine gömüldüğünüz sandalyelerden nasıl görünüyor bilmiyorum. Ancak savaş kitaplarda yazdığı gibi kolay olan bir iş değildir. Kan vardır içinde, ölüm vardır. Aşkların bittiği, acıların başladığı yerdir savaş. Canların havada uçtuğu, her türlü oyunun oynandığı, bin bir türlü hilenin yapıldığı yerlerin kesişim noktasıdır savaş. ”

Bir süre durdu. Nefesini toplamaya çalışıyordu. Elinden geldiğince sert görünmeye çalışıyor, inandıklarına herkesi inandırmaya gayret ediyordu.

“Hepiniz bu ülke için çalışıyorsunuz. Bu ülkeyi sevdiğinizi de biliyorum. Ancak şunu söyleyeyim ki, hiç biriniz prensin anası değilsiniz. Belki sizler onun intikamını almak için değil kırk, yüz kırk gün bekleyebilirsiniz. Ama ben bir gün bile bekleyemiyorum. Beklemeyeceğim de! ”

İçlerinden bir tanesi büyük bir saygıyla söz istedi. Bakışlarında kraliçeyi anladığına dair derin izler vardı.

“Saygıdeğer kraliçe hazretleri” diye başladı söze.

“Bir ana olarak sizi anlamamak mümkün değil. Ancak burada alacağımız kararları başta ordu olmak üzere bütün halka kabul ettirmeliyiz. Savaşın tanımını ve ne olduğunu elbette siz bizlerden daha iyi bilirsiniz. Ancak ben yalnızca yüce fikirlerinize birkaç tane daha eklemek isterim.”

Kraliçe öncelikle bu adamın cesaretini taktir etmişti içinden. Bunca korkuyla çarpan yürek arasından çıkıp da söz almakla büyük bir soğukkanlılık ve cesaret örneği sergilemişti. Bu ihtiyar bilgenin söylediklerini dikkatle dinliyor ve bir yandan da ona cevap hazırlıyordu.

Bilge diliyle dudaklarını temizleyerek söyleyeceklerine devam etti.

“Eğer büyük bir savaş söz konusuysa, bu iyi bir halk desteği gerektirir. Her ne kadar askerlerimiz sizi sevip icraatlarınızı taktir etseler de, yine de yaptıkları şeyin doğruluğuna ve uygunluğuna inanmalılar bence... Onlarda bir kabullenme yaratmak için kırk günü beklemeyişimize mantıklı sebepler bulmamız gerekir. Bu sebeplerin neler olabileceği konusunda şimdilik her hangi bir fikrim yok. Bunun için düşünmeye ve zamana ihtiyaç var. Düşüncelerimi dinleme cömertliğinde bulunduğunuz için yüce şahsiyetinize minnettarım efendim”.

Kraliçe bu ihtiyara hak vermiş gibi göründü. Onun konuşması bitince başka fikri olan var mı diye süzdü onları. Ancak bu cesareti ikinci kez gösterecek bir bilge çıkmadı.

Kraliçe:

“Teşekkür ederim” dedi.

Her iki elini de masaya koydu, biraz büküldü. Göbeği masanın kenarına geliyordu. Hafif geri çekti kendini. Masadakilere dik dik baktı. Bütün gözlerde bir kasırğa estirdikten sonra:

“O halde...” dedi. “O halde bir hafta süreniz var. Bir haftaya kadar, bana bu kırk günlük yas süresini kısaltabilecek mantıklı bir sebep bulmanız gerekiyor. Bu sebebi ararken, yalnızca kendi aklınıza değil, benim de aklıma uyması gerektiğini unutmayın.”

Üzüm tanelerinin işlendiği küpelerini geri atarak devam etti:

“Sakın ola mantıklı bir sebep bulmadan bu odaya geleyim demeyin. Otuz gövde girer, otuz kelle çıkar o zaman... Bir haftayı istediğiniz şekilde harcayın. Ancak bir hafta sonra bu odada yeniden toplanacağımızı unutmayın. Eğer siz bu mesele ile ilgili bir çözüm bulamazsanız, ben sizinle ilgili çok çeşitli çözümler bulacağım, bunu sakın ola aklınızdan çıkarmayın!”

Bir ürperti bütün ak sakalları dolaştı. Salondaki altmış gözün tamamı kraliçeyi onaylayan bakışlar attılar. Aslında bu masada oturan herkesin kafasında pratik bir çözüm vardı. Kraliçe hariç tabii. Ancak hiçbir bilge bunu dillendirmede. Zira, geleneklere bir hafta daha bağlı kalınması, özlemine çektikleri krallarının biricik yadigarı prensin yası için ayrılan zamanın uzatılması ve onun ölümüne bir hafta daha saygı duyulması hepsinin ortak arzusuydu.

“Bu arada...” diye devam etti kraliçe. “Bir haftaya kadar ben de bir takım işlerimi halledip, gerekli stratejiyi belirleyeceğim”.

Bilgelerin aralarında istihbaratı güçlü olanlar vardı. Kraliçenin yapması gerekenleri ve belirleyeceği stratejinin temelini bilen bu bilgiler içlerinden gülümsediler.

Kraliçe son kez masaya yumruğunu indirdi.

“Umarım anlaşılmıştır söylediklerim” diye kükredi.

Yüksek topuklu ayakkabılarının topuğunu ahşap döşeli salonun zeminine vura vura çıktı salondan. Arkasından ona bakan bilgeler eski günleri bir kez daha özlemle yad ettiler. Hepsi de bir oğlun intikamından çok, bir gözü doymazlığın sebep olacağı bu savaşın acısını ve sahteliğini kalplerinde duyumsadılar.

Mor Dağlar, uzaklardan bağına doğru esen soğuk bir rüzgara tav olurken, kraliçenin bir rüzgar misali dolaştığı bu taş saray, yeni sırlara ve yeni gizemlere gebe kalıyordu.

BÖLÜM IX

“ELVEDA MEGARA...”

“Başımdan geçen bu kitap hırsızlığı macerasından sonra, rahiplerle birlikte geri dönüyordum Megara’ya. Gelirken olduğu gibi yine sisler içinde ilerliyorduk. Thisbe’ye varmadan sislerin arasından o boncuklu kadın çalındı gözüme. Bana baş parmağıyla “Vay senin haline” der gibi bir işaret yaptı. Ben rahipten her şeyi öğrenmiş olmanın huzuruyla bu işarete aldırmadım. Hatta ona gülümseyerek karşılık verdim.

Geldiğimiz yoldan geri dönüşte bu kadar mutlu olabileceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Athelia’nın kaderimde yazılı oluşu, beni hem sevindiriyor, hem de üzüyordu. Başka biriyle nişanlanmış olması beni düşüncelere sevk ediyor; işin içinden bir türlü çıkamıyordum.

Septimus’un bana pek çok iyilikte bulunması ve beni sevmesi işi daha da karıştırıyor, alnımdaki bu yazının nasıl gerçekleşeceğini merak ediyordum. Bu heyecanla yerimde duramazken, bir yandan Septimus’un Mısır’dan sağ dönmeyeceğine dair hayaller kuruyordum. Hatta kendime itiraf edemesem de, bahsettiği kör büyücülerin gazabına uğramış olması için dualar ediyordum.

Bir yandan, yanımda oturan rahibin horultusunu, diğer yandan çayırlarda kayıp giden tekerleklerin sesini dinliyordum. Baharın temiz havası bütün ovaları doldurmuş ve dünyaya yeniden hayat vermişti. Bense yazgımı öğrenmiş olduğum için, adeta yeniden doğmuştum. Aklımdaki düşünceler bir türlü peşimi bırakmıyordu yine de... Acaba annemin hastalığı nasıl olmuştu? Onu öylece yapayalnız bırakıp gelirken hem içim kan ağlamış, hem de atılacağım maceralardan kendimi geri alamamıştım.

Bir süre sonra Thisbe'ye geldik. Thisbe'deki dut ağaçlarına baktıkça, güzeller güzeli Athelia'mı hatırladım. Ona çektiğim azabın bedelini ödemek ve ondan özür dilemek için bir an önce Lygos'a gitmek istiyor, adeta saniyeleri sayıyordum. Thisbe'deki sütunları geride bırakırken, Megara'ya yaklaşmanın heyecanı iyice sardı ruhumu.

Rahip uykusunu almış olmalıydı ki birden uyanıverdi.

"Dut ağaçlarını kaçırdım mı?" diye sordu.

"Evet" dedim. "Maalesef kaçırdın... Az önce geçtik Thisbe'yi."

"Olamaz!" dedi, heyecanla. "Neden uyandırmadın beni?"

Bu adam gerçekten çok aptaldı. Sanki benim tek düşündüğüm rahip ve onun Thisbe'ye olan tutkusuydu. Biraz da kendimi eğlendirmek için:

"Kıyamadım..." dedim. "Melekler gibi uyuyordunuz."

Bu söz onu mutlu etmişti. Hem de gereğinden fazla bir sevinç gördüm gözlerinde. Eğer uyurken kendini izleme şansı olsa, değme şeytanlara taş çıkarttığını da görürdü.

"Hep melek gibi olduğumu söylerler etrafımdakiler. Demek ki, uyuyunca uyuyor olmanın verdiği bir masumiyetle daha çok çıkıyor bu ortaya"

"Evet" dedim. "Keşke uyurken yüzünüzdeki o saf ifadeyi görebilseydiniz..."

Öndeki iki rahip konuşmalarımızı dinliyor olmalıydılar ki, kıkırdadılar. Ben aldırmaksızın devam ettim. Canım Megara'ya kadar eğlence istiyordu.

"Siz" dedim. "Bunca etkileycilikle nasıl oldu da evliliği tercih etmediniz?"

Gurur iyice yayıldı gözlerine. Bu adama budalaymış gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Beni kandırmasının intikamını alıyordum belki de.

"Nişanlanmıştım bir zamanlar" dedi. İçini çekti birden. "Ancak o senin gibi benim bir melek olduğumu düşünmüyordu. Birkaç gece gizlice gittim onun yanına. Delphi'de oturuyorlardı. Babası sık sık yolculuğa çıkar, annesi de bizi idare ederdi. Yanında birkaç gece kaldım. Ne zaman uyandıysam yanımda bulamadım onu. Gece yaşananlardan sonra, sabah yüzüme bakmaya utandığını düşünüyordum. Oysa bir gün, uyurken tıpkı şeytanlara benzediğimi ve onu korkuttuğumu söyledi. Deliler gibi aşık olduğum kız sırf bu yüzden beni terk etti. Oysa ben onun için tapınaktan bile ayrılmayı göze almıştım. Herkes aynı gözle bakamıyor demek ki. Sana göre melekler gibi olan bir adam, başkasına göre şeytana benzetilebiliyor. Bu tıpkı senin Thisbe'nin aşk hikayesine gülmen gibi bir şey bence."

"Gerçekten üzüldüm" dedim. "Bazı insanlar neler kaçırdığını bilemiyor. Çok sonra anlıyor bazı şeylerin kıymetini. Bence o kız derdine yansın. Bunun için de üzülmeyi pek tavsiye etmem doğrusu. Bazı insanlara üzülmeye değmez. Koyun postuna bürünmüş o kadar çok kurt var ki etrafta, postlarını çıkarıp, maskelerini düşürdükleri zaman, kahroluyor insan."

"Güzel benzetme" dedi rahip, acı bir gülümseyiş yayıldı yüzüne. "Koyun postuna gizlenmiş kurt. Tam benim eski nişanım için söylenmiş bir söz!"

"Peki" dedim. "Kız ne oldu?"

“Nişanlımı mı kast ediyorsunuz?” diye sordu.

“Evet” dedim. “Akıbetinden bir haber alabildiniz mi?”

“Almaz mıyım?” diye içlendi yeniden. Siyah sakallarına doğru birkaç damla yaşın indiğini gördüm.

“Peleus’la kaçtı” dedi.

“Peleus kim?” diye sordum.

“Kimi zaman nişanlımı görmeye giderken, karnı birkaç lokma sıcak yemek görsün diye yanımda götürdüğüm eski bir rahip. Kardeşim gibiydi. En iyi dostumdu.”

Şaşırılmışım. Bu rahibin neden budala gibi davrandığının sebebi olarak belirledim yaşadıklarını. Bir ihtimal daha vardı. O da budala olduğu için bütün bunları yaşamış olması. Ama bunun için yeterli kanıt yoktu kafamda. İnsanoğlunun nankörlüğünü ve hainliğini düşündüm bir süre.

“Besle kargayı, oysun gözünü” diye mırıldandım.

Rahip bunu duymamış gibi yaptı. Ya da gerçekten duymamıştı. Gözlerini sislerin arasına daldırıp, boş boş bakındı bir süre. Kafasına tokmak yemiş bir adamın bön bakışları bulaştı gözlerine. Anlaşılan hikayesini anlatınca yeniden ihanete uğramış gibi hissetti kendini.

“Peki şimdi neredeler?” diye sordum rahibe.

“Bilmiyorum” dedi. “Bir daha ne evlerine gittim, ne de arayıp sordum onları. Ancak çoğu zaman aynı odayı paylaştığımız için Peleus’un gök gürültüsünü andıran horultusu kulaklarımda çınladıkça, Athelia’yı hatırlar ve gülümserim” dedi.

Birden sıçradım:

“Athelia mı?”

“Evet” dedi. “Nişanlımın adıydı bu. Ama ben ona Thisbe demeyi tercih ederdim doğrusu. Bana olan aşkının Thisbe’ninki kadar güçlü olduğunu düşünürdüm nedense hep. Gençliğin verdiği cahillik işte!”

Öylesine kendi dünyasında konuşuyordu ki, benim ‘Athelia’ ismine olan şaşkınlığımı görmedi bile. Birden Athelia’yı Septimus’u ve kendimi düşündüm.

“Hayır” dedim, kendi kendime. “Bu olamaz!”

“Oldu bile...” dedi rahip. “Bazı insanlarda pek az bulunur acıma hissi. Ben de öyle biriyle karşılaştım işte...”

Kafam iyice karışmıştı. Bu adamı gördükçe Septimus’u hatırlayıp durdum. Gemide hayatımı kurtarıcı, beni sırtında taşıyıcı bir türlü gitmedi gözlerimin önünden. Ben ne yapacaktım şimdi? Ya Septimus ölmediyse? Ya asla ölmeyecekse? Athelia onu terk eder mi acaba? Benim yüzümden terk etmesi asla vicdanımı rahat bırakmazdı doğrusu. Bu rahibin halini gördükçe içim eridi.

Dünyanın her yerinde birileri aşkı yüzünden acı çekiyordu. Bu aşklar çok büyük bir çemberin içindeydi. Nihayetinde, ben de giriyordum o çemberin içine ve çember giderek daralıyordu.

Böylelikle Sitharon Dağları’nın eteklerine kadar geldik.

“Burada inmелisin!” dedi rahip. “Buradan öteye yalnız devam etmen gerekiyor. Bizim geri dönmemiz lazım”.

Hiç düşünmeden:

“Peki” dedim. “Sisli gecenin armağanı için sağ olun...”

Gülümsedi.

“Umarım hoşuna gitmiştir...” dedi.

“Bu kadar hoşuma gidecek başka bir şey düşünemiyorum” diye cevap verdim.

Yeniden gülümsedi.

“Her zaman!” dedi. “Bütün sisli gecelerde beni düşünmeye çalış, belki yine başımda zeytin yapraklarıyla gelirim sana...”

Ben de ona gülümsedim.

“Senin yaşantındaki büyü sana yeter” dedim. “Bence Athelia olsa hayatında, bazı şeyler bu kadar güzel olamazdı. Üstelik, ölümsüzlük gibi muhteşem bir ihtimal var önünde.”

“Haklısın!” dedi. “Belki birkaç bin sene daha yaşarsam vefalı bir kadın bulurum şu yalan dünyada...”

Eğlenme amacıyla başlattığım bu sohbetin bu kadar duygusal biteceği kimin aklına gelirdi ki?

“Yeniden görüşeceğiz nasılsa” dedim. “O zaman uzun uzun konuşuruz...”

“Elbette...” dedi ve var gücüyle bağırdı:

“Dur!”

On iki at birden durdu yerinde. Ben arabanın durmasıyla birlikte aşağı atladım. Geriye döndüm ve rahibe baktım.

“Ölüm yaşamın kendisidir” dedim. “Eğer ki yaşamayı bilmiyorsan...”

Gözlerimin ta içine baktı. Bu kez gerçekten meleklerinki gibi bir güzellik ve gülümseme yayıldı gözlerine. Gözlerinden birini kırparak:

“Öğreneceğim...” dedi. “Ve yeniden dirileceğim!..”

Ardından avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Sür!”

Üç kırbaç aynı anda şaklarken, on iki at da aynı anda kişnedi. Arabanın tekerlekleri çayır otlarının üzerinden kayarken, ben rahibin olduğu arabaya el sallıyordum. Rahipler iyice uzaklaştıktan sonra, akşam olmadan Megara’ya varabilmek için hemen yola koyuldum.

Sitharon Dağları’nın çamurlu eteklerinden Megara’ya doğru ilerlerken, aklımdan bir türlü çıkaramadım Athelia’yı. O’nu Septimus’tan bu kadar kıskanmamın sebebi buydu demek ki. Yazgım bana öğretmişti bunu. Bilinç altımda bir yerlerde sürekli bunu fısıldayan bir melek vardı ve ben o meleğin sesine hiç değer vermemiştim. Elindeki fırsatları kaçırmakta üstüme yoktu doğrusu... En azından aşk konusunda bu böyleydi. Bir yandan da bütün bunları düşünmemek gerekir diye geçiriyordum aklımdan. Nasılsa yazgı tecelli edecekti. Bana yalnızca beklemek ve görmek düşüyordu. Tam aklımdan bunları geçirirken, yeniden rahibin söyledikleri geldi aklıma. Eğer karmaşık bir yapıya sahipten, yazgını değiştirebilirsin. Bu beni ilk başlarda biraz telaşlandırsa da, en sonunda karmaşık bir yapıya sahip olmadığımı karar verdim.

Megara'ya vardığımda gün batmak üzereydi. Asma yapraklarıyla ve akşamüzeri kapanan sarmaşık çiçekleriyle dolu parke döşeli yollara ayaklarımın çamurunu silerek, Orestes'in evine doğru yol aldım. Orestes'in evine ulaşabilmek için tırmandığım tepe beni terin suyun içinde bırakmıştı. Kapıyı çaldığımda Nefertit'i karşımda buldum:

Bozuk aksarıyla:

"Hoş geldin, içeri geç" dedi.

Hoş bulduk diyemeyecek kadar yorulmuştum neredeyse.

Yine de:

"Hoş bulduk" diye mırıldandım. Ara holden geçerek, önceden geldiğimde oturduğumuz salona geçtim. Nefertit de arkamdan geldi.

"Çok yorulmuşsun..." dedi, acıyarak.

"Evet" dedim. "Öğlenden bu yana yürüyorum"

"Acıkmışsındır o halde" dedi. "Ben bir şeyler hazırlayayım."

Tam odadan ayrılıyordu ki:

"Orestes nerede?" diye sordum.

"Kıyıya doğru ufak bir bahçemiz var. Orayla ilgilenenecekti. Şimdi gelir. Sen dinlenmene bak..." diye yanıtladı. Ardından mutfağa doğru adeta süzüldü.

Geçen geldiğimden bu yana pek çok değişme vardı bu kadında. Kurumuş gözleri kafatasına yapışmış o hortlak gitmiş, yerine gözlerinde sevinç ateşleri yanan bu kadın gelmişti. Ayrıca misafirperverlik konusunda da pek fazla gelişme vardı doğrusu.

Nefertit mutfakta bir şeyler hazırlarken ben oturduğum yerde öylece uyuyakaldım. Yorgunluğumu atmak üzere kapadığım gözlerimi binlerce kabusu açmışım. Bir anamı gördüm, bir Medasus'u bir, Athelia'yı, bir Nestor'u, bir Septimus'u...

Büyük bir şölen vardı. Ve herkes birbiriyle dans ediyordu. Salonda bulunan kadınların hepsi benimle dans etmek için yanıma geliyorlardı. Tam kadınlardan biriyle dans ederken, birden kaçtı kollarımdan. Geriye yalnız bir tane kadın kalıyordu. Kim olduğunu hatırlamadığım tanıdık bir yüz... Tam kollarıma alıp, iyice kavradığım zaman, kollarımda kayboluyor, adeta havaya uçuyordu. Bu kayboluşla birlikte bir ağıttır tutturuyordum. Defalarca aynı rüyayı görüp durdum. Kimi zaman bu gördüğümün rüya olduğunu anlıyor ve gözlerimi açmaya çalışıyordum. Ama bir türlü gözlerimi açıp, rüyadan uyanamıyordum. Bu durum Orestes'in sesini duyuncaya kadar devam etti. Kollarımda bir sarsıntı hissettim:

"Uyan!" diyordu. "Terden sıırsıklam olmuşsun. Kabus görüyorsun sanırım..."

Gözlerimi açtım. Karşımda Orestes, görüyormuş gibi bakıyordu bana.

"Ateşin çok yüksek" dedi. "Üstelik terlemişsin. Bir de geldim geleli sayıklıyorsun. Uyandırmadan edemedim."

Bir an nerede olduğumu anlayamadım. Düşüncelerim karmakarışık olmuş, gördüğüm kabus beni oldukça yormuştu.

"Kusura bakmayın" dedim. "Rahatsız ettim sizi de..."

"Olmaz öyle şey" dedi. "Ne rahatsızlığı. Karnın acıkmıştır şimdi senin. Yemek için seni bekledik doğrusu. Nefertit uzun zamandır yapmadığı yemeklerin en güzellerinden yaptı. Bir şeyler yemek sana iyi gelecektir."

"Teşekkür ederim" dedim. "Bu iyiliklerinizin karşılığını nasıl ödeyeceğim bilemiyorum."

“Unut bunları şimdi. Bahçede su var. Git yüzüne birkaç damla su vur. Biraz kendine getirir seni.”

“Peki” dedim.

Doğruca bahçenin yolunu tuttum. Yüzümü ıslatıp, terimi sildim. Nefertit girişte elinde havluyla bekliyordu. Bunca iyiliğe bir anlam veremiyordum. Yemekte anlatacaklardı nasılsa. İçeriye girdiğimde sofraya çoktan kurulmuştu. Yemeklerimizi yemeye başladığımızda, ne kadar acıkmış olduğumu gördüm. Sonra aklıma neredeyse Megara’dan çıktım çıkmalı hiçbir şey yemediğim geldi. Düşüncelerimin ağırlığı pek çok şeyi unutturmuştu bana.

Yemeğimizi yedikten sonra gözlerim biraz olsun açıldı. Yaşadığımı anlamıştım doğrusu. Ardından buz gibi şarap doldurdu Orestes. Şarabımızı yudumlarken bir yandan da:

“Yolculuk nasıl geçti?” diye sordu.

“İyi” dedim. “Eğlenceliydi”.

“Çabuk döndün ama...” dedi.

“Zaten yapılacak fazla işim yoktu. Halleder halletmez döndüm. Şansımdan at arabalı tüccarlara rastladım.”

Bu yalanımı sorgulamamıştı. Ya da çok rahat konuştuğum için bunun bir yalan olduğunu anlamamıştı. Belki de gerçekten at arabasıyla geldiğim için, yalan söylüyor gibi söylememiştim bunu.

“İyi” dedi. “Öğleden bu yana yürüdüğünü söyledi Nefertit...”

“Evet” dedim. “Megara’yı gezmeden gittiğim için birazcık dolaşayım diye düşündüm. Bu tepeye çıkıncaya kadar da iyice yoruldu.”

“Evet” dedi. “Alışık değilsen eğer, pek yorulursun buraya çıkarken.”

Bir süre sessizlik oldu. Sanki konuşabileceğimiz her şeyi konuşmuş, ne varsa bitirmiştik. Yeniden o girdi söze.

“Ne zaman dönüyorsun Lygos’a?”

“Birkaç gün daha buradayım.” dedim. “Megara’da yaşamak neymiş, biraz öğreneyim. “Bir kaç gün daha burada kalabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette kalabilirsin” dedi Orestes. “Hem benim de canım sıkılıyor...”

Bu duruma sevinmiştim. Nestor gelinceye kadar kalmak zorundaydım. Bir yandan da yük olmak istemiyordum.

“Balık tutarken size yardım ederim hem” dedim. “Baba mesleği ne de olsa...”

“Memnun olurum” dedi.

Nefertit bulaşıklarla ilgilenmek üzere mutfağa doğru ilerledi. O gidince Orestes söze girdi.

“Yalnız bir isteğim olacak senden.”

“Dinliyorum” dedim.

“Lygos’a döndüğünde Medasus’a onu çok özlediğimizi ve ne olursa olsun bizi görmeye gelmesini söyle. Özellikle annesi yanıp tutuşuyor hasretinden. Bizim oraya gelebilmemiz neredeyse imkansız. Hem ihtiyar bedenlerimiz izin vermiyor, hem de bütçemiz. Nefertit’e onun seninle haber gönderdiğini ve geleceğini söyledim. Bütün hastalıkları Medasus’tan dolayımış meğer. Bir anda dip diri oldu kadın. Her gün onun geleceğini umup duruyor.”

“Nasıl olur?” dedim. “Medasus’la ilgili ilk konuşmamızı onun yanında yapmıştık. Ve ben böyle bir şey demedim. Zira bu önemli bir haberdirdi ve o anda da söylenmeliydi. Aksi takdirde inandırıcılığını yitirir.”

Bir süre durdu. Boşluğa baktı. Muhtemelen gördüğü her şey karanlıktı.

“İnsanın ümidi tükenince...” dedi. “En olmadık şeylere bile inanmaya başlıyor. Belki fazla büyük bir yalan değil ama, Nefertit’in kalbi rahatsızlanır diye ilk anda bu haberi vermediğini anlattım ona. Onunkisi boş bir ümit zaten... İnandı zavalıcılık. Seni gördüğünde bile dünyalar onun oluyor. Nefertit kokuyordu o çocuktan dedi durdu sen gittikten sonra. Bu iyiliği bana yap ne olur. Fazla kalmasını istemiyoruz. Yalnızca birkaç gün...”

İhtiyar balıkçı adeta yalvarıyordu bana.

“Benim için zor olmaz söylemek” dedim. “Bu kadar ısrar etmenize gerek yok doğrusu” .

“Ne durumda olduğumuzu bilmeni istiyorum. Ne kadar darda kaldığımızı. Sen anlarsan bizi, o da anlayacaktır muhtemelen. Buraya neden ayak basmadığını bilmiyoruz. Yıllardır bir kerecik gelmedi. Gelin olarak nasıl çıktıysa, çıkış o çıkış. Yıllardır hasretiyle yanar tutuşuruz. Bir kerecik özlemedi mi bizi? Onu bir kerecik olsun incitmedik doğrusu. Bizi taparcasına severdi. Varımız yoğunuz yalnızca oydu. Nasıl unuttu da gelmedi anlayamadık.”

Aslında ben çok iyi biliyordum neden gelmediğini. Ancak burada anlatılabilecek kadar hafif değildi anlatacaklarım. Ayrıca canım da Pelops’dan ve onların aşk maceralarından bahsetmek istemiyordu...

“Onu ikna edeceğimden emin olabilirsiniz” dedim en sonunda. Zira uykum gelmişti yeniden ve bu adam susmak bilmiyordu.

Sevinçle baktı gözlerime:

“Sana güveniyorum...” dedi. “Hem de çok güveniyorum.”

Bu güveninden dolayı ben de çok mutlu olmuştum. Haykırarak mutfağa doğru gitti.

“Medasus’un sevdiği yemekleri hazırlamaya başlasan iyi olur Nefertit. Pek yakında burada olacak kızımız...”

Birbirlerine sarıldıklarını duyar gibi oluyordum. O gece onlar her ne kadar heyecandan uyuyamamış olsalar da, ben şafak sökünceye kadar mışıl mışıl uyudum. Şafakla birlikte balığa gittik...

Sonraki günlerde ise, sabaha kadar balık tutup, sabah eve gelmeye başladık. Böylece iki hafta geçti yaklaşık.

Bir sabah limana bir gemi yanaştı. Biz de o anda balıktan dönüyorduk tam. Nestor ve Septimus dönmüşlerdi sonunda. O anda ne yapacağımı şaşırdım.

“Orestes” dedim.

“Ne oldu?” dedi.

Üzülerek:

“Artık gitme vakti geldi” dedim.

“Limana yanaşan gemi” dedi. “Bahsettiğin tüccarın gemisi mi?”

“Evet” dedim. “Ve sanırım hemen kalkacak.”

“Öyle mi?” dedi. “Senin Lygos’a dönmen Medasus’un da bir an önce buraya gelmesi demektir...” . Sesinde hüznün ve sevinç bir arada bulunuyordu.

“Evet” dedim. “Bir an önce göndereceğim onu buraya”

“Mektubunu vermeyi de sakın unutma” dedi.

Mektubun başına gelenleri bilse ne yapardı bilmiyorum.

“Elbette unutmam” dedim. “Hiç merak etmeyin siz...”

Bir müddet sessizlik oldu. Bu ihtiyarlara alışmıştım. Onlar da bana alışmışlardı doğrusu...

“Nefertit'i göremeden gideceğim. Ona teşekkürlerimi iletirsiniz” diye fısıldadım.

“Olur” dedi. “Sen de Medasus'a sevgilerimi ve özlemlerimi götür.”

“Tamam” dedim...

Bir süre daha sessizlik oldu.

“Her neyse beni bekliyorlar sanırım” dedim, usulca. Sesimde gerçek bir hüznü vardı.

Elimdeki sepeti yere koydum. İhtiyar balıkçıya doya doya sarıldım. Adamın bana sarılırken, hıçkırığa hıçkırığa ağladığını gördüm.

“Yine geleceğim” dedim. “Bu son görüşmemiz olmayacak, emin olun...”

“Her zaman beklerim” dedi balıkçı. “Gözlerim Lygos'a bakmaya devam edecek. Medasus buraya gelmiş olsa da. Zira orada özleyeceğim bir kişi daha var artık.”

“Özletmeyeceğim kendimi, merak etmeyin diye haykırdım. Siz iyi olun yeter!”

Son bir kez daha sarıldım ve :

“Şimdilik hoşça kalın” dedim. Ardından koşarak gemiye gittim.

Gemi limandan ayrılırken, elinde sepetiyle yaşlı bir adam görmeyen gözlerinden akıtığı yaşları, denizin tuzuna karıştırıyordu...

Mor Dağlar ayrılıkların hüznünü yaşarken, dalgalar köpük köpük hasret getiriyordu Megara Limanı'na...

BÖLÜM X

“GÖZÜN AYNASI”

Meşalelerin aydınlattığı koridorda sürüklenen İva ve Frilav, hayatlarının son demlerine gelmiş olmanın üzüntüsü ve ümitsizliği içindeydiler. Fider bir yandan onları hücrelerden birine götürürken bir yandan da söyleniyordu.

“On yıldır fareler hariç hiçbir canlı buraya ayak basamamışken bu ne cüret! Oburların bile giremediği bir yere iki budala bodur girecek ha! Rüyamda görsem inanmazdım.”

Frilav’ın saçlarından tuttu:

“Sizi aşağılık sersemeler! Buraya girmenin ne demek olduğunu göreceksiniz!”

Fider kraliçenin sırrının tek şahidi olduğu için, bu zindandan onun dışında hiç kimse haberdar değildi. Pek çok Obur’a göre burası yıllardır kullanılmayan bir yer altı labirentiydi. Bazı duyumlara göre de, burada esir Bodurlar tutuluyor, çürümeye terk ediliyorlardı. En azından Zindanın doğu girişinden yıllardır zindana yiyecek taşıyan görevli böyle biliyordu. O asla labirentin içine giremez, Fider zindanın girişine kadar yürürdü her gün.

Tek gardiyan Fider olduğu için, İva’yı ve Frilav’ı kralın hücresine yakın bir hücreye koyup, onları göz önünde bulundurmak istiyordu. Krala işkence etme hakkı olmadığı için, bu iki minik canlıyı görünce pek sevinmişti karşısında. Onları kraliçenin zalim ellerine teslim etmeden, birkaç gün eğlenmek en doğal hakkıydı.

Kralın inlemelerini duydukları İva da, Frilav da nasıl bir işkenceyle karşı karşıya olduklarını daha iyi anlıyorlardı. İva bütün cesaretini toplayarak sordu:

“Bize ne yapacaksınız?”

“Sence?” diye bir kahkaha attı Fider... “Sence ne yapacağım size?”

“İsterseniz sevgili beyler biraz bahsedeyim neler olacağından...” diye alaylı bir giriş yaptı Fider... “Birkaç gün benim şeref konduğum olacaksınız. Sonra saygıdeğer kraliçe hazretlerini sarayda ziyaret edip, hala eski performansının yerinde olup olmadığını göreceksiniz. Dillerde bir efsane gibi dolaşan kraliçemin yüce buyruklarına uygun olarak birkaç ihtimal söz konusu. En büyüğü aslanlara yem olmakla birlikte hemen oracıkta gebertilmeniz de söz konusu. Ufak bir sorgudan sonra çürümeye de terk edilebilirsiniz. Tıpkı şuradaki içi küflenmiş adama gibi...” Bir kahkaha daha attı.

“Gezinizde siz rehberlik etmekten gurur duyarım...”

“Burası neresi?” diye inledi İva?

“Vay vay... Kimsenin bilmediği, giremediği bir yere sızacaksın, ardından da buranın neresi olduğunu bilmiyormuş numaralarıyla beni kandırmaya çalışacaksın... Sen de diğer bütün pislikler gibi sakat insanların budala olduğunu düşünüyorsun! Ne olmuş aksıyorsam. Bu beynimin çalışmadığını mı gösterir! Seni geri zekalı fare!...” İva’yı birkaç kez salladı elleriyle. İva neye uğradığını şaşırıldı.

Açıkçası adamın aksadığının farkında bile değildi. Onu görebilecek hali de yoktu zaten. Sesini çıkarmadı yine de... Yazgısına boyun eğip olacakları beklemeye koyuldu.

Az sonra bir hücrenin asma kilidinin içindeki dil döndü. Demir parmaklık geriye doğru itildi. Fider onları adeta savurdu içeri.

“Yuvanıza hoş geldiniz sürüngenler” dedi Fider... “Sizinle iyi vakit geçireceğiz...”

İkisi de bu kadar acemi bir şekilde yakalandıkları için kendilerinden utanıyorlardı. Hatta bu yüzden birbirlerinin yüzüne bile bakamıyorlardı. Birlikte geçirdikleri günleri hatırladılar. Bodur diyarı’ndaki mor gök yüzünün altında, Bal Deresi’nin hemen yukarısındaki kayalıklardaki gün batımını ve leylakların saçıldığı ufku, kimi zaman mor kimi zaman kızıl olan hayallerini düşündükçe içleri yandı.

“Ne yapacağız şimdi?” dedi Frilav...

“Suya atacak değiliz ya!” dedi İva, gülerek. “Mecburen eve götüreceğiz.”

“Öldürecek annen bizi!”

“Hayır öldürmez” dedi İva. “Merak etme. Daha korkunç şeyleri affetmiştir o”

“Neden hepsini söktük ki?” dedi Frilav. “Sana dedim bu kadar yeter diye”

“Tek başıma yapmadım, değil mi?” diye çıkıştı İva. “Olayı yarış haline getiren sensin!”

“Hayır” diye bağırdı Frilav. “Bu soğanları çıkarmanın çok kolay olduğunu ve benden daha hızlı kimsenin sökemeceğini söyledim ben sadece. Asıl benimle bu konuda yarışan sendin!”

“Her neyse” dedi İva. “Bütün soğanları yetirmeden söküp buraya yığdığımız için annemin bize teşekkür etmeyeceğinden eminiz en azından”

“Ben bir şey görmedim!” diye bağırdı Frilav. “Bu gün seninle hiç karşılaşmadım bile!”

Oradan uzaklaşmak için arkasını döndü... Ve Anne Vuvaye'nin şişman bedeniyle burun buruna geldi. İva bir yandan kahaaha artken, bir yandan da

“Keşke görebilseydin” dedi.

“Adam arkadan geliyormuş, ben ön tarafı kolluyordum!”

“Sence öldürecekler mi bizi?” diye inledi İva.

“Bilmiyorum” dedi Frilav. “Ama iyi şeyler yaşamayacağımız kesin”

Zindanın taş zeminine oturup kaldılar. Ne yapacaklarını bilmiyor, buradan çıkabileceklerini ümit etmiyorlardı. Dışkı kokuları bu civarda daha keskin olmakla birlikte, küf kokusu neredeyse bu ağır kokudan dolayı hissedilmiyordu.

Az sonra Fider görüldü.

“İlk sorgunuzu ben yapacağım” dedi, gülerek. “Neden buradasınız anlatın bakalım. Amacınız ne?”

“Biz” dedi İva. Birkaç saniye düşündü. “Biz ormanda gezerken yolumuzu kaybettik. Sonra çalılıkların arasından buraya düştük. Hiç bir amaçla burada değiliz...”

“Ben de inandım!” diye haykırdı Fider... “Gerçek bahanenizi anlatın bakalım. Tabii bunu gönüllü yaparsanız sizin lehinize olur!”

“Başka bir bahanemiz yok” dedi İva. “kötü bir amaçla gelmiş olsaydık, üzerimizde silahlarımız olurdu...”

Sonra atlardan düşerken kaybolan yaylarını hüzünle hatırladı.

“Silahlarınızın olmaması, niyetinizin temiz olduğundan değil, budalalığınızdan bence” diye bağırdı Fider. Ve İva'nın suratı'na bir tekme savurdu.

Bir anda İva'nın yüzü kanla doldu. Yeşil gözlerinin siyah kaşlarıyla örtüştüğü noktada, bir açık oluştu. Kendinden geçmiş gibi arkasındaki duvara yasladı başını.

Frilav engel olmak istedi. Ancak elleri kelepçeyle birbirine bağlıydı.

“Seni lanet olası!” diye haykırdı Fider. Sesi boğuklaştı. Frilav'ın üzerine doğru yürüdü.

Frilav kendisine de aynı şeyin hatta daha acımasızca bir şeyin yapılacağını biliyordu. Fider ona doğru yaklaştıkça minicik kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Fider tekme savurmak için bacağına birini kaldırdı. O bacağına kaldırır kaldırmaz Frilav bir yılan gibi sürünüp, kıvrılarak iki bacağına arasından arka tarafa süzüldü. Fider vakit kaybetmeksizin geriye döndü. Frilav'ın, bacaklarının arasından geçmesiyle hücreden çıkması bir olmuştu. Fider aksak bacağıyla olanca hızıyla ilerledi arkasından.

Frilav inlemenin geldiği hücreye doğru gelişigüzel koştu. Oradan çıkışı olup olmadığını bilmeyerek hem de. Demir parmaklıklarla burun buruna geldiğinde, saçları ve sakalları birbirine karışmış adamın şaşkınlıkla kendine baktığını gördü.

Adam bir anda inlemesini kesti. Yerdeki ayna kırıklarından en büyüğünü alıp hiç düşünmeden Frilav'a uzattı. Frilav elleri arkasında kelepçeli olduğundan, ayna kırığını almak için arkasını döndü. Bu arada Fider kasırga gibi yaklaştığını fark ettiler.

"Seni küçük acuze!" diye bağıyordu. "Bana oyun hazırlamak neymiş, öğreteceğim sana." İyice yaklaştı Fider. Frilav'ı tutup duvara fırlatmak için iyice eğildi gardiyan. İşte tam bu sırada Frilav öne doğru eğildi ve elindeki kırık ayna parçasını Fider'in gözüne sapladı. Fider çığlıklar atarak yerlere yattı. Yerde bir yılan gibi kıvrılıyor gözünü tutuyordu. Kral Fider'in gözlerinden akan kanı görüyor ve bunu tanrının bir mucizesi olarak değerlendiriyordu.

Aynanın bir parçası hala elindeydi Frilav'ın. Bu kez arkasını dönerek kendini Fider'in üzerine attı. Yeniden kalkıp kraldan bir parça daha aldı. Aynı hareketi birkaç kez tekrarlayarak, adeta Fider'i delik deşik etti. Bu aksak ve iri adamın gövdesinden boşanan kan göl misali uzayıp gidiyordu. Kral bu manzarayı hayretler içinde seyrediyordu. Fider'in iyice kan kaybedip cansızlaşmasını beklediler. İva'dan hala bir haber yoktu. Frilav hücreye doğru yol aldı. Arkasından yaşlı adam bağırdı.

"Dur nereye gidiyorsun?"

Frilav hiç aldırmadı. Doğruca İva'nın yanına gitti. İva başını duvara yaslamış sayıklıyordu. Kaşındaki yaradan hala kan sızılmaktaydı.

"İva" diye seslendi Frilav. Kafasıyla birkaç kez dokundu ona.

"İva" dedi yeniden.

İva adeta mırıldanarak:

"Neler oluyor?" diye seslendi.

"Tehlike geçti" dedi Frilav. "Sen iyi misin?"

İva henüz tam olarak kendine gelememişti. Ancak kısa bir süre sonra gözlerini açtı.

"Nerede o?" diye sordu İva.

"Cehennemdedir sanırım" dedi Frilav.

İva yaralı kaşının altından hafifçe gülümsedi.

Bu arada kral, hücrelerinden durmadan bağıyordu.

"Yardım edin! Kurtarın beni!"

"Ben az sonra döneceğim" diyerek hücreden ayrıldı Frilav.

Yeniden kralın olduğu demir parmaklıklara geldi.

"Ne olur kurtar beni" diye yalvarıyordu kral.

Frilav bu adamla konuşmadan önce Fider'in anahtarlarını almaya çalıştı. Hepsini beline bağlamıştı. Arkasını dönüp elleriyle tuttu anahtarları. Var gücüyle çekti. Ancak anahtarlar bir türlü gelmek bilmiyordu. Son bir hamleyle bütün anahtarları aldı Fider'in belinden. Anahtarları İva'nın olduğu hücreye götürdü. Yaşlı adamın yalvarmalarına aldırmıyor gibi görünüyordu.

İva artık iyice kendindeydi. Arkasında tuttuğu anahtarların şıkırtılarıyla Frilav'ın geldiğini duyunca sevincinden çılgık atacaktı neredeyse.

"Büyük başarı, tebrikler" dedi.

Frilav tam bir profesyonel gibi davranmaya başlamıştı.

"Vakit kaybetmeyelim" dedi. "Hemen anahtarlardan en küçük olanları seç ve kelepçenin anahtar deliğini bulmaya çalış"

Her ikisi de arkasını döndü. İva elindeki anahtarlardan seçtiği küçük anahtarlardan biriyle kelepçenin anahtar deliğini tutturmaya çalışıyordu. Bir süre uğraştıktan sonra anahtarın deliğe girdiğini duydu. Yavaşça çevirdi ama kelepçe açılmadı. Bir an ikisi de telaşa kapıldı. Yalnız Frilav'ın profesyonelliği dürüyordu:

"Diğeri" dedi. "Diğerini dene bu kez"

İva tekrar eliyle küçük olan diğer anahtarı yaklaştırdı. Anahtarı bulunca aynı işlemi tekrarladılar. Bu kez anahtar deliğe girince kelepçeyi açtı.

"İşte bu!" dedi Frilav, sevinçle.

Kelepçeyi kollarından sıyrıp attı. Anahtarları eline alıp büyük bir hızla İva'nın da kelepçelerini çözdü.

İkisi birlikte doğruca Fider'in yanına gittiler. Fider yerde upuzun yatıyordu. Bedeni iyice cansızlaşmıştı artık.

Onların geldiğini gören yaşlı adam, ellerini demir parmaklıklardan tutmuş ümitle bakıyordu onlara. İşte şimdi bilgi alma sırasıydı.

Demir parmaklığın önüne kadar gelip, tam orada durdular. İva büyük bir heyecan ve büyük bir merakla sordu:

"Kimsin sen?"

Kralın gözleri ışıldadı

"Ben Efsanevi Obur Kralı, Kraliçe Empira'nın kocası, Prens Steril'in babası; Kral Rasesif..."

İva ve Frilav birbirlerine baktılar. Kulaklarına çalınan bu cümlenin hayal olup olmadığına bile karar veremediler...

Mor Dağlar başına leylaktan örülü taçlar giyerken, Obur Kralının başındaki esaret tacının yavaş yavaş parçalandığına dair izler oluşuyordu gökyüzünde...

BÖLÜM XI

YALANCI CEVİZ DALLARI

Geniş elbisesinin üstüne giydiği kapüşonlu bir paltoyla hızlı adımlarla ilerliyordu kraliçe. Sarayın halı kaplı koridorları yine onun rüzgarıyla havalanıyor, kapılar her zamanki gibi önünden açılıp, arkasından kapanıyordu. Kapüşonunu örtmüş, yüzünü de bir peçeyle kapatmıştı.

Alçak topuklu ayakkabılarıyla ve üzerindeki bu bol siyah kıyafetle, mezarından fırlamış bir hortlak gibi görünüyordu. Bu şekilde sarayın dış kapısına kadar ilerledi. Önünde açılan son kapı bu oldu. Hızlı bir şekilde merdivenleri indi. Kapıda bekleyen faytonuna kendini atınca rahat bir nefes aldı.

“Bu kıyafetlerimle nereye gittiğimi bilirsin” dedi sürücüye.

“Elbette efendim. emredersiniz” dedi sürücü.

Bir kırbaç şaklamasıyla birlikte araba hareket etti. Obur Diyarı'nın taş döşeli yollarından yağ gibi kayıyordu araba. Taştan evleri, ince dallı söğüt ağaçlarını ve çiçeklerle dolu balkonları geçtiler. Artık şehir geride kalmıştı.

Ormana doğru hızla yol aldılar. Sık ağaçların içinden geçiyor, dar yolların içine düşüyorlardı. En sonunda uzakta ağaçların içinde bir şato görüldü. Bir müddet daha yolculuk yaptıktan sonra, şatonun bahçe kapısı yavaş yavaş açıldı. Fayton bahçenin içinde durdu. Çiçeklerle bezeli bu bahçe sarayın bahçesi kadar güzeldi.

“Sen burada bekle!” dedi arabacıya.

Ağır gövdesini arabadan dışarı attı. Üç kıvrımlı yuvarlak merdivenleri çıkmaya koyuldu. Son kıvrımda nefes nefese kalmıştı. Güçlkle bu kıvrımı da çıkıp, şatonun kapısına kadar geldi. Kapı kendiliğinden açıldı. Hemen içeri daldı kraliçe. Şatoya girer girmez loş bir ışığın aydınlattığı geniş bir salonla karşılaştı kraliçe.

Sarayın halılarını aratmayacak güzellikteki halıların üzerinden yürüdü. Salonun sonuna geldiğinde önüne yeniden merdivenler çıktı. Bu merdivenler de yuvarlak ve kıvrımlıydı. Dışarıdakilerden tek farkı üzerlerinin halı ile kaplı oluşuydu. Bu merdivenlerden de hiç vakit kaybetmeden çıktı. Üst katta başka bir salon karşıladı onu. Salon neredeyse tamamen karanlıktı. Saraydaki en büyük salon ancak bu büyüklükte olabilirdi. Salonun en sonunda her iki yanında mum yanan bir kadın oturuyordu.

Kraliçe salonun sonuna kadar yürüdü. En sonuna gelip durdu.

Karşısındaki kadın başını hiç kaldırmadan:

“Hoş geldiniz kraliçe hazretleri” dedi.

Kraliçe hiç seslenmedi.

Kadın, önündeki kabin içine doldurulmuş içinde renklerin dans ettiği suya bakıyordu.

“Yalanlar...” diye bağırdı bu ak saçlı falcı...

“Yalanlar görüyorum kraliçem. Kestane rengi ahşap döşemelerin üstünde, ceviz ağaçlarının etrafında birbirine kenetlenmiş yalanlar görüyorum. Ceviz ağacında bir meyve çiçek açmış. Bu bir kitap. Geriye götürür, asla ileri getirmez. Sevmiyorsunuz kraliçem, ceviz ağacındaki otuz dalı sevmiyorsunuz. Bu dallar kışın açan çiçekler gibi yalan söylüyorlar. İçlerindeki meyveleri saklıyorlar sizden. Tozlanmış bu dallar. Yaşlanmış...”

Parmağın suyun içine batırdı. Su da yuvarlak halkalar oluştu.

“Meyve veremez olmuş bu dallar en verimli zamanlarında esirgiyorlar sizden meyvelerini. Hiç birine inanmayın. Ağacın gövdesi bile bu otuz daldan daha dürüst. Onları kırmandan korkuyorlar. Tozdan alıp toprağa atmandan korkuyorlar. Hak ediyorlar bun kraliçem. Yalanlarıyla ve sırlarıyla bunu hak ediyorlar.”

Kraliçe dehşetle bakıyordu falcı kadına.

“Karanlık bir ordunun gölgesini görüyorum. Zifiri karanlık. Ne mehtap kar ediyor, ne de güneşin gülüşü...Yalnızca gölgesi görünüyor... Hatta ordu olduğunu biliyorum ama askerleri göremiyorum. Varlığı boğazımıza kadar gelmiş büyük bir ordu bu. Tahtınız sallanıyor, bahtınız kararıyor kraliçem. Zamansız vurmazsanız, zaman sizi vuracak velinimetim.”

Kraliçe kıpırdamadan duruyordu...

“Ateş görüyorum... Cayır cayır yanıyor birkaç tane taş ev. İçlerinde Oburlar yanıyor. Çığlık kıyamet. İşte bu sizin çözümünüzdür saygıdeğer kraliçe hazretleri. Ceviz ağaçlarındaki dalların aklında olandır bu!... Bir halkın tamamı için, birkaç aileyi yok etmenizden geçer çözüm. Kırk günün bir gününü bile beklemez bu yangınlar. Daha güzel bir bahane olamazdı kraliçem”.

“Söyleyeceklerim bu kadardır şimdilik. Başka bir şey görünmüyor bahtınızda. Sürç-ü lisan ettiyse affola kraliçem. ”

“Tam iki torba” dedi kraliçe. Bahçeye bırakacak arabacı. Hemen gitmem lazım benim” dedi.

“Güle güle kraliçem... Tanrı sizinle ve kutsal ülkemizle olsun.”

Kraliçe hemen ayrıldı oradan. Doğruca şatonun bahçesine indi. Arabacı iki torba altını güçlükle indirdi arabadan. Her ikisi de yerlerine otururken, kraliçenin dişlerinin gıcirtısı neredeyse Bodur Diyarı’ndan duyuluyordu...

Mor Dağlar, ak saçlı falcıların da görüp söylemediği sırları bilirken, kraliçenin arkasından gülen bir şatonun ihtişamıyla büyüleniyordu...

BÖLÜM XII

DENİZİN GÖZYAŞLARI

Septimus’un ölmemiş olması kalbime saplanan bir hançer gibi oldu. O kadar üzülmüştüm ki ‘nasılsın?’ diyebilecek durumda bile değildim. Gemide neredeyse hiçbir değişiklik yoktu. Yalnızca Nestor’u ve Septimus’u daha neşeli görüyor, üzerlerindeki gerginliğin gittiğine şahit oluyordum.

İkisinin de ölümsüzlük peşinde olduğunu bilmek ve işledikleri suçtan haberdar olmak, beni hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyordu. Bir taraftan da ölümsüzlüğe koştukları için onları suçlamanın ne derece doğru olduğunu sorguluyordum. Zira kim ölmek isterdi ki?

Bense ölüme çare bulamayacaklarını düşünmekle birlikte, yine de ‘neden olmasın?’ demekten kendimi alamıyordum. Neşeli oluşlarına bakılırsa sonuç pek de olumsuz görünmüyordu. Yolculuk yaptığım süre içerisinde iki şeyi yapmayı kafama koydum. Birincisi tapıntıdan çalınan kitabı tekrar bulup bir şekilde almak, ikincisi ise bu iki adamın ölüme çare bulup bulamadıklarını öğrenmek.

Ben bu iki misyonu yerine getirebilmek için yanıp tutuşurken, bir yandan da güvertede oturmuş, Nestor’un Mısır’dan getirdiği tütünü içip duruyordum. Güneşin alnımdaki yara izini yalayıp durduğu bu öğlen saatlerinde, deniz kimi zaman hafif bir rüzgarla serinliyor, kimi zaman da kavurucu bir sığağa bürünüyordu. Güneşin altında durup iyice yanmak istiyordum. Yüzümün rengini siyaha boyamak ve geceleri karanlıklara görünmeden sır gibi oradan oraya akmak istiyordum.

Başında onu güneşten koruyan bir şapkaıyla göründü Nestor. Şapkadan çok, sazlardan örülmüş bir korunaktı bu. Benim oturduğum masadan bir sandalye çekti.

“Oturabilir miyim?” diye sordu.

Ben gözümü alan güneşe elimi siper ederek:

“Elbette” dedim.

Oturdu ve beni iyice süzdü.

“Nasılsın Kariptolis?” dedi en sonunda.

“Gayet iyiyim” dedim. “Bana teslim edilen emaneti yerine ulaştırmış olmanın huzurunu yaşıyorum. Tabii bu biraz da sizin sayenizde oldu.”

“Yok canım” dedi. “Ben ne yaptım ki? Zaten geçiyorduk Megara’dan”

“Öyle tabii” dedim. “Ama yine de siz olmasaydınız, babamın vasiyeti içimde bir uhde olarak kalacaktı.”

“Kim bilir?” dedi. “Belki de öyle olacaktı”.

Kısa bir süre sessizlik yaşadık. En sonunda soru sorma sırasının bana geldiğini düşünerek:
“Siz neler yaptınız Mısır’da?” diye sordum, önemsemiyormuş gibi görünerek.

“Bazı doktorlarla ortak çalışmalar yaptık. Elimden geldiğince onların bilgilerinden ve birikimlerinden yararlanmaya çalıştım”.

“Yararlı oldu mu bari?” diye sordum, öylesine soruyormuşum gibi.

“Olmaz mı?” dedi. “Çok az iş kaldı. Onu da gidince Lygos’ta kendi laboratuvarımda halletmeye çalışacağım...”

“Sevindim” dedim. “Boşuna gitmiş olmadığınız en azından ta Mısır’a kadar...”

“Öyle” dedi. “Gittiğimize değdi”

Bu göstermelik sohbetten acayip sıkılmıştım. İkimiz de durmadan yalan söylüyor ve uyduruk tavırlarla birbirimize kibarlık gösterisi yapıyorduk.

“Ben müsaadenizi isteyeyim hocam” dedim.

“Elbette” diye karşılık verdi Nestor... “Keyfine bak...”

Yerimden kalktım. Hızlı adımlarla kamarama doğru ilerledim. Merdivenlerden aşağı inip de odama girdiğimde, odamı nasıl bıraktıysam öyle buldum.

Bir süre uzanıp dinlendim. Kitaba nasıl ulaşacağıma, ve sırlarını nasıl öğreneceğime dair planlar yaptım. Aklım karmakarışık. Onları konuşurken yakalamak pek zor olacaktı. Hatta konuşup konuşmayacaklarını dahi bilmiyordum. Bu belirsizlik, durumu iyice zorlaştırıyordu.

O gün akşama kadar uyudum. Hiç kimse çağırmadı beni. Öğlen yemeğini yalnız yemişlerdi. Bu durum beni endişelendirdi. Artık beni sevmediklerini ya da hakkımda bir şeyler öğrenmeye başladıklarını düşünüp durdum.

Akşam yemeğinden önce, görevlilerden biri beni yemeğe çağırınca neyse ki geçti bu endişem. Öğlen de çağırılmışlar beni ancak o kadar derin bir uyku kaplamış ki bedenimi, hizmetçiyi duymamışım bile.

Yemeğe çıktığımda, Nestor ve Septimus başlamak üzereydiler. Geldim geleli Septimus'la ikinci karşılaşmamızı bu. Ben kibarca "Afiyet olsun" diyip bana ayrılan yere oturdum. Onlar da aynı dileklerde bulundular.

Masada tam bir sessizlik vardı. Yine dışarı kurulmuştu masa ve gökyüzündeki yıldızlar bize eşlik ediyor gibi yakın görünüyordular. Bir yandan yemeğimi yerken bir yandan da bu ikisinin suskunluğunu düşünüyordum. İkisi de oldukça düşünceliydiler. Oysa sabah gayet neşeleri yerindeydi. Uyurken bir şeyler kaçırmış olduğumu anladım. Ben böyle derin düşünceler içindeyken Septimus:

"Alnındaki yara neredeyse geçmiş" dedi. "Ama iz ömrün boyunca seninle kalacak sanırım"

"Evet" dedim. "Öyle görünüyor..."

Sonra sohbeti devam ettirmek istedim:

"Görüyorum ki" dedim. "Mısır'ın uğursuzluğu seni pek etkilememiş."

"Mısır'ın uğursuzluğu değil ama büyüsü beni oldukça etkiledi. Gelmeni ve görmeni isterdim doğrusu."

"Başka sefere belki" dedim.

Onunla sohbet ederken Nestor neredeyse hiç konuşmamıştı. Bu durum ister istemez dikkatimi cezp etti. Aralarında bir sorun olduğuna adım gibi emindim. Ne olduğunu tahmin etmeye çalışsam da hiçbir fikrim yoktu bu konuda. En güzeli durumu zamana bırakmaktı.

Yemekten sonra, hepimiz odalarımıza çekildik. Septimus ve Nestor birbirlerine iyi akşamlar bile demediler. Onların arasındaki bu gerginlik benim meraktan çatlamaya sebep oluyordu. Başka bir konu ise o kara kitabı Nestor'un elinde hiç görmüyordum. Acaba yine eski yerine mi koyuyordu.

Kafamdaki pek çok soruyla uykuya daldım. Ertesi gün uyandığımda yine sıradan bir kahvaltı ve konuşmayan iki kişi. Öğlen vakti de durum pek değişmedi. Sessizce yemeklerimizi yiyor daha sonra herkes ne yapacaksa onu yapıyordu. Bütün gün sıkıntıdan patladım. Ne bir aksiyon vardı bu gemide, ne de bir heyecan!

Akşamı ipe çekiyordum, belki bir şeyler olur diye. Ancak nafile akşam da bütün günün aynısı oldu benim için. Nestor yemeklerden sonra odasına çekiliyor ve neredeyse yemekler haricinde dışarı çıkmıyordu. Bu yüzden o yokken odasına gidemiyordum.

Akşam yemekten sonra kamarama çekildim. Yine sıkıntıdan patlıyor, Athelia'nın hayalini kurup teselli oluyordum. Ben böyle hayaller kurarken birden kapı çaldı.

"Kim o?" diye seslendim.

"Septimus" dedi. "Seninle konuşmak istiyorum kardeşim..."

İşte sır çözülüyor dedim kendi kendime. Merakımı gidermeye başladıkları için tanrılara şükrettim.

"Gir lütfen" diye seslendim.

İçeri geldi ve odamdaki boş sandalyeyi yatağın yanına doğru çekerek oturdu.

"Sıkıldım" dedi. "Tam bir hayalet bu gemi! "

"Haklısın" dedim. "Aynı dertten ben de muzdaripim. "

Konuyu o mu açacaktı yoksa benim mi başlatmam gerekiyordu bilmiyordum. En güzeli sorununu anlatması için onu teşvik etmekte.

“Seni durgun görüyorum” dedim. “Can sıkıntısından çok bir durgunluk var sanki üzerinde. Her hangi bir yardımım olursa sevinirim” dedim, masumca.

“Sağ ol kardeşim” dedi “Zaten ben de seni kendime yakın gördüğüm için sana geldim. Amacım dertleşmekten çok efkar dağıtmak. Benim derdime çare zor bulunur, en azından şu an için. Ama ben kendim halletmeye çalışırım.”

Bir müddet duraksadı. Dirseğini masaya koyup devam etti:

“Mısır’a gidinceye kadar hep sen vardın aklımda. Bir de o muhteşem gece. Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlendiğim olmamıştı benim. Sana nasıl teşekkür etsem azdır. Sende insanın sevgisini, kardeşliğini çeken bir şey var.”

Bana derdinin ne olduğunu anlatmaktan çekiniyordu. Demek ki Mısır’dan sır yüklenip gelmişlerdi. Ben bu düşüncelerimi bir kenara itip, onunla sohbete devam ettim.

“Ben de aynı hisleri besliyorum senin için. Arkadaşlığının hakkını ödeyemem doğrusu. Sen benim hayatımı kurtaran adamsın. Bu tür şeylerde her ne kadar mütevazılık göstersen de yaptıklarının kıymetini bilmemek mümkün değil.”

“İnan ki dostum...” dedi, gülümseyerek. “İnan ki bu yolculuktaki en büyük kazancım seninle olan dostluğum oldu. Pek çok arkadaşım oldu bu güne dek. Ancak sen gerçekten bambaşka bir insansın. İnsan senden hem öğreniyor, hem de sana öğretiyor. Bilgiye olan açlığın ve bilgiye olan tokluğun ister istemez büyülüyor insanı. Zeus’a minnettarım bana senin gibi yürekten bir dost kazandırdığı için. İnan ki bazı şeyleri insan sonsuzluğa bile tercih edebilir. Sen de benim için öylesin.”

Konuştukça rahatlıyordu anlaşılan. Madem ki sırrını anlatmayacaktı, fazla çene çalmaya gerek yok diye düşündüm. Birkaç kez uykum gelmiş gibi yapıp esnedim. Amacım hem Septimus’un boş laflarından kurtulmak, hem de yatmadan Nestor’un yanına uğraması ihtimalini güçlendirmektir. Beni böyle esnerken görünce:

“Sen de yorgunsun sanırım. Gözlerinden uyku akıyor. Ben kalksam iyi olacak. Yeter sana rahatsızlık verdiğim.” dedi.

Ben gücenmiş gibi yaptım. Alınan gözlerle baktım ona. Sırrını alıncaya kadar şüphelendirmemeliydim onu. Zira benden uzaklaşmasını istemiyordum.

“Rahatsızlık ne kelime!” dedim, içimi çekerek. “Biz dost değil miyiz?”

Hemen arkasından bir kez daha esnedim. Hatta cümlenin sonunu esneyerek söylemiştim.

“Canım kardeşim” dedi. “Elbette dostuz ama kabul etmesen de uykusuzluktan ölüyorsun. Şimdilik hoşça kal” dedi ve odayı terk etti.

Septimus iflah olmaz bir ahmaktı. Ona hiçbir iyiliğim dokunmamıştı neredeyse. Bana olan sevgisine hiçbir zaman anlam verememişim zaten. Neyse ki, o odadan çıkınca rahat bir nefes aldım ve düşüncelere daldım. Bir süre sonra da uykuya... Ve sabah uyandığımda gün çoktan yükselmişti. Her hangi bir şey kaçırmayayım diye hemen kalktım yatağımdan. Onlar kahvaltı etmişlerdi. Söylediklerine göre beni yine uyandıramamışlardı. Bu konuda onlara inandığım kesindi. Yalnız kahvaltı yapmak daha güzeldi doğrusu. Bu işi güvertede hallettim. Peynir kokusuna karışan deniz kokusu hala burnumdadır.

O gün de çok sade geçti. Hiçbir ipucu elde edemedim. Akşam yemekte yine suskunluk vardı. Aralarındaki meseleyi bir türlü çözemiyordum. Yemek biter bitmez iyi akşamlar dileyip odama çekildim.

Uyumak istemediğim halde gözlerim kapanıyordu. Bir ara uyuklamaya başladım. Sonra uykuya dalmış olmalıyım ki, Septimus’un odasından gelen seslerle ayaklandım. Hemen fırladım yataktan. Uykulu gözlerimle koridora çıktım. Elimden geldiğince yavaş hareket ediyordum. İlk duyduğum :Nestor’un sesiydi:

“Yavaş ol” dedi. “Bağırarak hem bir şeyi çözemeziz, hem de sesimizi duymayan kalmaz bu gemide.”

“Duysunlar!” dedi Septimus. “Madem bunca haksızlığa uğruyorum duysunlar... Kaybedeceğim hiçbir şey olmaz açıkçası! Böyle devam ederse ben kendim anlatacağım zaten!”

“Bunu yapamazsın!” diye bağırdı Nestor. “Geriye birkaç şey kaldı. Bu kadar yaklaşmışken, hatta çareyi bulmuşken sırf bencilliğin yüzünden bunu yapamazsın bana!”

“Yaparım” diye bağırdı Septimus. “Hem de öyle bir yaparım ki feleğin şaşar... Bunu kullanarak paracıklarına paracıklar katacağımı biliyorum. Belki de beni hiç tanımayacaksın Lygos’a dönünce. Nasıl güvenebilirim ki sana? Madem ikimizden birinde durması gerekiyor parşömenlerin, bırak ben de dursunlar. Nasılsa uygulamasını yalnızca sen biliyorsun. Sen olmadan kullanamam o formülleri. Böylece yetenek sende olur, tariflerin yazılı olduğu parşömenler de bende.”

“Olmaz” dedi Nestor. “Ben nasıl güveneceğim sana? Ya bunları uygulaması için başka bir hekimden yardım istersen?”

“Tamam o zaman” dedi Septimus. “Beş parçası sende kalsın, diğer beşi de bende...”

Nestor’un bir süre sesi çıkmadı. En sonunda:

“Tamam” dedi. “Beş parça sende, beş parça bende. Böylece birbirimize güvenmek zorundayız.”

“Peki kitabı ne zaman geri alacağız biz?” diye sordu Septimus.

“Biz bu parşömenlerde yazılı formülleri uygulayıp, başarılı olunca, burada eklediğimiz şeyleri de üzerlerine yazacağız. Böylece onlar da tam olarak uygulayabilecekler ölüme çare formülünü. Eğer yanlış formül göndermediyse, kitabı bize geri verecekler. O zaman biz de Delphi Apollon Tapınağı’na geri göndeririz kitabı. Böylece o lanet olası rahipler de peşimizi bırakır.”

“Kim yapacak bu geri götürme işini?” diye sordu Nestor.

“Elbette baş kahin” diye yanıtladı Septimus

Benim nutkum tutulmuştu. Baş kahin beni bu kitabı çalmakla suçlarken yalan söylüyordu demek ki. Bir ihtimal daha vardı o da Septimus’un Nestor’a yalan söylüyor olması.

“Anlamadığım bir şey var” dedi Nestor. “Baş kahin arkadaşlarından neden gizliyor bu kitabı sana verdiğini? Bir de, neden bu iyiliği yapıyor bizlere?”

“Çünkü” dedi Septimus. “Çünkü rahiplerin içinde nefret ettiği kimseler var. Onların aşırı tembelliğinden şikayetçi. Hak etmeyen ölümüyle ödüllendirilmesi fikri onu çıldırtıyor! Ona göre birkaç hariç, hiç kimse bunu hak etmiyor. Ve formül eline ulaştıkça da sadece birkaç kişiye verecek bunu.”

Gelelim ikinci soruna... Senin bilgilerin ve Mısır’lı kör büyücülerin bilgileri bu kitaptakilerle birleşirse ancak o zaman ölüme çare bulunacağını düşünüyor. Kırk yıldır tek başına yapamadığı bir şey bu çünkü. Kitabı bana vermeye razı olmasının sebebi de bu.”

“Peki diğer kahinlere ne dedi kitabın akıbeti hakkında?”

“Çalındığını söyledi elbette. Ancak inanmamışlar ilk başlarda. En son görüştüğümüzde öyle demişti. Bir şeyler gizlediğini anlamışlar. Diğer kahinler ve kahin - büyücüler kitabın yerini göremesinler diye sürekli büyü yapıp duruyormuş. Bir gün gerçekten peşimize düşeceklerinden korkuyorum. O yüzden bir an önce bu formülü bulup, Mısır’dan kitabı getirtmeliyiz.”

“Madem formülü baş kahine de vereceksek neden onca para ödediğimi söyler misin?” diye çıktı Nestor.

“Çünkü” dedi Septimus. “Çünkü o böyle istiyor. Bunun başka hiçbir açıklaması yok. Bu bir anlaşma ve şartlardan biri de hiçbir sebebi olmaksızın rahibe ödenecek para!”

“Tamam” dedi Nestor... “O halde bu beş parça parşömeni al! Diğer beş parçası da bende...En azından bu gece rahat uyuruz”

“Şimdi anlaşlık işte” dedi Septimus...

“Neyse” dedi doktor. “Ben çıkıyorum! Anlaştığımızı göre artık gönül rahatlığıyla iyi geceler dileyebilirim...”

“İyi geceler” dedi Septimus.

Septimus’un iyi geceler dileyişini yarım yamalak duyarak, odama kaçtım hemen. Yatağıma yattığımda şaşkınlıktan neredeyse nefes alamıyordum. Rahip arkadaşlarını inandırmak için beni kullanmıştı demek.

Hepsi bir yana, geleceğimle ilgili kaygıya düştüm birden. Ya her şey gibi bütün o söyledikleri de yalansa. Ya boncuklu kadın bana doğruları söylediye?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Yine de bütün soruları kafamdan silerek, Athelia’nın benden başka kimseye yar olamayacağına karar verdim. O benim yazgımda olmasa bile bunu değiştirecektim. Nasıl yapılacağını bilmiyordum ama zaten yüreğimin derinlerinde bir yerlerde olan bu büyük aşkı ortaya çıkarmıştı kahin. Belki de Delphi’ye gitmeden önce de kendime itiraf edemediğim bir aşk vardı içimde Athelia’ya karşı...

O gece huzursuz bir uyku çektim. Kabus dolu bir gecenin koynunda sabahladım adeta...

Ertesi gün güneşli bir sabaha uyandım. Nestor’un anlattığına göre yarın Lygos’ta olacaktık. Lygos’a yaklaştıkça heyecanım artıyordu. Annemi sağ bulabilmek için dua ediyordum. Bir yandan da Septimus’la Athelia’nın düğünü olacaktı. Eğer rahibin dediği doğruysa Athelia bir şekilde benimdi. En çok merak ettiğim şey bunun nasıl gerçekleşecekti.

Bir de ölüme nasıl çare bulunacağına dair formüllerin yazılı olduğu o parşömenler vardı tabii. Lygos’a varmadan evvel mutlaka o formülleri ele geçirip kopyalarını almalıydım. Ya da orijinallerini. Öğlene kadar güverte de oturup bu konuda planlar yapmaya çalıştım. Yarın sabah güneşin ilk ışıklarıyla Lygos’a varacaktık ve parşömenler konusundaki merakımı gidermek için bir günüm bile yoktu. Öğlene kadar her tarafı kavuran güneş, yavaş yavaş bulutların arasına giriyordu. Düşüncelerimin karardığı gibi kararıyordu deniz...

Vakit ikindiye bulmuştu ama ben en ufak bir şey kurgulayamamıştım kafamda. Güverteden ayrılmam gerekiyordu, çünkü havadaki bulutlar yavaş yavaş yağmur tanelerini bırakmaya başlamışlardı. Rüzgar da şiddetini artırınca artık kamarama gitmem şart oldu. Kamarama giderken Septimus’un odasının kapalı olduğunu gördüm. Bu odayı görünce aklıma yeniden parşömenler geldi. Hiçbir plan yapamamış olmam ve zamanımın gittikçe azalması çıldırtıyordu beni. Günlerdir Septimus’un ve Nestor’un yüzünü güldürmeyen bu formüller, şimdi de benim yüzümü güldürmemeye başlamışlardı.

Kamarama girdiğimde rüzgarın şiddetini artırdığını duyumsuyordum. Bir müddet sonra gemi sallanmaya başladı. Yuvarlak pencereden bakınca korkunç dalgaların gemiye doğru geldiğini gördüm. Gerçekten ürkütücüydü. Kamarada kalmakla güverteye çıkmak arasında büyük bir tereddüde düştüm. Zira burada iken batarsak neredeyse hiç kurtulma şansım olmazdı. Boğulup gitmek içten bile değildi. En sonunda dışarı çıkmaya karar verdim. Tam ben çıkarken Septimus’un da dışarı çıkmak için odasının kapısını açtığına şahit oldum. Aynı zamanda koynuna bir şeyler sıkıştırdı. Ben görmemiş gibi yaparak:

“Hemen yukarı çıkalım” diye bağırdım.

Geminin sallanması gittikçe şiddetlendi. Öyle ki üzerinde yürüyemez hale gelmiştik. Nestor da kaptan köşkünün yolunu tutmuştu. Ama orası da yarı kapalı olduğu için, her hangi bir batma anında gemi kendisiyle birlikte bizi de denizin dibine çekecekti. Bu fikrimi Septimus’a da söyledim. Benim fikirlerime sonsuz bir güveni vardı. Benimle birlikte güverteye doğru yol aldı. Vakit ikinci olmasına rağmen, hava neredeyse karanlık görünüyordu. Öylesine kasvet vardı gök yüzünde. Bir yandan yıldırımlar düşmeye başladı. Şimşekler çakıyor, gök yere boşalıyordu sanki.

Bu hengamenin içinde epey bir uzaklıktan devasa bir dalganın bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. Denizin, yağmurun ve şimşeklerin sesinden sesimi bir türlü duyuramadım Septimus’a. O sağ eliyle kamaranın çatısındaki bir demirden tutunuyor, diğer eliyle de sözde başını koruyordu. Ben her iki elimle sıkı sıkı sarıldım demirlere. Ve arkamı denize doğru döndüm. İçimden beşe kadar saydım. Ve geminin üzerine öyle şiddetli bir dalga geldi ki, bir an bütün kemiklerimin parçalandığını sandım. Bu dalga üzerimizden çekilinceye kadar nefes alamadım. Gemi hafif yan yattı ama fırtına yeniden doğrulttu gemiyi. Dalga hafiften çekilmişti. Ve Septimus’un yerinde olmadığını gördüm. Karşıya baktım. Güvertenin korkuluklarından tutunuyordu. Yalnızca sol elini tutabiliyordu demirlerden. Aşağıdan geminin eteklerini yalayan dalgalar, iyice güçsüz bırakıyordu Septimus’u.

Bir an göz göze geldik. Ölüme yaklaşmış gözlerle baktı yüzüme. Ağzının hareketlerinden, “Yardım et!” diye haykırdığını anlıyordum. Ben tuttuğum demiri bırakırsam, her an yeni bir dalgayla karşılaşabileceğimi biliyordum. Etrafta öyle devasa bir dalga görünmüyordu henüz. Ben de en sonunda güvertenin korkuluklarına kadar sürünerek gittim. Septimus’un mecali kalmamıştı artık. Neredeyse düşecekti. Demirlere geldiğimde bir demire tutunarak doğruldum.

Yağmur ve fırtına olanca şiddetiyle devam ediyor ve yaşamlarımızı tehdit etmekten bir türlü vazgeçmiyordu. Rüzgar öyle şiddetli esiyordu ki, bu demirlerden zor tutunuyordum. Benim bu derece zorlandığımı görmüş olmalı ki, ümitsizliğe düşmüştü Septimus. Yağmurun ve denizin suyuna karışan gözyaşları gördüm yüzünde. Ve dinmeyen bir ölüm korkusu...

Var gücümle tutundum demirlere. Elimi Septimus’a doğru uzattım. O da sağ elini uzatmaya çalışıyordu bana. Nihayetinde elini tutmayı başardım. Kendime doğru çektim bu genç adamı. Bir ümittir parladı gözlerinde. Bir hayattır sınırlı boşandı içinden...

Elinden tutup çekince göğsü iyice yanaştı demirlere. Vakit kaybetmeden ve yeni bir dalganın ikimizi de alt üst etmesine izin vermeden sol elimi Septimus’un koynuna soktum. Parşömenler hala oradaydı. Hayata sarılır gibi sarıldım bu kağıtlara. Düşmelerini istemiyordum. Rüzgarın olanca şiddetine karşın, güçlkle de olsa kağıtları almayı başarmıştım.

Yine vakit kaybetmeksizin, Septimus’un sağ elinden tutup sıkıca asıldım. Demirlere doğru çektikten sonra onu öyle bir ittim ki, gözyaşlarıyla birlikte denizin dibini boyladı.

Sürünerek kamaranın çatısına doğru gelip de çatının demirlerine tutunmayı başardığımda; kağıtlar, Athelia ve ölümsüzlük artık benim koynumdaydı. Rahibin iki kehaneti birden gerçekleşirken, rüzgâr ne hissettiğini bilmeyen yüreğimi diliyle yalıyordu...

Mor Dağlar, kan bulaşmış elleri üzerinden atmaya çalışırken, denize karışmış göz yaşlarının nankör avuçlarda sıklıp yok edilmesini izliyordu...

BÖLÜM XIII

GÜNEŞE GİDEN YOL

“Nereden anlayacağız senin kral olduğunu?” diye haykırdı İva. “Nasıl güvenelim ki sana?”

Yaşlı adam kıllara bürünmüş yüzünü kaplayan gözyaşlarıyla cevap verdi.

“Bodurlarla barış yapmak isteyen kral bendim. O zaman Denetra sorumluydu ülkenizden. Nasıl biri olduğunu bile anlatabilirim size...”

“Ya herhangi bir askerdiysen dediğin vakitlerde?” dedi Frilav. Babasını hatırladığı için yüreği burkulmuştu.

“Hayır!” dedi. “Asker değilim elbette. Ama kral olduğumu kanıtlayacak hiçbir delil bırakmadılar elimde... Ben ne desem inandıramam sizi...” Bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordu.

İva bu adama inanır gibi olmuştu. Ama ne işi vardı bir kralın bu zindanda. Üstelik onun ölüm haberi Bodur Diyarı'na kadar gelmişti. Anlattığı kraliçe hikayesine ise inanmak mümkün değildi.

Hücrenin kapısı hala kilitliydi. Ve kral demir parmaklıklara tutunmuş yalvarıyordu.

“Peki” dedi en sonunda kral. “Şurada duran kelepçelerden birini kollarıma takın ve bodur Diyarı'na götürün beni. Mutlaka beni tanıyan birileri çıkacaktır orada.”

İva ve Frilav birbirlerine baktılar. Bir süreliğine kralın yanından ayrıлып, az önce kapatıldıkları hücreye gittiler.

“Bence doğru söylüyor” dedi İva. “Onda bir kralın asaleti var...”

“Yine de bilemeyiz” dedi Frilav. Çıkardıktan sonra bize saldırmayacağından nasıl emin olabiliriz. Ya da onu Bodur Diyarı'na götürürken yolda birilerini görünce bağırıp çağırmayacağını. Hem de tam gizlenirken”.

“Aslında haklısın” dedi İva. “Ama içimden bir ses bu adamın kral olduğunu söylüyor. Anlattığına göre halkının çok sevdiği bir kralmış. Üstelik barıştan söz ediyor. Yıllardır hayalini kurduğumuz şey değil mi bu?”

Frilav bir süre düşündü.

“O zaman en mantıklısı kelepçeyip Bilge Ser'e götürmek. Onun bilmediği şey yoktur. Senin de dediğin gibi, mutlaka bu adam işimize yarayacak bir Obur! Ancak dediğim gibi ben yolda bağırıp çağırmasından korkuyorum.”

“Ağzını da bağlarız bir süre. En azından Obur Diyarı'nı terk edene kadar...”

“Tamam” dedi Frilav. “Hem daha fazla buralarda oyalanıp risk altına girmeye değmez.”

“O halde gidelim...” dedi İva.

Kralın göz yaşları dinmek bilmiyordu. Düştüğü hallere üzülüyor bir yandan da bu iki Bodur'un kendini kurtarmayacaklarını düşünüyordu.

Demir parmaklıkların önüne gelince kelepçelerden birini krala uzattı İva. Kral neredeyse sevinçten bayılacaktı.

“Çıkıyor muyum buradan?” dedi neşeyle. “Güneşi görebileceğim sonunda. Nehirleri, ağaçları, kuşları ve toprağı...”

İva adama acıyarak baktı. Eğer hikayesi doğruysa evrenin en talihsiz adamıydı bu. Günün birinde bir Obur'a böyle acıyarak bakacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Adam kelepçeyi aldı ve bir koluna geçirdi. Diğerine de Frilav yardımcı oldu. Ardından anahtarı sokarak kilitlediler. Artık zindanın kapısını açabilirlerdi.

Frilav kırık aynalarla dolu bu hücrenin kapısını açtı. Elleri kelepçeli kralın ormana kadar ağzını bağlayamayacaklardı. Orada şimşir yaprakları yetişecekti yardımlarına. Neredeyse boylarının iki katı olan bir adamla kelepçeli de olsa başa çıkamayacaklarını biliyordu İva. Ancak içindeki sesi dinledi o. Frilav'ı ikna etmek için iyi bir yöntemdi doğrusu kralın bulduğu çözüm. İva bu adamın doğru söylediğinden emindi neredeyse...

Labirentte ilerlemeye başladılar. İva kralın gözlerini çevirdiği yere bakıyor, hemen oraya kendisi yönelmiş gibi yapıyordu. Zira Frilav'ın bu adama güvenmediğini biliyordu. Ve kararları İva'nın alması bu yolculuğu hem çabuklaştıracak hem de Frilav'ın içini rahatlatıacaktı.

Obur Diyarı'nın karanlık labirentinde ilerlerken, kral az sonra karşısına çıkacak güneşin gözlerini kör edeceğinden korkuyordu.

Mor Dağlar barış türküsünü söylemeye başlamışken, bir yandan da savaşın acımasız adımlarının hızla yol aldığını görüyordu...

BÖLÜM XIV

“ÖKÇELİ BORDO AYAKKABILAR”

Vezirlerden birine :

“Acil toplantı alarmı verdiniz mi kurula?” diye bağırdı kraliçe.

“Evet kraliçem, hepsi toplantı salonunda sizi bekliyorlar...”

“Peki ikinci emrim yerine getirildi mi?”

“Elbette kraliçem. Dediğiniz gibi altı kapıdan.”

“Süreyi belirttin mi?”

“On dakikayı bir saniye geçmeyecek kraliçem...”

“Tamam! Yıkıl şimdi karşımdan!”

Vezir önünü kraliçeye dönmeden geriye doğru ilerledi. Tahtın bulunduğu büyük salondan çıkıncaya kadar bu böyle devam etti.

Kraliçe kısa boyundan dolayı ayaklarını yere değdiremediği tahtından aşağı doğru kaydı. Üzerinde kırmızının en ağır tonunda dökümlü bir elbise vardı. Küpeleri kırmızı cevahirden yapılmış ve kulağına yapıştı. Bilezikleri de cevahirdendi ve bileğine kadar uzuyorlardı. Elbisesinin kolları kısaydı ve tacında kırmızı renk hakimdi. Hatta ayakkabılarının burnundaki taşlar bile kırmızıydı. Tahttan iner inmez kırmızı taşlı bordo ayakkabılarının ince yüksek ökçelerine basarak, basamaklardan aşağı indi. Yine etrafında hiç kimseyi görmüyordu.

Sarayda kapılar açıldı kapandı. Elbisesinin ucunu eliyle hafif kaldırmış bir biçimde toplantı odasına doğru ilerledi. Odaya girdiğinde korkudan bembeyaz olmuş otuz bilge ile karşılaştı. O girince bu ihtiyar adamların hepsi ayağa kalktı. Kraliçe oturmaları için eliyle işaret etti. Kendisi ayakta idi:

“Hiç vakit kaybetmeyeceğim çürümüş ceviz dalları!” diye başladı söze.

Ak sakallı bilgelerin rengi beyazın bir tonu daha açıldı. Gözleri kafaları kadar büyüdü...

“Vakit kaybetmeyeceğim, çünkü sizler için harcanan vakit boş vakittir diye düşünüyorum” diye devam etti. “Lafı uzatmayacağım. Şu andan itibaren tam dokuz dakika sonra hepinizin kellesi uçacak... Bu süre içerisinde istediğinizi yapabilirsiniz. Bu salonun dışına çıkmamak şartıyla. Ben de sonuna kadar izleyeceğim bu ayını. Gördüğünüz gibi bu salonda altı kapı var. Cellatların nereden geleceğini bilmiyor olacaksınız. Gözleriniz kapıları nasıl yalıyor bir izleyelim... Süreniz başladı!”

Bilgeler neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Bazıları yerinden kalkamadı. Bazıları ise öylesine dehşete düşmüşlerdi ki, gözlerini bile oynatamadılar. Kimileri kendini yere attı. Bir kısmı da duaya başladı. Bir anda odanın içi tam bir tapınak havasına büründü. Birkaç bilge de içlerinden dakikaları saymaya başladı.

“Bu arada” dedi. “İçinizde kırk gün karmaşasına çözüm bulan var mı acaba?”

Neredeyse bütün bilgiler

“Evet kraliçem” diye haykırdı.

“Peki bu çözümü altı gün önce bilen var mıydı? Yani toplantı günü?...”

Hiç kimseden ses çıkmadı.

“Güzel!” dedi kraliçe. “Çözüm benim ülkemdeki birkaç evi yakıp, Bodurlar yaktı gibi göstermek. Böylece savaş kaçınılmaz olur... Geleneklere göre kırk günlük yas bu durumda geçerliliğini kaybeder. Çözümü sizden önce bulduğuma göre benim dışımda hepiniz ölmeyi hak ettiniz. Bu arada yalnızca dört dakikanız kaldı”

Bilgelerden biri oturduğu yerden kalktı; kraliçenin ayakkabılarının dibine kadar geldi. Ayakkabılarına eğilip sarıldı. Sonra öptü ve yalvardı:

“Bağışlayın bizi kraliçemiz, ömrümüzü bu vatan için harcadık. Ne olduysa prene ve geleneklerimize saygıdan oldu. Nefsimiz için en ufak bir çaba sarf etmedik.”

Bu yaşlı adamın göz yaşları kraliçenin bordo ayakkabılarının üzerindeki kırmızı cevahirlerin üstüne düşüyor, oradan aşağı doğru kayıyordu.

“Seni alçak vatan haini!” diye haykırdı kraliçe. Sonra adamın kafasını parlak bordo ayakkabısının ucuyla yana doğru çevirdi. Tam kulağına denk getirip ince uzun ökçelerinden birini bastırdı. Kulağının içi kanla doldu adamın. Çıkan ses ise bütün bilgelerin kulaklarını kanla doldurdu adeta. Sonra ökçesini geri çekti bu kulaktan.

“Kalk ayaklarımın altından sefil!” diye kükredi kraliçe. Adamın kalkacak halinin olmadığı belliydi. Kraliçe başını iki elinin arasına alıp avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Kaldırın şu küflenmiş ceviz kabuğunu buradan!” Sesi sarayın her bir köşesinden duyuldu. Etrafta uçan ne kadar kuş varsa uzak diyarlara doğru kanat çırpıyorlar.

Birkaç tane bilge gelip kaldırdı adamı yerinden. Götürüp sandalyeye oturtular. Adam hala canlıydı ve:

“Haşmetli kralım... Sevgili kralım...Seni evlatlarım kadar özledim...” diye sayıklıyordu.

Kraliçe ellerini çırpıtı:

“Herkes yerine otursun şimdi!” diye ikinci kez kükredi. Bu arada bilgilerden birisi kendini tutamayarak sevinçle yanındakine fısıldadı.

“Dokuz dakika dolalı otuz saniye doldu... Öldürtmeyecek bizi...”

Bu cümle kulaktan kulağa herkese yayıldı. en son bilge duyduğunda tam otuz saniye dolmuş toplam on dakika olmuştu.

Tam o anda altı kapıdan beşer cellat ellerinde kılıçlarla içeri daldılar. Her biri Altışar bilgeyi öldürmekle görevliydi. Sırayla adamların kellelerini vurmaya başladılar. Herkes korkuyla sırasını bekledi. Biri boynu vurulmadan birkaç saniye evvel haykırdı:

“Kaltak kraliçe, cehenneme git!”

Adam bu sözü öyle bir ayarlamıştı ki, celladın kılıcıyla son harf çıkmıştı ağzından. Kraliçe:

“Dur onu öldürme!” diyecekti ama adamın kafası çoktan ceviz ağacından yapılmış masanın üzerine yuvarlandı...

Bu adam yeni bir çığır açmıştı sanki. Çünkü aynı taktikle bir başka ihtiyar:

“Kısa boylu şişman sürtük!” diye haykırdı.

Bu adamın da başı kazara vuruldu. Kraliçe cellatlardan bu işi biraz yavaşlatmalarını istedi. Bundan sonra da işkence yerine ölümü tercih eden bilgelere hiçbir ses çıkmadı.

Bu toplu katliam bittikten sonra ceviz ağacından yapılmış masanın üstünde otuz kelle, sandalyelerde ise otuz gövde kalmıştı.

Yerde göllenen kan ise kraliçenin bordo ayakkabılarının ucuna gelip cevahir taşının rengine karıştı.

Mor Dağlar, Bal Deresi’nden gelen kan kokusuna burunlarını tıkayıp, eteklerinde ne kadar bordo renk varsa sıyıyıp, yok ettiler...

BÖLÜM XV

“MOR ÖLÜM”

“Lygos’ta sabah ilk ışıklarını sırtlara yayarken fırtınadan hasar görmüş gemimizden aşağı adımımı atıyordum ben. Üç kişi gidip iki kişi döndüğümüz yolculuk içimi burkuyordu. Yüzümde bu tonda bir ifade vardı en azından. Sevgili kardeşim Septimus’a ağlamaktan gözlerim şişmiş, onu alıp bilinmezlere götüren fırtınaya Nestor’la bütün gece lanet edip durmuştuk.

Fırtına sonrası Nestor alabildiği kadar alkol almış, neredeyse Lygos’a bile sarhoş inmişti. Beni her ne kadar teselli edip ağlamamı engellemeye çalışmış olsa da, bunu başaramamıştı. Bir volkan sıcaklığında yaşadığım kederim, Nestor’u derinden etkiliyor, hüznüne hüznü katıyordu.

“Yazgı” diyordum ben... “Yazgının acımasız kalemi! Nasıl da kıymıştı Septimus gibi bir delikanlıya...”

Durmadan hıçkırıyor, adeta kafamı duvarlara vuruyordum. Nestor’un ise giden kağıtlara mı, yoksa gerçekten Septimus’a mı ağladığını bilmiyordum. Ben rolüme konsantre olmaya çalıştığım için, onun gözlerindeki gerçek ışıltıyı bir türlü yakalayamadım.

Biz böylece kederler içinde gemiden inerken, Lygos’un kıyıları kanla dolmuş gibi göründü gözüme. O kadar ağlamıştım ki, gözlerim kabak gibi şişmiş, burnumun ucu kıp kırmızı olmuştu. Hala içimi çekiyordum.

Nestor’la eve doğru yürümeye başladık. Lygos’ta baharın en güzel günleri yaşanırken, evlerin denize bakan taraflarında rengarenk balkonlar karşıladı bizi. Bu mis gibi bahar havasında, sabahın, üzerine çiğ tanelerini serpiştirdiği ceviz yaprakları, bana Delphi domuzunu hatırlatıyordu. Giderken bir yandan da annemi düşünüyor, başına ne geldiğini merak ediyordum. Aklımı kurcalayan düşüncelerden kurtulmam imkansızdı.

Evin önüne vardığımızda, Nestor benimle yolunu ayırıp konağına doğru ilerledi. Ben heyecan içinde daracık bahçemize açılan minik kapıyı araladım. Koşar adımlarla evin kapısına kadar geldim. Bu ağır kapı karşımda bir kale kapısı olup çıkmıştı. Sanki hiçbir zaman açamayacak ve hiçbir zaman içeri giremeyecektim. Ya da içeride annemin yokluğuyla karşılaşmış, onunla beraber ölecek bir daha bu hayata geri dönemeyecektim.

Sessizliğin ve evdeki kasvetin hayallerimi bölmesinden öylesine korktum ki, kapıyı açacak gücümün olmadığını hissettim. Önümde simsiyah uzanan bu kapı, arkasında barındırdığı gerçekle beni kalbimden vuruyor, dizlerimde mecal bırakmıyordu. Böylesine maceralı bir yolculuktan sonra gerçeğe birkaç adım kala, içimdeki endişe beni adeta kilitledi. Kapının siyah rengi yüreğimde kocaman siyah delikler açıyordu. Kapanması zor, yayılması durdurulamaz delikler...

Damarlarımdaki bütün gücü toplayıp yüreğime verdim. Sonra kapının kolunu hafifçe çevirdim. Ağır kapı cızırdayarak açıldı. Merdivenleri çıkarken ne kadar güçsüz olduğumu bir kez daha anladım. Son basamağa gelince kalbim göğsüme sığmıyordu artık. Adı dirilişlerle anılan baharın bana ölüm getirmesinden ödüm kopuyordu. Salona girmeden seslendim.

“Anne, ben geldim!”

Hiçbir ses yanıt vermedi. Bu beni daha da telaşlandırdı. Birkaç adım atarak merdivenlerin sonundaki holü geçtim. Salonun kapısına geldiğimde artık heyecandan ruhumu teslim etmek üzereydim. Gözlerimi kapayıp, kapıyı açtım. Adımımı sessizce içeri attım. Gözlerim hala kapalıydı. Ruhumdaki şiddetli çırpınışlar beni temelimden sarsıyor, kemiklerim de dayanılmaz bir sızı hissediyordum.

Bütün cesaretimi toplayıp, gözlerimi açtım. Bu bahar gününde şömine hala yanıyordu. Ve annem battaniyesine sarılmış, oturur vaziyette bükülmüş duruyordu. Gözleri kapalıydı. Hemen yanına gittim. Sessizce yanaklarına dokundurdum ellerimi. Yavaş yavaş gözlerini açtı. Beni fark etmesiyle birlikte gözlerinde inanılmaz bir pırıltı oluştu. “

“Geldin sonunda!” diye mırıldandı. Sesi kalınlaşmıştı ve ses telleri titriyordu. Hala çok hasta olduğunu anladım.

“Evet” dedim. “Söz verdiğim gibi gittim ve döndüm”.

Gülümsemeye çalıştı ancak cildi buna izin vermedi. Ya da bana öyle geldi.

İyice eğildim. Yattığı yerde onu sıkıca sardım... Derin bir nefes aldı. Bu nefesle birlikte yeniden öksürmeye başladı. Aralıksız devam eden bu öksürük nöbeti onu mosmor yaptı. Bir türlü susamıyordu. Ben hemen mutfağa koştum. Bir bardak su alıp getirdim. Bardağın ucunu dudaklarına doğru uzattım. Öksürmekten kendini alamıyor, bir türlü suyu içemiyordu. Kafasını geriye yaslayıp, ağzını yukarı getirecek şekilde tuttum. Sonra dudaklarını hafif aralamaya çalıştım. Ancak öksürük o kadar ağır bir şekilde devam ediyordu ki, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

En sonunda ağzına birkaç damla su dökmeyi başarmıştım. Öksürüğü birazcık dindi. Arada bulabildiği fırsatla:

“Evlat kokusu” diye inledi. “Bunu özlemişim...”

Ben konuşmamasını işaret ettim. Sustu. Gözlerini yeniden kapayıp, uykuya daldı. İşte o gün annemin gerçekten ölmek üzere bir hasta olduğunu anladım. Görünüşte doktorun verdiği ilaçlar pek etki göstermemişti. Ne zamana kadar yaşayacağını bilmiyordum ama elimden geldiğince onu rahat ettireceğime dair kendime söz verdim.

Annem şöinenin başında uyuklarken, kalan son közlerin üzerine birkaç parça odun attım. Mutfaka gidip onun için bir şeyler hazırladım. Üzerimdeki mektubu ve kağıtları, yatak odasındaki eski çekmecelerden birine attım. Annemin gelip kontrol edecek hali olmadığı için saklama gereği bile duymadım. Annemin bir saat kadar dinlenmesine karar verip, Akropol’e doğru bir yürüyüş yapmaya karar verdim.

Merdivenleri indim. Bahçe kapısına geldiğimde, saçları darmadağın, pervasızca Akropol’e giden yolda yürüyen ince belli bir kız çalındı gözüme. Uzun siyah saçlarından ve kıvrımlarından bu kızın Athelia olduğunu anlamakta güçlük çekmedim. Yavaş yavaş arkasından gitmeye başladım. Akropol’e gitmekte olduğundan emindim. Sessizce onu takip etmeye koyuldum. Sarmaşıklarla süslü söğüt ağaçları, sabaha açan sarmaşık çiçekleri, pencerelerden dışarı süzülen kahvaltı kokularına eşlik ederken, ben Lygos’a gelmiş olmanın verdiği mutluluğun yanında, Athelia’ya bu kadar yakın olmanın da heyecanını taşıyordum içimde.

Ona yaklaştıkça hem içimdeki heyecan dayanılmaz boyutlara ulaşıyor, hem de hıçkırarak ağladığını duyuyordum. Hiçbir şeyi gözü görmüyor, çılgınca darmadağın yürüyordu. Ben baharın güzelliğini de onun güzelliğine katıp, hem Akropol’e giden patika yolu hem de bu inanılması zor güzelliği izliyordum.

Hıçkırıklarının sebebini tahmin etmek zor değildi. Septimus... Septimus için ağlıyor olmalıydı. Böyle kötü bir zamanda, onu benden daha iyi hiç kimse teselli edemezdi. Şu anda sıcak bir omza ihtiyacı vardı ve benim omuzlarım kadar konforlu başka bir omuz asla bulamayacaktı. Ben insanları rahatlatır, onlara huzur verirdim. Acısını unutmaya için, Akropol’de benimle birkaç gün geçirmesi yeter de artardı bile.

Kenarları ağaçlarla kaplı patika yoldan yürüyor, bir yandan da denize bakan bu sırtları ne kadar da çok özlediğimi düşünüyordum. Dalgalar Orestes’in ve Nefertit’in göz yaşlarını kıyılara vururken ben Athelia’nın içime akan göz yaşları haricinde hiçbir şey düşünemiyordum.

Bu düşüncelerle Akropol’e kadar geldik. Athelia benden önce yürüdüğü için, çoktan bir çınar ağacının dibine oturmuştu. Yanaklarını ellerinin arasına almış, dağınık saçları yüzüne dökülmüştü. Artık hüngür hüngür ağlıyordu. Yazgısının kendine oynadığı oyunlara bir türlü dur diyememiş ve kader onu nereye savurduysa oraya gitmişti. Rüzgar yüzüne dökülen saçlarını hafifçe kımıldatıyor, yanan yüreğini serinletmek için adeta çırpınıyordu. Tabiat her zaman bu güzel kızın dostu olmuş, dünyadaki yalnızlığını paylaşmak için her bir canlı seferber olmuştu.

Beyaz, dökümlü sabahlığı, çınar ağacının yeşil yosunlu gövdesine tutunmuş, baharın yeşilini bu melek kızın üzerine yansıtmişti.

Sessizce ona doğru yürüdüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bana bakmadığı için saçlarımı düzelterip, kakülümü yüzüme dökmeye çalıştım. Ardından parmaklarımı tükürükle ıslatıp, zaten şişmiş gözlerime sürdüm. Bu yolla nemli gözlerle onu dinleyecek, zaten ölümüne kahrolduğum Septimus için bir kez daha göz yaşı dökmüş olacaktım. Ayrıca bir erkeğin nemli bakışları her zaman dayanılmaz bir çekicilik katardı ona. Bunu çok iyi biliyordum. Duygusallığının yanında, duyarlı oluşum da bana karşı sarsılan güvenini ona yeniden kazandıracak ve onun gönlünü yeniden kazanma şansımı yükseltecekti.

O göz yaşlarıyla Lygos’taki bütün çınar ağaçlarını sularken, karşısında durup:

“Athelia” diye seslendim.

Kafasını hiç kaldırmamıştı. Duymadığını düşünüyordum.

“Athelia” dedim yeniden.

Kafasını yine kaldırmadı:

“Evinizden beri takip ediyorsun beni” dedi. “Oysa ben seninle konuşmak, ya da yüzünü görmek istemiyorum!”

Şaşırmıştım. Demek ki fark etmişti beni.

“Amacım seni üzme veya kalbini kırmak değil” dedim, kekeleyerek. “Yalnızca Septimus’la ilgili üzüntülerimi dile getirmek için buradayım...”

“Sağ ol” dedi.

Hâlâ başını kaldırmamıştı.

“Kibarca üzüntünü dile getirdin, artık git buradan!”

O böyle davrandıkça neden alınma yazıldığını daha iyi anlıyordum. Artık güçlü bir kızdı Athelia. Gittikçe annesine daha çok benziyordu.

“Eski günlerin hatırı var” dedim, sesimi titretip ağlamaklı bir hava vererek. “Bu başka... Derdini paylaşmak, üzüntünü hafifletmek istiyorum” diye devam ettim.

“Buna ihtiyacım yok. Teselliye ihtiyacım olsa bile senin teselline ihtiyacım yok! Lütfen beni rahat bırak... Bırak da acıma yanıp, yazgıma ağlayayım. Bırak dertlerimle yüzleşeyim. Bırak da istediğim gibi isyan edeyim tanrılara. Senin yüzünden isyanlarımın yön değiştirmesini veya azalmasını istemiyorum. Yazgımın beni getirdiği denizde bırak da tek başıma boğulayım.”

Bir anda başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Bırak da sevgiden habersiz kalpler mezarım olacak deryayı kirletmesin. Aşk ve acıyı anlamayan ruhlar bedenime yapışmasın. Beni benimle bırak. Eğer gözlerim yağmur yağdıracaksa, bırak da yalnızca ruhum islansın altında. Varlığınla ruhumu kirletme! İzin ver bahara karşı ağlayayım, baharımı güze çevirme! Tutduğum son dalları da kırıp, bana yeniden hazanı yaşatma! Beni benimle bırak. Beni ıstıraplarımla bırak! Meleksi güzelliğim şeytana çevrilmeden, acıyla yanan kalbim kin yosunlarına belenmeden, sevdıyla çarpan yüreğim nefrete bulanmadan... Bırak da ağlayayım. Lygos’um duysun beni. Lygos’um dinlesin Septimus’a duyduğum özlemlerimi. Onu içine alan mavi deniz kucaklasın beni de... Hiçbir zaman anlayamadığımı düşündüğün çınar ağaçları yansın derdime. Yerdeki çimenler sızlasın, gökte uçan kuşlar üzülsün halime. Beni kederimin güzelliğinde bırak. Sevgimin derin sularında gezerken, sahte bakışlarının sığ sularıyla ıslatma kaderimi!”

Saçlarını geriye doğru savurdu. Yağmur gibi akıtıyordu göz yaşlarını...

“Karşımda durup beni teselli etmek için verdiğin amansız gayret, hangi çıkarına hizmet edecek bilemiyorum. Ancak şunu bilmeni isterim ki Kariptolis, ben de verebilecek hiçbir şey kalmadı. Yazgımı yazan ellerin titreyişini şimdi bile duyumsarken ruhumda, tutduğum son dalın da kopmakta olduğunu nasıl görmeyeyim? Beni ay ışığında parçalara ayırıp, lahite çevirdiğin bedenimi yerden yere vurduktan sonra hangi eski güzel günlerden veya o günlerin hatırandan bahsediyorsun sen? Gezdiğin topraklarda hafızanı mı kaybettin yoksa acılarına ettiğin saygısızlığa bir sınır çizemiyor musun?”

Bu kadar güçlü ve sert olabileceği aklımın ucundan geçmemişti doğrusu. Ne yapacağımı şaşırdım. Paniklemişim. Elimdeki bütün silahları alıp, bir gönül kalesini fethetmek için var gücümle savaşıacaktım. Yazgımın yerine gelebilmesi için elimden geleni yapacaktım.

“Sevgili Athelia;” diye başladım söze. “Şu anda hissettiğin ne varsa inan ki birer meşale olmuşlar içimde ve beni de yakmaktalar. Senin yanına gelip, seni teselli etmek istememin, aşka duyduğum saygıdan başka hiçbir açıklaması yoktur. Ben ne söylesem seni inandıramayacak ve içinde bulunduğun bu güvensizlik sarayından seni asla çıkaramayacağım. Bunun farkında olarak konuşuyorum. Yalnız, şunu bilmeni isterim ki, gezdiğim topraklarda hafızamı yitirmedim ancak sevginin, aşkın, tutkunun ne olduğunu öğrendim. Sevda için çarpan bir yüreğin hangi boyutlarda gezinebileceğine şahit oldum.”

Bir yandan bunları söylerken bir yandan da söylediklerimden etkilenip etkilenmediğini gözlüyordum. Yüzü şekilden şekle giriyor, kalbinde fırtınaların koptuğunu ister istemez belli ediyordu. Ben bütün heyecanımla ve bir erkeğin sahip olacağı duygusallığın en son sınırıyla yakıcı sözcüklerime devam ediyordum:

“Sana yaşattığım o kabus dolu geceden sonra, her bir günüm acıyla ve ıstırapla geçti. Hep o lanet olası balkonu, sana acıyarak bana da kinlenerek bakan ay ışığını ve sarf ettiğim o iğrenç sözleri düşündüm. Sana haksızlık ettiğimi anladım. Aşka olan saygının nasıl olması gerektiğini öğrendiğim ve sana olan vefa borcumu ödemek istediğim için buradaydım. Seni o zamanlar nasıl mutluluk vadilerinden keder çöllerine düşürdüysem, şimdi de keder çukurlarından mutluluk tepelerine çıkarmak istiyorum. Seninle dertlerini paylaşmadan önce beni affetmen için sana yalvarıyorum. ‘Kariptolis gururumu’ ayaklar altına alıyor ve benim için yeni bir sayfa açmanı istiyorum. ”

Son cümlemi de söyledikten sonra, oturduğu yerden yavaş yavaş doğrulmaya başladı. Beyaz sabahlığına bulaşan yosunlar onu yorgun bir çınar ağacına çeviriyordu. Tam olarak doğrulduktan sonra ellerini bana doğru uzatıp, avuçlarını açtı.

“Yoo” dedi. “Yoo sana güvenemem. Sakın, bana doğru yaklaşıp o eski ateşini bulaştırmaya kalkma. Bırak da Septimus için çarpan kalbim onun yasını tutsun. Benim duygularıma saygı duymuyorsan, bedeni tuzlu sulara çürümeye yüz tutmuş ölü bir adamın ebedi aşkına saygı duy! Yosun tutmak için sınırsız bir hazırlığa girmekte olan kalbime, aşkı yeniden serpmeye çalışma. Bırak da bu kederimle yaşayıp, bu acılarımla öleyim. Sakın ateşini doldurma bedenime. Sana olan zafiyetimi kullanıp da beni yeniden katran denizlerinde boğmaya kalkışma. Yediği aşk darbelerinden sonra ebediyete kadar kapatıyorum kalbimi. Hem de bütün sevdalara. Bedenimi yakıp da küle çevirecek bütün arzu ve tutkulara. Lütfen izin ver titreyen dudaklarımdaki ateşi topraklar söndürsün. Mezarımda bitecek gülleri koklasın burnum. Aşk rüzgarlarının getirdiği sevgili kokularını istemiyorum artık. ”

Kendini yaslandığı çınar ağacından çekerek yeniden evin yolunu tutmak için, patikaya doğru yöneldi. Böyle zayıf bir kızı ikna edemediğim için neredeyse çıldıracaktım. Buna izin veremezdim. Ben etkileyici bir delikanlıydım ve benim ateşime hayır diyebilecek hiçbir kadın tanımamalıydım yer yüzünde.

“Athelia” dedim en sonunda. İçli içli baktım sonra. “Gözlerime bak. Lütfen göz bebeklerimin içine bak. Bu gözlerde en ufak bir kalleşlik, en ufak bir hile görüyor musun? Bütün saflığımla ve temizliğimle geldim. Apollon tapınağının nur yüzlü rahiplerinden aldım ben ilhamımı. Onların dualarıyla temizlendim. İçimdeki kötülüklerden ve kalbimdeki acımasızlıktan arındım. Sana en temiz duygularımla ve en arı niyetlerimle geldim. Beni affetmen için son kez yalvarıyorum sana. Apollon tapınağının kutsallığı adına. Zeus’un oğluyla tanışmışlığımın yüceliği adına. Affet beni...”

İşte bu kez etkilenmiş görüldü. Yola girmekten vazgeçti. Bana doğru geldi.

“Bana yaptıklarını affettirebilmek; içindeki vicdan azabından kurtulabilmek için mi gittin Delphi’ye?”

Çok güzel bir noktadan vurmuştum onu.

“Evet” dedim. “Yoksa nasıl kurtulurdu ruhum o karanlık gecelerin karanlık zindanlarından. Nasıl çıkardım aydınlığa. Kimden öğrenebilirdim alınma senin yazılı olduğunu. Sen benim kaderimsin Athelia. Sen benim içinden çıkamadığım sevgi tünelimsin. Septimus için duyduğun acıyı hafifletebilmek için yalnızca ben varım yer yüzünde. Seni acılarından kurtarıp, gerçek bir saadete erdirmek için, kutsal sütunların altında ant içtim ben. Onca tehlikeli yolculuklara senin bana olan o yüce sevgin sayesinde katlandım. Senin ruhunun desteğiyle hayatta kaldım.”

Yavaşça ona doğru ilerledim. Parmaklarımla göz yaşlarını sildim. Ona dokununca alev alev yanmaya başladı yüzü. Tepeden tırnağa titremişti. Bunu hem hissettim hem de gözlerimle gördüm. Hala eskisi gibi titretiyordum onu. Bu gücün hala elimde olduğunu bilmek epeyce rahatlatmıştı beni. Demek ki sözler hiçbir şeydi. Demek ki bir dokunuşum onu tepeden tırnağa kül etmeye yetecekti. Demek ki onun gözünde hala tanrıydım ben. Bu yüzden ellerini kendine

siper yapıp dokunmama izin vermemiştir. Bunu fark etmemle birlikte, şakaklarından başlayarak teselli ediyor gibi yavaş yavaş elimi yanaklarına hatta çenesine kadar indirdim. Yeniden aynı hareketi yaparken heyecandan bir ağlamadığı kalmıştı.

Bu durum bana biraz daha yaklaşma cesareti verdi. Diğer elimi de kullanarak her iki yanağında biriken damlacıkları silmeye ve yanaklarıyla birlikte şakaklarını okşamaya başladım. Öylesine karşı koyulamaz bir şekilde yapıyordum ki bunu, Septimus'a olan acılarından mı yoksa ona olan dokunuşlarımın verdiği zevkten mi ağladığını anlayamıyordum.

Gittikçe cüretimin sınırlarını zorlamaya başladım. Dağılmış saçlarını avuçlarıma içine aldım. Yine teselli ediyordum gibi ellerimi üzerlerinde gezdirmeye başladım. Bir yandan da sezdirmeden yaklaşıyordum ona. Önceleri kendini biraz geri çekmeye çalıştı. Ancak daha sonra buna karşı koyamamaya başladı. İçinde nişanlısını yeni kaybetmiş olmanın sızısıyla, yıllardır özlemine çektiği bir aşkın ayaklarına kadar gelişinin heyecanı vardı. Ne yapması gerektiğini bilmediğini yavaş yavaş anlıyordum ben. Karşı koyamadığı dokunuşlarımın arasında, kendini bir geri çekiyor, bir bana bırakıyordu.

Nihayetinde, kafasını yavaş yavaş kendime doğru çektim. İçindeki titreme gözlerine yayılıyor, orada aşkın doyumsuzluğuyla birleşip gövdesinde birikiyordu. Öyle ki titremelerini ben bile hissedebiliyordum. Bu yakıcılık, bu dayanılmazlık, onu cehenneme bile götürse dur diyecek gücü kendinde bulamıyordu.

“Canım benim” diyerek dudaklarını iyice yaklaştırdım kendime.

“Bak şimdi acılarını nasıl alıyorum kendi bedenime. Sızılarını nasıl gelip en ortasına yerleşecek kalbimin”

Nefes alış veriş öylesine hızlanmıştı ki, neredeyse baharın serin havasını ılıtıyordu. Arzuyla tutuşan dudaklarını en sonunda birleştirdim dudaklarımla. Belki benim gibi yakışıklı bir çocuk için bu biraz tuhaftı ama hayatımda ilk kez öpüyordum. Dudaklarının üzerindeki ince çizgiler adeta kalbime dolandı. Kendini çekemediği bir yana dursun yiyecekmiş gibi yapıştı onlara. Bir süre ikimiz de nefessiz kaldık. Ben bir yandan ellerimi sırtına oradan da kalçalarına doğru indirmeye başladım. Boynuma doladığı ellerinden birini çekip, aşağılara kayan ellerime hakim olmaya çalıştı.

Her ne kadar buna öfkelenmiş olsam da, arzunun diğer noktalarıyla yetinmesini de biliyordum ben. Uzunca bir süre, ikimizi de nefessiz bırakan bu 'ilk öpücük' bitmek bilmedi. Dili bir yılan gibi dilimi sararken, birbirimizin içine teneffüs ediyor, içimizde oluşan hiçbir aşk kabarcığını bedenimizden uzaklaştırmak istemiyorduk. Paylaşılan, dudaklardan çok, hayatlarımızın kendisiydi.

Bir ara birbirinden kopan dudaklarımız onun bu kısa aralıkta söyledikleriyle sabırsızlandı:

“Senden başka hiç kimseyi sevemedim ben Kari” diye fısıldadı.

Bunu duymamla birlikte daha çılgın bir şekilde öpüşmeye başladım onunla. Hayatımda hiç duymadığım sesleri duyuyor, bu inlemelerin bir yanar dağın ağzından kopup geldiğine inanıyordum. Bu defa ellerime hakim olmadı. Bedeninde dokunabileceğim ne kadar nokta varsa büyük bir şevkle dokundum. Bu kızı gerçekten seviyordum artık. Kalbim onun kalbiyle aynı ritimde atıyor, birbirimizin bedenlerinden aldığımız zevk ortak bir noktada birleşip bizi adeta uçuruyordu.

En sonunda, bu koca çınar ağacının köklerinin sardığı zeminde bulduk kendimizi. Onun sabahlığı üzerinden sıyrılmış bense anamdan nasıl doğdumsa öyle kalmıştım. Birbirimize yaşattığımız inanılmaz dakikalardan sonra kıyafetlerimizi üzerimize geçirip, çınar ağacına yaslanarak denizi seyre koyulduk.

Ben ona durmadan aşk sözcükleri fısıldıyor, özellikle bu sevişmeden sonra her şeyin bitmemesi gerektiğini vurguluyordum. Yaklaşık yarım saat daha oturup birbirimize kur yaptık. Akropol'den ayrılırken o bütün acılarını üzerinden atmıştı. Daha doğrusu istemeden yapmış olduğu bir nişanın, gerçek aşkına ulaşarak sonlanmasına seviniyordu bile. Belli bir noktaya kadar, sarmaş dolaş yürüdük. İlk sevişmemizde ona yaşattığımız zevki ömür boyunca unutamayacağını bildiğim için içim rahatı. Artık evlenmemek için ortada hiçbir sebep yoktu. Athelia'ya olan aşkıma eve gitmek üzere ondan ayrılırken daha da arttığını hatırlıyorum...

Eve geldiğimde rutin bir günün kalan saatlerini geçirdim. Bütün gün annemle ilgilenip onun gönlünü almaya çalıştım. Başardım da. Günün sonunda annemde bir takım düzelmeler fark ettim. Benim gelmem onun için adeta ilaç olmuştu...

O günden sonra sürekli Athelia'yla buluşmaya ve Akropol'deki sevişme seanslarını uygulamaya devam ettik. Gün geçtikçe kalbime hakim olamıyor, delicesine bağlanıyordum bu kıza. O ise benim için her an ölebilirdi.

Ben bu arada ölüme çare bulma işini evimizin altındaki atölyemde sürdürüyordum, gerekli karışımları hazırlıyordum. O beş parşömende yazılı ne varsa yerine getirdim. Geriye Nestor'daki beş parça kalmıştı. Bunu Nestor'un evinden çalıp getirmek imkansızdı. Ev o kadar büyüktü ki, nerede olduğunu bile bulamazdım. En sonunda Athelia'nın bu konuda bana yardım edebileceğini düşündüm. Ancak bunun için mantıklı bir sebep bulmam ve Athelia'nın bana güvenmesini sağlamam lazımdı. Tabii ben de bunu Nestor'a söylemeyeceğinden emin olmalıydım.

Sevişmelerimizden biri daha nihayete ermişti Akropol'de. Heyecan içinde zevkin doruklarına çıkmamızdan sonra yavaş yavaş söze girmeye başladım.

"Sana doyamıyorum ben canım Athelia'm. Birimizin diğerinden önce ölmesinden korkuyorum prensesim..." dedim, acıyla gülümseyerek...

Bana baktı ve gülümsedi.

"Mutluluktan uçuyorum" dedi. "Yıllardır hayalini kurduğum büyü bir aşk kapımı çalıp beni kollarına almışken, ölmek kimin aklından geçer..."

"Elbette biz bu haldeyken onu aklımızdan bile geçiremeyiz. Ancak biz daima onun aklındayız tatlım" dedim. "O kimin canına kast edeceğini asla unutmaz. Adım adım takip eder sevenleri. Annemle babamın hikayesini düşünsene... Onların sevgisini nasıl ikiye böldüyse, eğer kaderimizde varsa, bizimkini de aynı şekilde sonlandıracaktır..."

Üzüntüyle baktı yüzüme ve kollarını sımsıkı doladı boynuma:

"Ölümün bizi ayırmasına asla izin vermeyeceğim sevgilim" dedi.

"Belki sana şaka gibi gelecek ama bunu gerçekten başarabiliriz."

Kollarını çözdü. Dikkatle baktı gözlerime. Dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Nasıl?" diye sordu, inanmayarak.

Bir an duraksadım.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama seninle mezara gideceğine söz ver dedim."

Şaşkınlıkla dinliyordu beni. Dudaklarını yavaşça kımıldattı:

"Söz veriyorum" dedi. "Nedir söyleyeceğin?"

"Nestor'da ölümsüzlüğün sırrı var" dedim.

Hayretle yeniden baktı yüzüme. İnanmamış gibi göründü. Dudaklarını büktüğünde kesinlikle inanmadığını anladım.

Ben ara vermeden devam ettim.

"Bundan eminim" dedim. "Gösterdi bana. Hem de kendi elleriyle. Mısır'a da bu yüzden gitti. Zavallı Septimus'ta ölümsüzlüğün peşindeydi ancak ömrü buna vefa etmedi."

"Bu inanılmaz bir şey" dedi. "Ölümsüzlük diye bir şeyin varlığına inanmıyorum" diye ekledi.

"Tamam" dedim. "Sen Nestor'dan gerekli parçaları getir bana, başaramazsak da şansımızı deneriz... Nasıl olsa kaybedeceğimiz bir şey yok."

"Bu nasıl olur?" dedi, hayretini gizleyemeyerek.

“Yoksa” dedim. Sesimi buğulandırdım. “Yoksa aşkımızı ölümsüzleştirmek istemiyor musun sevgilim?”

Bir kahkaha attı...

“Elbette isterim ama inanmıyorum işte, inanamıyorum.”

“İnanmanı istemiyorum” dedim. “Ancak şunu unutma ki, hem hayatımıza renk gelir, hem de bakarsın gerçekten vardır böyle bir şey. Her şeye çare var sonuçta. Ölüme neden olmasın!”

“Tamam” dedi. “Bu günden itibaren evde sıkı bir gözlem işine başlayacağım. Ama ne getireceğimi iyice tarif et bana”

Getireceği parşömenleri iyice tarif ettim ona. Babasının çalışma odasından başlayarak her yere sıkı sıkı bakmasını öğütledim. Ve o gün Akropol’den ayrılırken merakla Athelia’nın getireceği ölümsüzlük kağıtlarını beklemeye koyuldum.

Günler geçiyor ama Athelia bir türlü kağıtları getirmiyordu. Her gün aynı bahaneyi sunuyordu önüme. Yerlerini bulamıyordu bu kağıtların. Bir gün böyle giderse beni yavaş yavaş kaybedeceğini söyledim ona. Büyük bir şaşkınlık belirtisi gördüm yüzünde. Bu beklediğim bir şeydi zaten.

En sonunda bir itirafta bulundu. Yerlerini bulmuştu ancak almaya cesaret edemiyordu. Ben ne yapıp edip onları getirmesi konusunda baskı yapmaya devam ettim. Ancak aradan bir ay geçmesine rağmen hiçbir gelişme olmamıştı.

Artık yaz aylarına girmeye başlamıştık. Güneş bütün yakıcılığıyla, Lygos’un nemli havasını delmeye çalışırken, Athelia ile aramızdaki tartışmalar da artıyordu. Artık Athelia’nın bunu yapamayacağına kesin kanaat getirmiştik. En son görüşmemizde Athelia’ya bir daha görüşmek istemediğimi söyleyip oradan uzaklaştım.

O bendeki bu ölümsüzlük tutkusuna bir türlü bir anlam veremiyor, bu durumun aşkımın önüne geçmesinden dolayı büyük bir endişe duyuyordu.

Bir daha görüşmek istemediğimi söylediğim halde ertesi gün yine gittim Akropol’e. Athelia henüz gelmemişti. Evet Athelia hep zayıf bir kız olmuştu ve daima da öyle kalacaktı. Ancak benden vazgeçemeyeceğini biliyordum. Hem de bundan adım gibi emindim. O gün gelirse ertesi gün mutlaka gelecekti. O gün bile ben ümitle bekledim. Ancak Athelia’yı beklerken Medasus’un geldiğini gördüm. Yeşil bir elbise giymiş, yine beyaz eldivenlerini takmış benim durduğum yere doğru geliyordu. İyice yaklaşmış selam verdi bana. Selamını aldıktan sonra nezaket olsun diye ilk ben sordum:

“Nasılsınız, Bayan Poseidon?”

“Teşekkür ederim” dedi. “Athelia’yı bekliyorsunuz sanırım...”

“Evet” dedim heyecanla, “Onu bekliyordum.”

“Hem bir daha görüşmek istemediğinizi söylüyorsunuz, hem de hala burada onu bekliyorsunuz öyle mi?” dedi.

Yine paylamıştı beni. Ben ne diyeceğimi şaşırdım.

“Gerçek aşklar ne söylerse söylesinler birbirinden vazgeçemezler bayan” dedim ben.

“İşte bu sözünüz doğru Bay Amphitryon.” dedi. “Gerçek aşkların nasıl olduğunu bilirim. Hala Pelops’u beklememden anlaşılıyor bu...”

İyi noktadan vurmuştum doğrusu. Konuşma dostluğa doğru yol alıyordu. O anda Pelops’un ona yazdığı mektup geldi aklıma. Bunun yanı sıra bambaşka bir fikir...

“Bayan Poseidon” dedim. “Uzun zamandır ihmal ettiğim, insafsızca bir köşede beklettiğim bir haber var size vermek istediğim”

Heyecanlandı. Ve gözleri ışıldadı.

“Megara’dan değil mi?” dedi.

Megara diyince Pelops’un mektubu yanı sıra eski dostum Orestes’i ve Mısırlı bir kadın olan Nefertit’i de hatırladım. Ancak onlarla ilgili haberi vermenin zamanı gelmemişti henüz.

“Bir mektup getirdim size ve evet, Megara’dan”

Heyecandan ve sevinçten sesi titredi.

“Öyle mi?” dedi. Bütün Lygos’ta yankılandı sanki sesi. “Peki nerede mektup?”

“Evde şu anda” diye cevap verdim. “Ancak yarın buraya aynı saatte gelirsiniz size o mektubu teslim edeceğim.”

“Elbette gelirim” dedi. “Kokusunu almıştım zaten. Pelops’dan değil mi?”

“Doğru” dedim, umursamayarak “Pelops’dan”

Sevinçle bana doğru geldi ve ondan beklemediğim bir şekilde boynuma sarıldı. Bir an ne yaptığını fark etmiş olmalı ki, hemen kollarını çekti boynumdan.

“Aslında” dedi. “Aslında ben buraya Athelia ile olan ilişkinizde ona çok acımasız davrandığınızı söylemeye gelmiştim. Sabaha kadar gözünün yaşı kurumadı. Sebebini de söylemiyor. Sizin de söylemeyeceğinizi tahmin ediyorum. Ama aranızdaki sorun her neyse lütfen bitirin artık bunu. Ve bir daha geri gelmeyecek güzel günlerinizin tadını çıkarmaya bakın.”

“Elimden geleni yapacağım bayan” dedim ona.

Bir an önce eve gidip Medasus’la ilgili planımı devreye koymam gerektiği için orada vakit kaybetmek istemedim.

“Şimdi müsaadenizle gitmem gerekiyor. Annemi çok fazla yalnız bırakmak istemiyorum...” dedim.

“Siz bilirsiniz” dedi. “Ben biraz daha denizi izleyeceğim...”

Selam verip oradan ayrıldım. Patika yoldan hızlı adımlarla yürüyerek eve doğru yol aldım. Eve geldiğimde annemin biraz daha iyileşmiş olduğunu gördüm. Gün geçtikçe daha iyi oluyor bana olan sevgisi onu iyileştiriyordu. Bu durumdan memnundum. Böyle giderse eski günlerdeki gibi mutlu olabilecektik.

Bunları düşünürken bir yandan da tüyümü ve Pelops’un Medasus’a yazdığı boş mektubu hazırladım. Şimdi mektubu yeniden yazacaktım.

“Sevgili Medasus;

Bu mektubu sana yazmak zorunda hissettiğim için yazıyorum. Eski sevgimize bir vefa borcudur bu benim için. Her ne kadar sana olan aşkımin külleri bile savrulmuş olsa da, bu genç adamın söylediklerinden dolayı birkaç satır yazayım dedim.

Bütün acımasızlığıyla beni öylece bırakıp gittiğin zaman, aylarca ağzıma lokma sürmediğim gibi bir damla da uyku uyumadım. Acılar içinde yanyor, her an seni düşünüp aşkımla tutuşuyordum.

Ancak zaman geçtikçe seninle ilgili daha mantıklı davranmaya, daha akla yatkın şeyler düşünmeye başladım. Bir kere, beni sevmiş olsaydın, ben orada köpekler gibi ulurken dönüp bir kez bakardın arkana. Ya da gelip yardım ederdin. Benden ne kadar fedakarlık istediysen kendin de o kadar fedakarlık yapardın. Vazgeçilmez bir gurur vardı sende ve hiçbir şeyi gözün görmüyordu. Zamanla senin beni asla sevmemiş olduğuna karar verdim.

Bu karar benim hayatımı değiştirdi açıkçası. Buradaki soylu ailelerden birinin kızıyla evlendim. İşte soylu bir kızla ilişki yaşamak neymiş, onunla evlenince gördüm. Yaklaşık on sekiz sene oldu, bu güne dek beni bir kez incitip, kırmamıştır. Aşkın asaleti, soydan geliyormuş. Bunu hep derlerdi de inanmazdım. Bir zamanlar burun kıvırdığım annemin sözleri tek tek doğruluğunu kanıtladı. Mutlu bir yuva kurdum. Beni gerçekten seven ve bana soylu duygular besleyen karımla saygın bir evlilik hayatım oldu. Bu hayatım halen de sürmektedir.

Bin bir fedakarlık göstererek beni bulup, sırf gelip seni almam için ikna etmeye çalışan bu geçen adamsa sana deliler gibi aşık. Senin mutluluğun için, kendi aşkını feda etmesi ise, bu sevdanın boyutlarını anlatmaya yeterde artar bile. Her ne kadar yaşı kk olsa da ben oldukça cesur ve büyük bir yüreğe sahip olduğunu düşünüyorum. Özellikle deniz kıyısında çocuklarımdan birini yutmaya çalışan dev bir köpek balığıyla girdiği mücadeleden sonra bundan iyice emin oldum. Hatta kendisiyle bu vesileyle tanıştık. Biricik evladımı kurtardığı için ona minnettarım. Onun hiçbir zaman açıklayamayacağı bir aşkı dile getirerek ona olan minnetimi de demiş oluyorum. Umarım bu kez kalbinin ve aşkın sesine kulak verir de bu yürekli delikanlıyla mutlu olmayı başarırısın...

Unutma ki hiçbir Şey için asla geç değildir. Nasıl ki yıllar boyu bahsedilen noktada beni bekleyip dururken, hiçbir zaman 'her Şey için çok geç artık' diyip beklemeyi bırakmadıysan, içinde yaş farkı olan bu aşk için ve hayatının kalan kısmındaki mutluluk için de 'hiçbir Şey için geç değil' diyebilirsin.

Bu mektubu yazmamda iki amaç vardır. Birincisi aşkımıza olan vefa borcum, ikincisi ise bu geçen için duyduğum minnettir...

Not: Mektubun ağzını mhrlyorum. O yüzden mektubu sana getiren kişinin okuması imkansızdır...

Saygılar sunuyorum

Pelops... "

Mektubu yazdıktan sonra katlayıp bir zarfa koydum. Ağzını mhrlemeyi de unutmadım tabii. Artık planımı işletmeye başlayabilirdim.

Ertesi gün Akropol'n yolunu tuttum yine. Ancak bu kez üzerimde bir gözün varlığını hissediyordum. Aniden geri döndüm bir defasında. Ve ağaçların arasına yıldırım hızıyla dalan o uğursuz Delphi'yi gördüm. Yaz başlayınca derslerine ara verilmişti demek ki... Dikkatli bir Şekilde yürümeye devam ettim. Bu planı daha önce dşnemediğim için de bir yandan kızıyordum kendime. Zira Medasus cesur bir kadındı. Athelia'nın yapamayacağı Şeyi rahatlıkla yapabiliirdi. Sırf korktuğu için benim sevişmelerimden mahrum kalan Athelia'ya acımdan başka hiçbir Şey yapamazdım artık.

lme çare denemelerimi yapıp da işleri yoluna koyunca nasılsa Athelia'yı yeniden elde etmek kolaydı benim için. Bu düşüncelerle Akropol'e kadar gittim. Medasus orada denize bakıyor, bir yandan da beni bekliyordu.

Yalnız bu arada en büyük korkum, Medasus'un aynı anda neden Athelia ile bir aşk yaşadığım konusunda beni sorgulama ihtimaliydi. Ancak nasılsa o soruları sormayacak kadar etkileyecektim onu. Her ne kadar kendimi bu konuda ikna etmeye çalışsam da, bu soru başımı kemirip durdu.

Mektubu okurken orada olmak istemiyordum. Bu yüzden mektubu Medasus'a verir vermez annemle ilgili birkaç meseleyi bahane ederek oradan ayrıldım. Eve geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Mektubun uyandıracaağı etkiyi heyecanla bekliyordum...

O gün öylece bitiverdi. Ertesi gün ben sabah erkenden atölyeme inmiş çalışmalarına devam ediyordum. st kata doğru çıkmakta olan ayak sesleri iştittim. Vakit kaybetmeden bu saatte kimin geldiğini görmek için yukarı ıktım. Annem hala uyuyor, Medasus da ifadesiz bir yüzle ve balon gibi Şişmiş gözleriyle onun başında oturuyordu.

"Merhaba" dedim içeri girince. Hiçbir Şeyden haberim yokmuş gibi devam ettim.

"Hayrola "dedim. "Sizi bu saatte burada görmek... Bir sorun yoktur umarım."

"Hayır" dedi. "Hiçbir sorun yok..." Biraz duraksadı. Kan çanağı gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. "Sizinle konuşmak istediğim çok önemli bir mesele var" diye devam etti.

Ben gayet masumane:

“Nedir o?” diye sordum.

“Burada konuşamam” dedi. Sesini iyice alçaltmıştı.

“O halde” dedim. “Şu odaya geçebiliriz...”

“Peki” dedi. “Fazla vaktim yok, acele etsek iyi olur...”

Genelde annemin yattığı odaya geçtik. Pencerenin karşısında Delphi'nin bizim evi gözetlediği çarptı gözüme. Aralık duran perdeyi kapattım.

“Evet” dedim. “Dinliyorum sizi...”

“Ben...” dedi. Duraksadı. Kekeleyemeye başladı. “Ben dün getirdiğiniz mektup hakkında konuşmak istiyordum...”

“Devam edin” dedim.

“Mektup bildiğiniz gibi Pelops tarafından yazılmış bir mektup. İçinde bir takım inanılmaz şeylerden bahsediyor. Ve bu inanılmaz şeylerden bazıları sizinle alakalı...”

Bir müddet sessizlik oldu.

“Minik bir kızı köpek balığından kurtarıyor olmamdan bahsedebilir en fazla” diye sakin bir şekilde yanıt verdim. “O kız Pelops'un kızımı... Bunu mektuba yazacak kadar abartmış olması bence asıl inanılmaz olan” dedim.

“Hayır” dedi. “Aslında öyle bir olaydan da bahsediyor. Ama gerçek mesele bu değil... Başka şeyler var.

O anda ‘Lanet olsun, demek bahsetmiş!’ der gibi bir ifade oluşturduğum yüzümde.

“Neler var?” diye sordum. Sanki aşkı anlatmış da bu yüzden endişeleniyordum gibi safça bir tavır takındım.

“Sizin bana deli gibi aşık olduğunuzu yazmış...”

Ben o anda nutkum tutulmuş gibi yaptım. Hararetle:

“Lanet olsun!” diye bağırdım. “İyiliklerin karşılığı sırlardan bahsetmekle oluyor demek ki? O adama, o para ve asalet düşününü adama hiç bahsetmeyecektim bundan!”

“Demek doğru yazdıkları?” diye karşılık verdi Medasus.

O anda boş bulunmuş da, ağzımdan kaçırılmış ve bunun pişmanlığını yaşıyormuş gibi davrandım. Bu sorusunu yanıtsız bıraktım.

Medasus öfkelenildi.

“Madem böyle bir şey var içinizde, neden zavallı Athelia'nın duygularıyla oynadınız?”

İlk sorusu en korktuğum sorusu olmuştu... Bir müddet utancımın yere gireyormuşum gibi masum bir tavır takındım. Medasus sorusunu daha sert bir şekilde tekrarladı...

“Ben” dedim. Kekeleyerek başladım söze. “Ben içimde çocukça bir aşk büyütmüş olabilirim. Bunu yargılamayın lütfen. Öylesine çocukça ki, ona bağlı olarak gelişen pek çok olay da bu yüzden çocukça oldu...”

“Nasıl yani?” diye kesti sözümü.

“Siz yıllardır içimde büyütüp durduğum, geceler boyu kendisi için göz yaşı döktüğüm hatta taptığım bir kadınsınız. Aklıma her düştüğünüz de bu minik aşkımın imkansızlığı da sizinle birlikte aklıma düşüyor ve beni dirhem dirhem tüketiyordu. Aramızdaki yaş farkı ve sizin evli olmanız bu aşkı imkansızın ötesine sürüklüyordu. Üstelik, benim hocamın biricik karısıydınız. Sevgim, benimle birlikte büyüyüp serpildikçe, sizin mutsuzluğunuzu da iyice fark ediyor ve kahrımdan ölüyordum. Bunun sebebini biraz olsun annemden dinlemiş olsam da asıl sizden dinleyince, mutsuzluğunuzun sebebini tam olarak öğrenmiş, bu işe çareler aramaya başlamıştım.

Aynı zamanda kızınız Athelia bana deliler gibi aşıktı. Size olan sevgime ihanet etmemek için onu reddettim. Ancak benim onu reddetmem sizi yürekten yaralamış, mutsuzluğunuza mutsuzluk eklemişti. Sizinle son karşılaşmamızda; her ne kadar sizinle tartışıp, gururuma engel olamadan bazı sözler sarf ettiysem de, eve gelip saatlerce ağladım. Öyle bir çıkmazın içine girmiştim ki anlatamam size. Ben size deliler gibi aşıktım, siz Pelops diye birine aşıktınız. Çok sevdiğiniz kızınız ise bana aşıktı. İşte o anda bir karar aldım. Daha önceden de Megara’ya gitmek istiyordum. Ancak bunu yalnızca macera olsun diye yapmak istemişim. Sonra, sizin Pelops’a olan özleminizi ve sevginizi görünce Megara’ya gidip Pelops’u durumdan haberdar etmeye, her ne pahasına olursa olsun onu buraya getirmeye karar verdim. Sırf size olan aşkım yüzünden, kendisi için canımı bile verebileceğim annemi, ölüm döşeğinde bırakıp Megara’ya doğru amansız bir yolculuğa koyuldum. Ancak Pelops evlenmişti. Çocukları bile vardı. İşte o zaman en azından bir mektup yazıp, sizi durumdan haberdar etmesini istedim.

Bu durumun sizin mutsuzluğunuzu pekiştireceğini biliyordum ama en azından boş yere bekleyişiniz bitecek, bir de Pelops’un sizin hakkınızdaki gerçek düşüncelerini öğrenince ona olan sevginiz azalıp, sizi daha fazla perişan etmeyecekti. Sizi mutsuz görmeye dayanamayan ben, Pelops’dan size mektup yazmasını istedim. Yalnız bu arada, her ne kadar Pelops’la ilgili gerçekleri öğrenip, biraz olsun ondan soğuyarak, mutsuzluğunuzu hafifletecek de olsanız, yine bu durum sizi sonsuz kederlere boğacaktı.

İşte o zaman ben de çok istediğiniz başka bir şeyi yapmaya karar verdim. Athelia ile evlenmek. Sırf bunu çok istediğiniz için. ‘Pelops mutsuzluğundan’ sonra, Athelia’nın istediği adamla evlenebilmesi sizi çok mutlu eder diye düşündüm. Özellikle de Zavallı Septimus öldükten sonra... Hem Athelia’yı çaresizlikten kurtaracak, hem de sizi mutlu edecektim. Ancak bir süre sonra, sizi görmeden yapamayan ve size deliler gibi aşık olan ben, Athelia’yı mutsuz ettiğimi fark ettim.

Athelia için en iyisi mutsuz olacağı bir evlilikten uzak durmasıydı. Bu yüzden bir takım bahaneler uydurup, onu kendimden soğutmak için uğraşmaya başladım. Size aşıktım onu mutlu etmem çok zordu gerçekten. Bu işe kendimi feda ederek başlamıştım. Ancak gördüm ki, benim aşkım dünyada tek bir kişiye işliyor. O yüzden diğer kadın mutsuz oluyor... Hem de benim yüzümden mutsuz olan bu kadın aşık olduğum kadının neredeyse hayattaki tek varlığı...

İçine girdiğim bu çıkmazdan kurtulmak için yeni bir karar aldım. Mutsuz ettiğim bu kızdan ayrılıp, ömür boyu size karşı duyduğum gizli aşkla yaşamak...

Bu aşkın boyutları öylesine sınırsızdı ki, sırf sizin için ve kendim için ölüme çareler bile aradım. Eğer ki bir gün Nestor ölür de benim olursanız, o zaman sizi gençleştirilecek ve ebediyete kadar yanımda tutabilecek bir çare...”

Medasus beni heyecanla ve nefesi kesilerek dinliyordu. Etkilendiğini kendi gözlerimle görüyor ve nasıl tepki vereceğini merak ediyordum...

Gözlerime baktı...

“İnanamıyorum” diye inledi. “Bu nasıl bir aşktır... sizin inanılmaz bir çılgın olduğunuzu düşünüyorum”

Masumca baktım yüzüne...

“Ben” dedim. “Ben zaten bunu size hiç söylemeyecektim. Madem Pelops mektubunda anlatmış, size karşı dürüst olmak istedim. Karşılık beklediğim de yok zaten. Eğer ki o anlatmamış olsaydı benimle mezara gidecekti bu aşk...Lütfen benim durumum sizi mutsuz etmesin. Ben bakarım başımın çaresine. Karşılıksız da olsa, sizin aşkıınızdan ölmek bile güzel!”

Medasus konuşmam karşısında erimekte olan bir mum gibi görünüyordu artık. Mutsuz bir evliliği ve yaşlı bir kocası vardı. Ve yıllardır genç bir kocanın hayaliyle yanıp tutuşan bu kadının karşısına aradığından da genç ve istediğinden de

yakışıklı hatta beklediğinden de gözü kara biri çıkmıştı. Üstelik artık gözünü ufuklara dayaması için de hiçbir sebebi kalmamıştı. Ben bu fırsatı kaçırmayacağını düşünürken:

“Yanıldınız Bay Amphitryon” dedi. “Ben sizinle Akropol’de ilk karşılaştığımda da güçsüz bir kadın değildim, şimdi de sizin sandığınız kadar güçsüz değilim”

Başka hiçbir şey söylemedi. Hızla odayı terk etti. Ben arkasından baka kalırken o çoktan merdivenlerden inip sokağa çıkmıştı. Perdenin arkasından Delphi’nin de yavaş yavaş uzaklaştığını gördüm.

Kendimi aşağılanmış gibi hissediyordum. Ne olursa olsun Medasus benim olmalıydı. Onun bu şekilde beni terk edişi içimde gerçek bir ateş oluşturmuştu. Karakterindeki güç, vücuduna ayrı bir güzellik katıyor, adeta dayanılmaz bir çekiciliğe büründürüyordu onu. Yazgımı değiştirmeye karar vermiştim artık. Rahibin dediği gibi Athelia benim yazgımdı ama bunu değiştirecek güç de vardı bende.

Annem yataktan kalkmayı başaramamış olsa da, eskisine göre daha iyiydi. Birkaç ay ne Athelia ile ne de Medasus ile hiç görüşmedim. Ölüme çare bulmak için hazırladığım formüle tek başıma devam etmek istiyor, akşama kadar onun için çalışıyordum. Bu süre içinde Akropol’e bile gitmeyi bıraktım. Amacım hem Medasus’un dikkatini cezp etmek hem de bu geçen zamanı iyi değerlendirmektir.

Bu arada anneme Lygos’u bırakıp Mısır’a gitmeye karar verdiğimi ve hiçbir zaman da geri dönmeyi düşünmediğimi anlatmaya başladım. O buna elbette çok üzülüyordu ancak, aşkıma da saygı duyuyordu. Zira anneme adını söylemediğim birine aşkımdan ve o yüzden artık buralarda duramayacaktım. Buna her ne kadar karşı çıkmaya çalışsa da, bunu yapamayacağını önceki tecrübelerinden biliyordu.

Ben atölyede çalışırken, Medasus’un annemi ziyaret ettiğini duyuyordum kimi zaman. Ancak kesinlikle yukarı çıkmıyordum. Son zamanlarda iyice arttı bu ziyaretlerin sayısı. Öyle ki bazen günde iki defa gelmeye başladı Medasus. Bir keresinde beni sorduğunu öğrendim annemden. Annem Mısır’a yapacağım dönüşü olmayan seyahatten bahsetmişti ona. Nasıl tepki verdiğine dikkat etmemiştii tabii. Ben de ayrıntılı sormadım.

Aynı gün ben anneme önümüzdeki hafta ayrılacağımı ve bir daha dönmeyeceğimi anlattım. Hatta gününü bile tam olarak söyledim. O günden başlayarak bir üzüntüdür kapladı annemin yüreğini. Artık neredeyse benimle konuşmuyor, yüzüme bakmıyordu. Bu arada Medasus hemen hemen tüm gün annemin yanında kalıyor, benim yukarı çıkmamı bekliyordu. Ama elbette bu iyiliği ona yapmak istemiyordum ben. Zira tepkimi ölçecek, hislerimi kontrol edecekti... Bense kesinlikle o bizdeyken yukarı çıkmamaya kararlıyım.

Gideceğim günün sabahı erkenden kalkıp, yine atölyeme indim. Anneme atölyeden alacaklarımı alınca, yeniden yukarı çıkıp onunla vedalaşacağımı söyledim. O hiç seslenmedi. Üzüntüden kahroluyor, yeniden öksürük nöbetlerine tutuluyordu.

Atölyeme indim. Üzerimdeki kıyafeti belime kadar sıyırdım. Kaslarımın en güzel yerlerini kapıya doğru dönerek çalışmaya başladım. Ne olacağını çok iyi biliyordum. Dudaklarımı tükürüğümle ıslattım. Saçlarımı dalgalı bir hale sokup, kakülümü gözümün önüne düşürdüm. Dışarıdan güz yapraklarının hışırtısı geliyor, rüzgarın önünde savruldukça adeta ateşte yatan odunlar gibi çıtırdıyorlardı. Ben çalışmaya başladıktan on beş yirmi dakika sonra, merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duydum... Dudaklarımı tekrar tükürükle ıslattım. İyice hazırladım kendimi. Ben en büyük gücümü neremden aldığımı çok iyi biliyordum. En önemlisi ben kendimi olduğu kadar diğer insanları da tanıyordum.

Az sonra merdivenlerden aşağı doğru inen ayak sesleri duydum... Atölyede ne var ne yoksa toparlamaya başladım. Tam bu işlerle uğraşırken atölyenin kapısı yavaş yavaş açıldı. Kafamı hiç kaldırmadım. Kim olduğunu biliyordum çünkü. Bir ses:

“Kari” dedi.

Kafamı kaldırdım. Dudaklarım ıslaktı ve vücudumun üst kısmı çıplaktı.

“Buyurun Bayan Poisedon” dedim.

“Gitmeni istemiyorum” diye direk girdi konuya.

“Lütfen beni rahat bırakın” dedim. “Kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum...”

Bir an duraksadı. Ardından kapıyı kapatıp hızla bana doğru geldi. İksir şişelerinden birini almak için eğilmişim. Süratle gelip saçlarımdan tuttu. Beni doğrulttu. Ardından öyle bir yapıştı ki dudaklarıma nefes alamadım. Sonra üzerimdekileri ve üzerindeki çılginca soymaya başladı. Ben neye uğradığıma şaşırılmış gibi yapıyordum. İri göğüslerini göğüslerime bastırıyor ve inlememek için dudaklarını ısırıyordu. Medasus’un bu halini gördükten sonra, Athelia ile yatarak geçirdiğim günlere acıdım.

Saçlarımı okşamıyor adeta yoluyordu. En sonunda dudaklarından kan damladığını gördüm. Dilimle temizledim bu kanı. Atölyemdeki masama arka üstü uzandığımda, Medasus’un üste çıkmasıyla birlikte zevkten ağlamaya başlamıştım. Bu kadın gerçekten güçlüydü ve ben gerçekten sonsuza dek onunla sevişmek istiyordum.”

Tam bu anda kucakta oturan Mahmut:

“Ahh! Ne saadet!” diyip hikayeyi anlatan Mahmut’un yanağına bir öpücük kondurdu.

Sandalyede oturan Mahmut bu sapıkların kendisi olduğuna inanamıyor hikayenin kalan kısmını dinlemek için can atıyordu.

Tahtta oturan Mahmut hikayesine büyük bir heyecanla devam etti:

“Dışarıda yapraklar durmaksızın hışırdıyordu. Gök gürültüsüyle birlikte bir yağmur sesi, yaprakların hışırtılarını bastırdı.

Her ikimiz de terden sırlıklam olmuştuk. Sevişmemiz bitince:

“Seninle sonsuza dek sevişmek istiyorum” dedim.

O hiç seslenmedi.

Kıyafetlerimi düzeltip yukarı çıktım. Az sonra da Medasus çıktı atölyeden. Ben hemen yatak odasına gittim. Pencereden onu görmek istiyordum. Medasus sokağa çıkmıştı ama Delphi de orada bizim evi gözlüyordu.

Bu çocuk iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Artık hayalet gibi beni takip ediyor ve peşimi bırakmıyordu. Şu işlerden kurtulunca elbet ona da bir plan düşünecektim.

Salona geçip anneme gitmekten vazgeçtiğimi söyledim. Gözlerindeki neşeli bakış bu gün bile aklımdadır...

O günkü sevişmemizden sonra, günlerce tekrar etti bu sevişme işi. Ben gerçekten de ona tutkuyla bağlanmıştım. Ve gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Beni terk edeceği korkusuyla Medasus’dan parşömenleri çalmasını bile isteyemiyordum. Ancak bu böyle sürmedi. İçten içe istediğim şeyi bir gün Medasus bana teklif etti.

Yine atölyede seviştiğimiz günlerden biriydi. Tahta masanın üzerinde yarı çıplak oturuyorduk. Ben o kadar mutlu ve o kadar hayat doluydum ki, artık kimseyi umursamıyordum, hatta annemi bile. Aşkın ne olduğunu Medasus öğretiyordu bana. Her defasında kendini yeniliyor, her defasında hayatıma yeni bir renk katıyordu. Medasus gözleriyle etraftaki karışımları inceliyordu.

Birden :

“Sen bu atölyede ne üzerine çalışıyorsun?” dedi.

Bir an bir sessizlik oldu. Söyleyip, söylememe konusunda kararsız kaldım. Tek korkum onu kaybetmekti. En sonunda söylemeye karar verdim:

“Ölüme çare arıyorum.”

Gülümsedi:

“Peki bulabildin mi?”

“Hayır” dedim, üzüntüyle. “Aslında çarenin yarısı bende yarısı başka birinde. Beni yanlış anlar ve terk edersin korkusuyla haftalardır bunu anlatamıyorum sana.”

“Diğer yarısı kimde?” diye sordu.

“Nestor’da” dedim. Korkudan ekledim. “Ama onları getirmeni istemeyeceğim senden. Sen benim yanımdan ayrılma yeter!”

“Ne diyorsun sen?” dedi. “Ben o adamla ölü bir yatakta en güzel yıllarımı acıyla geçirdim. Şimdi ise sonsuza dek yaşamak istediğim bir aşk var. Senin için daha doğrusu ikimiz için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sen ne istiyorsan tarif et yeter...”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyordum neredeyse. Beni ölmeyesiye seviyordu bu kadın. Açıkçası ben de onu. Ne getireceğini tarif etmeden önce bir kez daha seviştik. Yine kanayan dudaklar ve darmadağın saçlarla biten bir sevişme..

Bu konuşmadan bir gün sonra ilk parça geldi elime. Hemen onu kopya ettik. Medasus da artık benimle çalışmaya başlamıştı. O da Nestor’un kütüphanesinden konuyla ilgili bulabildiği ne kadar kitap varsa getiriyor, ben şifreleri çözmek için uğraşırken o da bu kitapları okuyordu. Aşk bu yaşından sonra ona bilgi kazandırmaya başlamıştı. Durmaksızın okuyor ve öğrendiklerinin özetini çıkartıp, bana da anlatıyordu.

Kimi zaman Athelia’nın ne durumda olduğunu soruyordum ben. Acı içinde kıvrandığını göz yaşlarıyla anlatıyordu Medasus. Ama bana öylesine bağlanmıştı ki, hiç kimseyi gözü, görmüyordu. Aşkın gözü kördür diyordum hep içimden. Tıpkı benim anneme olan ihmallerim gibi.

Böylece kış mevsimine doğru yaklaşmıştık. Medasus getirdiği parçayı geri götürüyor, o parça üzerindeki çalışmalarımızı bitirinceye kadar bir diğerine geçmiyorduk. Bu sayede Nestor da durumu fark edemiyordu.

Artık son parça üzerindeki çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Neredeyse çareyi bulmak üzereydik. Bunun için bir ya da iki günümüz kalmıştı. Okuduğumuz kitaplar bizleri bilgiyle donatmış, ölümsüzlüğü hak etmiştik. Bir gün yine Medasus geldi atölyeye. Onu akşamdan sabaha kadar özlüyordum desem yeridir. Deli gibi yapıştık birbirimize. Birbirimizi adeta parçalıyorduk. Yine birkaç saniye içinde çırılçıplak kalmıştık. Birdenbire kapı açıldı. Gelen annemdi ve bizi üst üste yakalamıştı.

Gözleri güneş kadar büyüdü. Rengi sapsarı oldu.

“Sizi aşağılıklar” diye bir çığlık attı. “Sizi lanetlenmiş şeytanlar!”

Ben elimle ‘anne sus’ der gibi bir işaret yaptım.

Ama o susmak bilmedi. Avazı çıktığı kadar bağıyor çığlığı yerleri ve gökleri inletiyordu adeta.

“Ben” diye bağırdı. “Ben şimdi Nestor’un yanına gidiyorum. Ne yapacaksa o yapsın size.”

Bizim durumumuz affedilir gibi değildi. Ancak annem de hiç şans tanımamıştı bana.

“Anne dur!” diye bağırdım.

Beni adeta dinlemiyordu. Tam kapıdan çıkacakken, masanın üzerinden kalkıp ona doğru ilerledim. Boynundan yakaladım.

“Anne” dedim. “Dur anlatacağım...”

“Hiçbir şey dinlemek istemiyorum” dedi. “Sen artık benim evladım değilsin! Tek istediğim şey geberip gitmen bu dünyadan.”

Kapıyı çıkmak için iyice zorlattı. Ben tutup onu atölyenin içine doğru çektim. Şişelerden birini masaya vurarak kırdım. Medasus'un:

"Sakin yapma Kari!" çığlıkları arasında şişenin yanıyla annemin boğazını kesmeye başladım. Cam iyice kesmediği için, iş biraz yavaş ilerliyordu ve çok acı çekiyordu. Boğazından çıkan hırıltılarla birlikte, gırtlak deliği görününceye kadar kestim. Ellerimden tutup çırpınma haricinde hiçbir şey yapamadı. Damarlarının görüldüğü, elinin ince derisini ellerimin üzerinde dururken gördüm. Birkaç kez seğirdi kolu. Az sonra can tamamen çıkmış ve atölye tam bir kan gölüne dönmüştü.

Her ikimizde çırılçıplaktık. Tam cesedi ortadan yok edelim derken Nestor girdi odaya... Ardından Athelia onun ardından da o Delphi domuzu....

"İşte" diye bağırdı Delphi. "İşte söylediğim gibi. Aylardır yapıyorlar bu işi. Bakın Bayan Amphitryon'a da ben haber verdim. Onu da öldürmüşler günahlarını örtmek için."

Biz ne yapacağımızı şaşırılmış ortada kalmıştık. Nestor'un elinde bir de içinde mor bir sıvı bulunan bir iksir şişesi vardı.

"Nestor" dedim. "Dur açıklayabilirim"

Medasus hiç konuşmadı. Athelia önce onun sonra benim yüzüme tükürdü. Hıçkırarak ağlıyor "Zeus adına bu da ne demek oluyor" diyip ellerini dizlerine vuruyordu...

Nestor önce masadaki parşömenlere sonra da gözlerimin içine baktı:

"Yazıklar olsun" dedi "Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere. Septimus'u da sen öldürdün demek! Bunlar diğer beş parşömen. Ölümsüzlük arıyorsun öyle mi? Bunu aşkın için yaptığını düşünüyorsun. Hatırlar mısın Kariptolis? Yıllar önce, daha küçücük bir çocukken ölümün rengini sormuştun bana. Ben o zaman bilmediğimi söylemiştim. Sendeki ilk güven kaybı o zaman oluşmuştu bana karşı. Ama bu gün o sorunu cevaplayacağım. Ölümün rengi siyahtır. Yaşamınki ise beyaz. Ancak ben sana öyle bir ölüm vereceğim ki, ne yaşam olacak ne de ölüm. Ne siyah olacak ne de beyaz. Senin için ölümün rengi mor olacak. Ölümsüzlüğe çare aradığın şu günleri mumla arayacaksın ölümü. Ölmek için yalvaracak yapmadık iş bırakmayacaksın.

Mor Diyar'a göndereceğim seni. İnsanoğlu için, yaşamla ölüm arasındaki o esrarengiz yere. Gün gibi ortada olan bu çıplaklığın asla görünmeyecek orada. Birbirinizi bile göremeyeceksiniz. En az iki bin sene hiçbir canlı sizi kurtaramayacak oradan. Ancak bu civarda oturmuş başka bir insan kurtarabilir ki, o da sana çok benzesin. Senin kadar ukala ve senin kadar bencil olsun. Senin kadar zeki ve senin kadar günahkar olsun...Öyle ki Mor Diyar'ın tanrısı olsun.

Bunu şu elimde gördüğün mor iksirle yapacağım. Ve bir de büyü yapacağım ki, sırrınızı ortaya çıkaran Delphi ezberleyecek onu. Bir kağıda yazılıp büyüdeki mısralar kadar yere konulacak. Senin mor ölümden siyah ölüme geçişin ancak bu büyüün çözümü ile olacak. Nesilden nesile ezberlenen bir tekerlemeyi ancak düşünce dünyasında bulabileceksin. Düşünceyi ise sen okuyamazsın. Ancak bir ölümlü tanrı olunca okuyabilir. Kendini tanrı ilan etmemiş birisi düşünce dünyası krallığına giremez zaten. Düşüncelerinde büyük suçlar işlemeli. Sen ölümlü yaşam arasında bir ruh olacağın için o krallığa asla gidemeyeceksin.

Bu iksiri üzerinize döktükten sonra Mor Dünya'ya gidecek; orada saraylar yaptırıp şehirler kuracaksınız. Ancak sizden olan nesil, hiçbir zaman ölemeyecek ve birbirini göremeyecek. Bu utancınız daima gizli kalacak. Aynalara hasret kalacak, tanrılara yalvaracaksınız. Size ölüm versinler diye. Ancak olmayacak. Dünyadaki her şeyi takip edip hiçbir şeye dokunamayacaksınız. Kitaplar hariç. Onları okuyup iç geçireceksiniz. Dünyadaki her şeye imreneceksiniz. Mor diyara bile götürebileceksiniz bu kitapları.

Sizler görünmek istediğiniz zaman ancak buradan gidecek bir dünyalının kılığında görünebilirsiniz. Hem de sen ve bütün neslin. Sadece bir kişinin yansıması olabileceksiniz. Görüntülerinizi asla göremeyeceksiniz. Öyle ki yüzlerce sene yan yana kalacak, birbirinize olan özleminizden yanıp tutuşacaksınız. "

Nestor, elindeki iksiri üzerimize serpti. İşte o anda bomboş bir tünelde bulduk kendimizi. Medasus da ben de çılgın kıyamet geçtik bu tünelden. Senin geçtiğin Bilgelik Tüneli işte orası. Bomboş ve karanlıktı. Yüzlerce sene yapacak

hiçbir şey olmadığı için, dünyadan getirdiğimiz yazar adlarıyla süsledik o tüneli. Sütunlar yaptırdık. Dünyaya olan özlemimizi bu saraylarla ve bu işlemlerle gidermeye çalıştık.

Kahinin bütün kehanetleri gerçekleşti böylece. Parmağında yüzük olan; Lygos, Megara ve Mısır üçgenindeki kadın hiçbir zaman Athelia değildi. Medasus'tu o... Benim alnımda yazılı olan kişiydi. Aşkımızın sonsuzluğundan bahsederken de hiç yanılmamıştı doğrusu. Kahin her şeye o kadar hakimdi ki, kitabın yerini söyletmek için beni sıkıştırmasına çok şaşırılmışım ilk başta. Çünkü o istese her şeyi öğrenebilirdi. Arkadaşlarına ufak bir oyun oynamış meğer. Kitabın akıbetini ise Mor Dünya'dan takip ettim ben. Firavunlardan birinin mezarına saklandı kör büyücüler tarafından. Oradan da İngilizler tarafından çıkarılıp İngiltere Müzesi'ne götürüldü. O kitaptan yola çıkarak ancak ölümsüzlüğün bir kolu olan 'mor ölümü' buldu Nestor. Daha ilerisine geçmeden acılar içinde kıvranarak öldü. Medasus'un ihanetine dayanamamıştı.

Bütün Parşömenler ondan Delphi'ye geçti. Ancak Delphi babası gibi çalışkan olmadığı ve hekimlikle de uğraşmadığı için onlarla hiç uğraşmadı. Hatta evleri dışında pek çok şeyi satıp parasını gönlünce harcadı. Öldüğünde çocukları bile gelmedi ölüsüne.

Nefertit ve Orestes, ölünceye kadar bekledi Medasus'u. Medasus mor ölüme uğradıktan sonra defalarca gitti Megara'ya, ancak kimse onu göremedi. Annesi can verirken bile başındaydı Medasus...

Nefertit son nefesinde bile kara gözlerini odada gezdirip:

"Kokusunu alıyorum..." diye inledi.

Birkaç yıl sonra da, Orestes hayata veda etti ve kimsesizler mezarlığına gömüldü.

Pelops'un gerçek yaşantısını öğrendikten sonra hiçbir zaman beni affetmedi Medasus. Hala bu konuda tartışır dururuz...

Aradan yıllar geçti. Lygos'un adı değişip, önce Byzantium, ardından Constantinople sonra da İstanbul oldu. Akropol'e saraylar yapıldı. Şimdiki Topkapı Sarayı Akropol'ün bulunduğu yerdir. Çınar ağaçları kayboldu. Khalkedon'un adı değişime uğradı, Kadıköy oldu. Senin oturduğun ev o zamanlar yoktu. Yerinde ağaçlar vardı. Senin evinin birkaç ev ötesinde otururduk biz. Bugünkü Madam Teyze'nin evi de Nestor'un evidir. Madam Teyze diye bildiğin kişi, Delphi'nin - dolayısıyla da - Nestor'un torunlarından biridir. Aklındaki tekerleme önemlidir ve bizi mor ölümden kurtaracak büyüünün nasıl bozulacağı orada saklıdır...

Bütün bu anlattıklarımın yanı sıra, en acı şey, binlerce torunum var ama hiç birini görmüyorum. Yüzleri nasıl bilmiyorum. Kucağımda oturan ve senin kılığında görünen kişi Medasus mesela. Ama ancak senin çehrende görünebiliyor, ben de öyle."

Mahmut'un aklına birden bir fikir geldi. Hemen gidip bu salonu diğer salona bağlayan kapıyı açtı. Ve onlarca Mahmut gördü, boş sanıp kıyafetlerini değiştirdiği odada.

Tekrar kralın bulunduğu salona geldi.

"Peki benden ne istiyorsun?" diye sordu Mahmut.

"Sen bahsedilen tanrısın. Mor Diyar'ın tanrısı."

"Hayır" dedi Mahmut. Ben Tanrı'ya ulaştım. Ben tanrı olamam. Tanrı birdir ve o bizim düşündüğümüzden çok daha farklıdır.

"Ama kendini boş yere tanrı olmadığına inandırırsan Düşünce Dünyası'na asla tekrar gidemezsin. Senden tek isteğimiz Madam Teyzenin düşüncelerini okuman. Çar Apikes gerçekten var. Senin kafandan uydurduğun bir şey değil inan bana. Seni, kandırmalarının, tanrı olmadığına inandırmalarının tek sebebi Bilge Ser'in bu makamı senden kapmak istemesi. Bin bir hile yaptılar sana. Buna inan. Biz düşünce dünyasından haberler alıyorduk. Hem de bir kontrolör aracılığıyla. Ama daha sonra o kontrolör hiç uğramadı. Ona ne yaptılar bilmiyoruz. Bunlar yeterli değil mi sence, bana inanman için..."

Mahmut bir süre durdu:

“Demek” dedi gülerek. “Demek bahsedilen Medasus sendin?” Bir süre daha güldü. Sonra boğazını temizleyip konuşmasını sürdürdü.

“O halde” dedi. “Ben tanrırım..” Şimdi izin ver Çar Apikes krallığına gidip Madam Teyze’nin düşünce dünyasına gireyim. Sana inanıyorum.”

Aslında Mahmut, Madam Teyze’nin düşüncelerini karşısında duruyormuşçasına hatırlıyordu. Bir kez tekrarladı içinden:

Kapkara bir kitabın
İçinde kayboldu iki ruh...
Birisi doğurandır, diğeri doğurtandır...
Biri ana olursa, diğeri ebe değil...
Ölümsüzlük isterken,
Ölmek hiç elde değil...
Aradıkları ölüm, başlarında bulunur...
Haberleri olursa kim bilir neler olur?...
Lanetlendi ruhları,
Gülmez artık bahtları.
Bilgelikle coştular,
Daldan dala koştular...
Eğer o kadar varsa
Bilgelik kanlarında,
En değerli hazine,
Bilsinler başlarında.
Mor göklerin altında
Gün batarken bir akşam,
Almaları gerekir,
Birer tel saçlarından
Aynaların hasreti
Biter gider o zaman
Ama böyle kalırsa
Zaman onlara zindan
Bir ölümlü görmezse
Onları saklayan kitap,
Ne gizli diyarlar durur,
Ne de eşsiz kainat...
Her kitabı görürler,
Her kitabı alırlar;
Ama uzak kalırlar,
Acılarıyla ağlarlar...
Servet olur, saray olur onlara
Gel ki görünemezler
Altından aynalarda
Ölümlü tanrı olsun
Kısır olsun bir yandan
İki tanrı fazladır,
Doğurursa bu adam...
Gezsin eteklerinde
Düşten yapma ülkenin,
Görsün yansımasını
Düşündüğü her şeyin,
Gelsin sarayda bulsun
Aradığı gizemi
Şaşkınlıktan o zaman

Çatlayacak yüreği...
Nesilden nesillere...
Bu büyüden dillere...
Sonsuzlukla buluşsun
Bu bitmeyen hikaye...
Hiç okumamışım ben...
Bu kara dizelerde
Eğer değilse şifre...

Sonra da bir notla devam ediyordu....

Bir yere yazdım... Bu mısralar kadar parçalara ayırdım ...Elli üç deliğe tıkadım... Bilgelik varsa eğer... bu kara düğüm biter...

Demek düşünce dünyasında öğrendiği bunca şey, bu iki ruhla ilgiliydi. Bilge Kariptolis ve onun aşığı, günahkar sevgilisi Medasus'du. Bu yüzden Kral ARARUH sarayı denilmişti buraya. Aradaydı bu kadınla bu adamın ve buradaki herkesin ruhu. Yaşamla ölüm arasında. Peki kendi ruhu neredeydi Mahmut'un? Bu adam doğru mu söylüyordu?

Şu madam Teyze de az değilmiş hani diye geçirdi aklından. Mısır'da ve Yunanistan'da eğitim alması da, atalarının yaptıklarını sürdürmeye yönelik bir çabaymış demek. Acaba Medasus Madam Teyze'ye benziyor muydu? Anlatıldığına göre arzularına gem vuramayan, iyi sevişen bir kadınımış. Madam Teyze de büyük büyük ninesi gibi miydi acaba?

Bu tekerlemeyi Kariptolis'e söylemedi. Bodur Diyarı'na gidip, Bilge Ser'in ve İva'nın sakladığı sırları öğrenecekti. Zira o bilgilerle karşılaştırırsa Kariptolis'in anlattıklarını, o zaman öğrenebilirdi bütün gerçeği. Kariptolis'in bazı noktalarda onu yanılttığını düşünüyordu.

"Peki" dedi Kariptolis "Sabırla bekleyeceğiz senin gelmeni. Unutma Sen ölmüş bir ruh değilsin. Hiçbir şey yapamazlar Çar Apikes Krallığı'nda. Sadece korkutmaya çalışırlar. Ama sen korkmayınca da böylece geri yollarlar bu diyara. Evine geri dönmen de bize getireceğin habere bağlıdır."

Mahmut adımlarını yeniden Bodur diyarı'na doğru atarken, Kariptolis'in inanılmaz hikayesi kulaklarında çınliyordu...
BÖLÜM XVI

İVA'NIN GÜNLÜĞÜ

Mahmut aynı yolları takip edip Bodur Diyarı'na geldi. Girdiği mağaradan çıkıp şehre doğru yürümeye başladı. Henüz şehre varmadan, şehirden dumanlar yükseldiğine şahit oldu. Biraz daha ilerlediğinde Bal Deresi yakınlarında İva'nın kız kardeşini ve bir grup kadını telaşlı bir biçimde oraya buraya koşuştururken gördü.

Purevan Mahmut'un kendine doğru geldiğini görüp ona nefretle baktı. Mahmut hiç çekinmeden yanında kadar gitti. Purevan'ın yüzündeki telaşa bakıp:

"Neler oluyor?" diye sordu.

Purevan heyecandan ve öfkesinden nefes alamıyordu...

"Oburlar" dedi. "Obur kabilesi şehrimize saldırdı. Bütün evleri yerle bir ettiler. Pek çok kişiyi de öldürdüler. Kurduğumuz tuzaklarda pek çok Obur can verdi ancak o kadar kalabalık ve öfkeliydiler ki, onları durdurmak imkansızdı. Hala da imkansız... Çocuklar ve diğer kadınlar sığınakta toplandı. Şu an kaderlerini bekliyorlar. Biz sığıntıdan çıktık çünkü tahliye edersek nereye gideriz diye düşünüyoruz. Bu kadar çabuk beklemiyorduk onları. Aniden saldırdılar. Ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmemize rağmen yine de sığıntıdan çıkınca nereye tahliye olacağımızı hesaplamamıştık."

Ağlamaya başladı...

"Şehrimizi yok ediyorlar. Halkımızı yok ediyorlar... Bizler yok oluyoruz. Eğer gerçekten tanrıysan yardım et bize ve kurtar bizleri bu canilerin elinden..."

Mahmut hüzünle ona ve diğer kadınlara baktı.

“Ben tanrı değilim” dedi. “Öncelikle bunu söyleyeyim. Ne olduğumu daha sonra açıklayacağım...Yine de Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ancak senin de bana bir konuda yardımcı olman lazım ” diye ekledi.

“Nedir o?” diye sordu Purevan.

“İva bana bir günlük verecekti. Ama onu buralarda bulamadım. Çocukken annenden çaldığınız şekerlemeleri sakladığınız yerin yedi kat arkasında olduğunu söyledi. Bu ‘yedi kat’ tanımlaması da bir sembolmüş. Onu ancak sen bilebilirmişsin. Bahsedilen yere vardığında ikinizin hep konuştuğu şeyi üç kez tekrarlayacakmışsın. Yalnızca o günlüğü sen alabilirmişsin oradan!”

Purevan bir süre düşündü:

“Bu gerçekten bir işe yarayacak mı?” dedi ve ekledi. “İva bana hiç bahsetmedi böyle bir günlükten”.

“Seni göremediği için bana söyledi zaten” diye yanıtladı Mahmut.

Purevan birkaç saniye duraksadı. Hemen şu ileriki kayalık dedi. Küçükken hep oraya giderdik. Bal Deresi kayalıkları. Şekerlemeleri oraya saklardık. Onun yedi kat ötesi bir sembol değil. Kayalıklar dokuz kattan oluşur zaten. Bir biri üstüne geçen dokuz kat. Biz şekerlemeleri kayaların başlangıcında bir yere saklardık yani ilk kata. Yedi kat sonrasında kasti ya yedinci ya da sekizinci kat olmalı. Ancak yedinci katta böyle bir yer var. Daha önemli şeylerimizi oraya koyardık. Evet buldum galiba. Bu arada bizim hep konuştuğumuz sözcük...”

Mahmut dayanamadı ve sözünü kesti:

“Nedir o sözcük?”

Purevan duraksamadı ve acı bir gülümsemeyle karşılık verdi:

“Özgürlük...”

Mahmut:

“Tamam o halde” dedi. “Ben burada bekliyorum. Sen günlüğü al gel”

Purevan oradan uzaklaştı. Çok uzaklardan dumanlar yükseliyordu.

Az sonra elinde bir kitapla döndü Purevan. Cildi mordu.

“Buyurun” dedi ve ekledi. “Unutmayın fazla vaktimiz yok. Asıl cephede neler yaşandığını hiç bilmiyoruz!”

“Tamam” dedi Mahmut. Hemen günlüğü okumaya koyuldu. İlk sayfadan başladı.

BİRİNCİ GÜN:

Bu gün bir günlük tutmaya karar verdim. Bu kararı verişimin çok önemli bir sebebi var. Sanki bu gün benim hayatımdaki ilk gün gibi. Bilge Ser’le bir mağaradan girerek Araruh Sarayı diye bir yere gittik. Orada görünmeyen bir ses bize hikayesini anlattı. Ona göre, akşama kadar süren hikaye aslında yaşadıklarının yalnızca bir özetiymiş... Ne macera ama... Denizler, fırtınalar ve dalgalar. Bunlar benim görmediğim şeyler. Çok etkilendim.

Bilge Ser bu hikayenin tamamını dinlemiş anlattığına göre. Bu, günlerce süren bir hikayeymiş. Doğrusu ben o kadar dinleyemez sıkıntıdan patlardım. Bilge Ser’e göre oraya yeniden gidecekmiz. Bu benim eğitimimin bir parçasıymış... Yarın neler olacak çok merak ediyorum.

İKİNCİ GÜN:

Bu gün Araruh Karalığı'na gitmedik. Ama daha önemli bir şey oldu. Şelalede bir peri kızı gördüm. Ama hiç konuşmadık. Suyunu doldurup oradan kaçtı. Aklım onda kaldı doğrusu. Sağa sola çarparak eve geldim.

ÜÇÜNCÜ GÜN:

Bilge Ser bana büyüler öğretmeye devam ediyor. Hepsi de çok komik geliyor bana. Özellikle sözleri onun uydurmuş olduğu çok belli oluyor. Ben yeniden Araruh Sarayı'na gitmek ve Mor Tüneli görmek istiyorum. Bilge Ser onların insan olduğunu söylüyor. Ben daha önce hiç insan görmedim. Nasıl bir şeye benziyorlar acaba? Yaşantılarına ve yaptıklarına bakılırsa çok kötü kalpliler. Onlardan korktuğuma karar verdim.

DÖRDÜNCÜ GÜN:

Bu gün, Bilge Ser bana iki şeyin savaşını verdiğimizi anlattı

1) Kendi topraklarımızda kadınların özgürlüğü için verilen mücadele.

2) Oburlara karşı verilen özgürlük mücadelesi.

Ben bunları zaten biliyordum. Ama anlattığı en önemli şey Kral Araruh'un bize bu konularda yardımcı olacağı. Nasıl yardım edeceğini söylemedi. Heyecanla bu yeni hikayesini bekliyorum Bilge Ser'in.

BEŞİNCİ GÜN:

Şu ormandakiler bir alem doğrusu. Bu gün benim doğum günümü. Onu kutladılar. Ben de bunu ilk kez onlardan öğrendim. Kambur ağacının bir uydurması olmalı. Yine de mutlu ettiler beni. İyi ki öğretmiş Bilge Ser onlarla konuşmayı...

Ben hala Kral Araruh'un özgürlük mücadelelerimizde bize nasıl yardım edeceğini düşünüyorum...

ALTINCI GÜN:

Bilge Ser elinde bir kitapla geldi. Thomas Moore diye birinin kitabı. Adı Ütopya. O kitabı okuyunca özgürlüğe ve ideal bir toplum yapısına dair yeterli bilgiye ve birikime sahip olacaktım. Bilge Ser öleceğinden korkuyor nedense. Kendisi ölünce bütün bildiklerini bilmem gerektiğini anlattı bana. O bu kitabı okumuş. Böyle bir toplumun hiç de fena olmayacağını söylüyor.

Kral Araruh'un neden bize yardım etmek istediğini sordum. Cevap vermedi. Kafam karışmış. Kitabı merakla okumaya koyuldum. Evet bu kitabı seviyorum...

YEDİNCİ GÜN:

Bilge Ser karısını çok özlüyor. Bu gün ağladı. Bir an önce ölüp ona kavuşmak istiyormuş. Yine afyon içmişti galiba. Yine de onun için üzuldüm.

SEKİZİNCİ GÜN:

Kitabı bitirdim. Evet Bodur Toplumu'nun böyle olmasını ben de istiyorum. En azından kadınların konuşma hakkı önemli. Purevan için çok üzülüyorum. Gözlerine bakınca gözlerim doluyor nedense...

DOKUZUNCU GÜN:

Annemin bana sürekli dert yanmasından bıktım usandım. Babam hala cephede. Denetra'nın ölüm haberi geldi. Uzun zamandır Frilav'ı görmüyorum. O nasıl şimdi acaba?

Bilge Ser de babamın yanına gitmek üzere hazırlanıyor. Bir iki gün sonra geri gelecekmiş. O böyle cephe ile şehir arasında mekik dokur zaten. Babamsa çok az uğruyor...

Bir de, şelaleye gittim bu gün yine.. Peri kızı yine konuşmadı benimle. Üstelik bakmadı da yüzüme ona neler olduğunu anlayamıyorum.

ONUNCU GÜN:

Bu gün önemli şey olmadı. Bilge Ser de burada yok. Keen kılıcıyla kesmedik yer bırakmıyor. Sarmaşıklar bu gün onu şikayet ettiler bana. Ona nasıl söz anlatacağım bilemiyorum.

Bilge Ser ellerinde kitaplarla döndü cepheden. Gelirken Araruh Sarayı'na uğramış. Bunlardan bir tanesi önemliymiş. Milton diye bir adamın. Adı Kaybolan Cennet. İlginç bir ismi var. Konusuysa daha da ilginç. Tanrıyla şeytanın mücadelesi. Bir kısmını okudum. Çok zevkliydi ve şeytanın konuşmalarını hayranlıkla takip ettim.

İyi ki Bilge Ser diye biri var.

ON BİRİNCİ GÜN:

Yarın Bilge Ser'le Araruh Krallığına gideceğiz. Bu gün ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Çok heyecanlıyım.

ON İKİNCİ GÜN:

Pek çok şeyin başlangıcı olan bu on ikinci gün, Kariptolis'in hikayesindeki on iki rahibi hatırlattı bana. Kari'de mor ölümünün temellerini on iki rahiple karşılaştığı gün atmış. Bu ilginç bir rastlantı diye yazıyorum.

Kral Araruh neden yardım ettiğini açıkladı sonunda. Onları ölüme ulaştıracak birisi geliyormuş insanlar arasından. Çar Apikes Krallığı diye bir yerden bahsetti. İki bin sene boyunca bu işlerle uğraştığına inanmadım adamın. Ölmek için iki bin sene uğraşan bir zavallı, Kral Araruh.

Anlattığına göre gelen insanı ben karşılayacağım. Şelale bilgelik tüneli diye bir yerin içinden akıp geliyormuş (Tanrı da orada oturmuyormuş bu arada) O insan oradan şelalenin önüne düşecekmiş. Adını bile söylediler. Adı Mahmut... Çok komik bir isim bu arada. Onu ben karşılayacağım. Kendini tanrı sanacaktı. Çar Apikes Krallığı'na gidebilmesi için bu şartmış. Çünkü Çar Apikes insanları yanlış düşüncelerinden dolayı sorgulayan bir krallıkmış. Ölüler bütün düşünceleriyle sorgulanırken, Mor dünyaya gelenler yalnızca tanrı olduğunu iddia ederlerse Çar Apikes'e girebilirmiş. Ancak gidecek kişi tanrı olduğuna gerçek anlamda inanmalıymış. Benim görevim onu gerçek bir tanrı olduğuna inandırmakmış.

Mahmut "Kaybolan Cennet" kitabına ve bu kitabın yazarına tutkuyla bağlıymış. En iyi yöntem benim burada şeytanı oynanmam olacaktı. Memnuniyetle yaparım bunu. Bu maceraya çok hazır hissediyorum kendimi.

Onu tanrı olduğuna iyice inandırdıktan sonra, önce Araruh Krallığına gitmesini sağlayacağım. Bunu ormanda Araruh Krallığından görünmez biri yapacak aslında. Bir süreliğine Mahmut'u yalnız bırakmam yetecek. Görünmeyen eller, sürekli su dökecekler kafasından. Gülmekten öldüm. Biraz korkacaktı ama ne olursa olsun Araruh Krallığına gidecekti. Çok meraklı biri olduğundan yapacaktı bunu. Araruh'un dediğine göre ne kadar merak ve gizem girse işin içine o kadar iyi olacaktı. Zira Mahmut'u zor kullanarak götürmek imkansızmış. O her şeyi ikna olarak ve inanarak yapacağı için hepimizin ikna yeteneklerini sonuna kadar göstermesi lazımmış.

Kendi gönlüyle saraya gittiğinde, Araruh hikayesini anlatıp, Mahmut'a tanıtmış gibi davranacaktı. Yeniden bizim diyara geldiğinde bu diyadaki tanrılığını onaylatabilmek için Çar Apikes Krallığına gitmesi ve orada 'Madam Teyze' diye bir kadının düşüncelerini öğrenmesi gerekiyormuş. O düşüncelerde gizliymiş Kariptolis'in uğradığı büyünün çözümü.

Bu yaptıklarımızın karşılığında, Kariptolis hem verdiği kitaplardaki özgürlük anlayışıyla bize yöntemler öğretip kendi ülkemizde savaşmamız için yardım edecek, hem de olası büyük bir savaşta karanlık ordusuyla Oburlara saldırıp, onlardan bizi koruyacak. Çok heyecan verici. Karşılıklı çıkarlar üzerine kurulmuş bir ilişki olsa da bunca şeyi görmeye tanımaya ve bunca macerayı yaşamaya değer...

Bir de sandık getirdik krallıktan. Mahmut'un krallığa çıkmadan önce üzerinde bazı semboller göreceği. Özellikle Araruh Sarayı'na gitmeden önce bu sandıkla kendini hikayeye hazırlamasını istiyordu Kral Araruh. Araruh krallığına gidip hikayeyi dinleyecek ve tekrar bu sandık aracılığıyla Çar Apikes Krallığına gidecekti. Her şey hazırlanmıştı yani.

Bu olayda benim acıdığım kişi Mahmut'tan başkası değil doğrusu. Bu arada Bilge Ser yeniden cepheye babamın yanına gitti. Özgürlük konusunda ona ilk tohumları atacak. Mahmut'u ikna edip, onun da kadınlara özgürlük çağrısında bulunmasını isteyeceğiz. Ne de olsa babam tanrının dediklerini asla reddetmez. Bu arada evdekilere ve ormandakilere gelen kişinin tanrı olmadığını hatırlatmamı istedi Bilge Ser. Her hangi bir terslik istemiyormuş...

ON ÜÇÜNCÜ GÜN:

Bu uğursuz günü yazmak için aradan kaç gün geçti bilmiyorum. Korkunç bir macera yaşadım. Hiçbir şey planladığımız gibi olmadı.

Akşamdan iyice şeytanın cümlelerini okuyup ezberledim. Sabaha tamamen hazırlıklıydım artık...

O gün sabah evden çıkmadan annemle tartıştık. Çok feci bir şekilde kırdım kalbini. Hem de benim konuşma özgürlüğü hakkındaki fikirlerime son derece ters düşecek bir biçimde yaptım bunu.

Öfkeyle evden ayrıldım. Doğruca şelaleye gidiyordum. Canım o kadar sıkılmıştı ki, hiç kimseyi bilgilendiremedim bu gelecek sahte tanrı konusunda. Bana son derece güveni olan orman elbette inanacaktı bu adamın tanrı olduğuna.

Şelalede peri kızına rastlayıp da onun bana konuşma şansı vermesi ise her şeyi daha da karmaşık bir hale getirdi. Öyle ki neredeyse gelecek misafiri bile unutuyordum. Adının Sapho olduğunu öğrendiğim bu kıza bir kez daha aşık olmuşum.

Sonra Mahmut görüldü. Ben tam planladığım gibi yaptım. Onu iyice tanrı olduğuna inandıracak davranışlar sergiledim. Ben konuştukça hayranlıkla bakıyor, hatta beni kiskanıyordu. Söylediğim cümleleri bir yerlerden anımsayacak gibi olunca birkaç tane kendi, sözcüklerimden sıkıştırıyordum araya.

Tanrı olduğuna tamamen inandığını aptalca davranışlarından anladım ben. Ormanda tıpkı bir budala gibi davrandı. Çok uyanık olan bazı ağaçlar elbette ona inanmadılar ama herkes inanmış görünüyordu. Ben tecrübesizliğimden bunun sorunlara yol açacağını hiç düşünmemiştim doğrusu.

Eve giderken bir süreliğine Mahmut'u bilerek yalnız bıraktım. Bu sırada Araruh sarayından bir asker onu görünmeyen elleriyle tuttu ve kafasında yüzlerce soru işareti oluşturdu. Aklından geçen kimi düşüncelerini eski bir kontrol aracılığıyla, çok büyük paralar karşılığında satın alıyordu Araruh. Mahmut iyice şaşkınlaşmış ve korkmuştu. Ancak biz onun yine de Düşünce Dünyası Krallığı'na gideceğini biliyorduk. Her şey bu ana kadar çok yolunda gitti. Ben bir ara Keen'in mağaranın orada bizi gözetlediğini gördüm. Sonra ortadan kayboldu. Ben yine işlerin ters gideceğini düşünmemiştim. Mahmut'un yanına geldiğimde sınırsızlık olmuştu. Yüzlerce Araruh askeri ağaçların üzerine gizlenip kovalarca su dökmüşlerdi başından.

Bu haliyle eve doğru yöneldik. Bu arada ben korkunç derecede acıyordum Mahmut'a. Ancak eve gittiğimizde Keen'in yüzünden bütün her şey yolundan çıkmıştı. Daha önce hiç Obur görmeyen Keen, aslında oburların boyutlarındaki bu adamı canavar sanmış ve herkesi telaşa vermişti. Onun tanrı olduğuna ve beni gerçekten cezalandıracağına inanan orman eşrafı ise, annemin beni bırakıp kaçacağına çok kızmış, ona kötülük etmişlerdi. Analığını sorguladıkları için, annem de bilge Sarmaşık yaprağını ezerek öldürmüştü. Bunun üzerine o güne kadar hiç kimsenin kılına zarar vermeyen orman zıvanadan çıkmış, annemi hunharca katletmişlerdi.

Biz oraya gittiğimizde Keen'i zor kurtardık ellerinden. Benim anneme kızmadığını gören sarmaşıklar ve kabaklar da durdurdular saldırılarını. Benim bildiğim gizli bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Bu yüzden hepsi utançla baktı yüzüme. Bir ağaçtan Mahmut'un kollarına düşen Keen'i ağacın dibine yatırıp annemin yanına gittim ben. Ancak bu sırada zaten bayılmış olan Keen uyandı ve Mahmut'un bir canavar olduğunu düşünmeye devam etti. Bu düşünceler içinde cepheye gidip babamı çağırma fikri oluştu kafasında.

Ormana doğru koşmaya başladı. Ben onun başının derde gireceğini biliyordum. Keen'in ormana kaçmasıyla birlikte bütün plan iyice bozulmuş ve kontrol benim elimden çıkmıştı. Bilge Ser babamla cepheden döndüğünde, Mahmut'un tanrı olduğuna inanıp inanmadığını iyice test etmiş ve bu aptal adamın kesin tanrı olduğuna inandığını görmüştü. Hatta öyle güçlü bir şekilde buna inanıyormuş ki bilge Ser'le tanrı olduğu konusunda büyük bir tartışmaya bile girmiş.

Bu yüzden Mahmut, ben gelinceye kadar kafasına göre tanrılık yapmış, babamın parmağının bile kesilmesine sebep olmuştu. Keen'in yaptıkları yüzünden Mahmut Çar Apikes krallığına yanlış zamanda gitmiş, orada öğrenmesi gereken Madam Teyze'nin sırrını öğrenememişti. Mahmut'u tanrı olmadığına ikna etmeyi başaran Çar Apikes Kralı gördüğü her şeyin bir yanılgı olduğunu anlatıp, muhtemelen geri göndermişti onu. Bu arada Araruh Kralı'nın para vererek Mahmut'un düşüncelerini satın aldığı kontrolör bir daha ortalıklarda görünmediğinden, onun Çar Apikes Krallığında ne öğrenip ne öğrenemediğini hiç kimse bilemiyor.

Artık Mahmut'un yeniden tanrı olduğuna inanması çok zor. Bu da Bilge Ser'in ve benim üzerimize düşen görevi yerine getiremediğimiz anlamına geliyor. Dolayısıyla Kral Araruh da bizlere söz verdiği konularda yardım etmeyecek. Asker sayımızın iyice azalması da başımızın çaresine bakacağımız anlamına geliyor.

Bu gün, annemin mezarına gittik. Özgürlük için yapılan bu savaşın kurbanı olmuş gibi geldi bana. Keen'in telaşı ve benim ihmalim yüzünden aramızdan ayrıldı. Onu çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Bir de savaşa gitmek için Purevan'la vedalaştım. Dönmeye pek ümidim yok. Ama yinede vatanımın özgürlüğü için elimden geleni yapacağım...

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Bu gün Sapho'yla vedalaştık. Onu asla unutacak değilim. O da benim yolumu gözleyecek. Umarım geri dönüp, söz verdiğim gibi onunla evlenebilirim.

Günlük burada bitiyordu... Mahmut Purevan'ın yüzüne bakıyordu. Purevan'da onun ne diyeceğini merakla bekliyordu.

"Bu günlüğü aldığın yere geri koy" dedi Purevan'a. Ondandır sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz".

Purevan hemen günlüğü aldığı yere götürdü. Geri geldiğinde Mahmut orada yoktu.

Mor Dağlar yalancı bir adamın sırlara olan tutkusuna kızarken ve Bodur Diyarı yangınlar içinde kalırken, yerlerde kan gölcükleri oluşuyordu....

BÖLÜM XVII

ŞAHRM'İN ÖLÜMÜ

Duman makinesi her ne kadar Obur ordusunu oyalıyorsa da durduramıyordu. Oburlar bütün güçleriyle Bodurların üzerine geliyor ve zaten acemi olan askerler bu saldırının karşısında neredeyse hiç etkili olamıyorlardı. Sersemletme makinesi ise ancak birkaç yüz askeri sersemletebilmiş, onun dışında kalan yüzlerce Obur askerinin kılına bile dokunamamıştı.

Şaharm bütün bunlara rağmen cesurca savaşıyor, kanının son damlasına kadar orada bulunmaya kararlı olduğunu gösteriyordu. Ok atmaktan adeta kolları durmuştu.

Bilge Ser ise bu kadar erken beklemediği Obur ordusu karşısında şaşkına dönmüş, büyüleri hiçbir işe yaramamıştı. Çalılırları kendine siper alarak Şaharm'ın yanına gitmeye çalıştı. Ancak bu sırada koluna bir okun gelip saplandığını hissetti. Olduğu yerde kalıp kıpırdamadı. Düşman ordusu büyük bir hızla ilerliyordu. Pek çok bodur gencinin cesetleri dökülmüştü yerlere. Bilge Ser çaresizlik içinde ağlamaya başladı. İçindeki gerçek tanrısına dua edip yardım diledi.

Birden Şaharm'ın acı dolu haykırışını duydu. Kıvrılarak yere düştüğünü gördü bu adamın. "İva" diye bir ses yerleri ve gökleri delip geçti. Aynı anda henüz cepheye gelmemiş İva, kalbinde bir yerlerde dayanılmaz bir sızı hissetti. Bilge Ser yattığı yerden Şaharm'ın kalbine saplanmış oku görebiliyordu. Bir yıldız daha kaymıştı göklerden. İnançlarıyla dürüstçe yaşamış ve kendi değerleri uğruna savaşmış, o değerler uğruna hayata gözlerini kapamıştı.

Askerler Şaharm'ın öldüğünü görünce iyice paniklediler. Bilge Ser hafif doğrularak:

"Geri çekiliyoruz" diye bağırdı.

Bodur Askerleri bir yandan savaşıyor, bir yandan da geri çekilip çekilmeme konusunda kararsız kalıyorlardı. En azından nesillerinin devamı için bir kaçının saklanması gerekiyordu.

Bodurlar hızla geri çekilirken, Oburlar'ın buna bile izin vermeye niyeti yoktu. Artık Bodur Halk'ını tamamen yok etmelerine dakikalar kalmıştı.

Mor Dağlar bir neslin tükenişini göz yaşlarıyla izliyordu...

BÖLÜM XVIII

CEPHEYE YOLCULUK

İva ve Frilav ise kral yanlarında olduğu halde gizlice ilerlemeye çalışıyorlar ve cepheye ne olup bittiğini bilmiyorlardı. Çünkü Oburlara yakalanmamak için en sapa yollardan yolculuk ediyorlardı.

Kral ağzına bağladıkları şimşir yapraklarına itiraz etmemişti. Bir an önce gidip Bodurlar'a sığınarak, oraya gelen askerlere kendini gösterip, bu iki diyara barışı getirmeyi hayal ediyordu.

İki arkadaş ise iyice onun kral olduğuna inanmıştı. Çok iyi bir iş başarmış olmanın huzuruyla adımlarını atıyor, mor göklere dalıp zaferi hayal ediyorlardı. İva az önce göğsünde hissettiği sızının sebebini anlayamamıştı. Bunu düşünürken bir yandan da kalbinin bir yerlerinde gezinen huzurdan güç alıyordu.

Savaş bütün şiddetiyle devam ederken, Bodur Şehri'nin alt üst edildiğinden haberdar olmayan bu iki genç, ülkelerini ve nesillerini güzel yarınlara taşıyabilmek için acele ediyorlardı.

Mor Dağlar onların bu her şeyden habersiz durumlarını göz yaşları içinde izliyor, Bodurlara olan sevgisini nakış nakış mor göklere işliyordu...

XIX. BÖLÜM

SAVAŞIN ŞEHVETİ

Kraliçe Last'ı yatak odasına çağırıttı. Last büyük bir heyecanla odaya doğru ilerliyordu. Kapıyı açtığı anda, yarı çıplak, yatakta yatan bu kadına baktı. Kraliçe işaret parmağıyla ve baştan çıkartıcı bakışlarıyla onu yatağına davet etti. Last eğitimli bir köpek gibi yatağına doğru ilerleyip, karyolaya oturdu.

"İyi iş çıkardın" dedi kraliçe. "Toplam kaç evi yaktınız?"

"En az on" dedi Last. "Çılgınlıkları duymalıydın. Ve çitirtıları. Ev sakinleri diri diri yanarken, orada olup o zevki tatmanı isterdim."

"Ben" dedi kraliçe. "Ben asıl şu anki savaştan zevk alıyorum. Bütün birliklerimi seferber ettim. Yarın sabah uyandıığımızda Mor Diyar tamamen Obur krallığına bağlı olacak. Ve bizden başka canlı da bulunmayacak yer yüzünde..."

Keyifli bir kahkaha attı. Ardından Last'ı kendine doğru çekti. Kanın, ölümün, acının kol gezdiği bu diyarda, bütün bunlarla beslediği şehvetini, kraliyetin yatak odasına boşaltmaya hazırlanıyordu.

Mor Dağlar, Mor Diyar'a utançla bakıyor, bakmaktansa gözlerini kapatıp uyumayı tercih ediyorlardı.

XX.BÖLÜM

BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK

Mahmut yeniden geldiği Araruh Sarayı'nda Kariptolis'le konuşuyor ona bir takım şartlar öngörüyordu.

“Ben” dedi. “Ben Madam Teyze'nin aklındaki tekerlemeyi biliyorum. İlk gittiğimde görmüştüm. Sana en çok benzeyen yönlerimden birisi, aynı merak duygusuyla hareket etmemiz. Ancak şu an bunu söylemeyeceğim. Beni öldürsen de söylemeyeceğim doğrusu. Eğer ki öldürürsen bilmem kaç bin yıl daha burada günahlarının bedelini öder durursun. O yüzden beni dikkatle dinlemeni istiyorum.”

“Evet, seni dinliyorum” dedi Kariptolis:

“Bodurlarla aranızda yapılan anlaşmayı biliyorum. Buraya gelen İva adlı Bodur'un günlüğünden öğrendim bunu. Beni tanrı olduğuma inandıran gerçekten o yetenekli oyuncudur. Ve ben bu inançla gittim Çar Apikes Krallığı'na. Orada da Madam teyze'nin sırrını öğrendim. Artık tanrı olduğuma inanmama gerek yok. İnanmıyorum da. Çünkü ben de senin gibi tek bir tanrı olduğumu biliyorum. Ancak şunu söyleyeyim ki, sizi ölüme kavuşturacak şeyi Bodurlar'a yardım etmeniz karşılığında söylerim. Onlar sözünde durdu. Şimdi sıra sizde diye düşünüyorum...”

Mahmut kılığındaki Kariptolis dikkatle dinledi onu. Bir süre düşündü.

“Nasıl emin olacağım senin bildiğinden?” dedi.

“Şu anda hiçbir şekilde emin olamazsın zaten. Ama yardım ettiğin zaman benim şartımın doğru olduğu ortaya çıkarsa, iki bin beş yıldır üzerinde didinip uğraştığın şeyi elde edeceksin. Yok bana inanmazsan hiçbir şey elde edemeyeceksin. Benim sunduğum teklif en azından bir şans senin için... İstersen yerine getirmeye de bilirsin.”

“Pekala” dedi Bilge Kariptolis... “Şimdi bir emir vereceğim. Karanlık ordum karanlık atlarıyla bütün Oburları geri püskürtecek sen hiç merak etme. Ama sen burada kalacaksın”

“Hayır” dedi Mahmut. “Ben de gitmek , onların acılarını paylaşmak istiyorum. Zira yeterince acı çektirdim onlara. Şu anda alt üst edilmekte ülkeleri ve senden başka kimse kurtaramaz onları”

“Tamam” dedi Bilge Kariptolis. “Sana güveniyorum...”

Hemen ellerini şaklattı. Başka bir Mahmut girdi içeri. Kariptolis ona emirler yağdırdı.

“Hemen orduyu topluyorsunuz. Mor Tünel’den geçip bodur diyarı’na gidiyorsunuz. Öncelikle şehri emniyet altına alıp, daha sonra da Obur ordusunu geri püskürtüyorsunuz. Orduya ağır kayıplar verdirin ki, kendilerini uzunca bir zaman toparlayamasınlar! Hiç vakit kaybetmeden yola koyulun...”

Sözünü bitirdikten sonra Medasus bir öpücük kondurdu sevgilisinin dudaklarına. Mahmut kendi kendini dudağından öperken görünce yeniden hayretler içinde kaldı.

Mahmut’a da bir at tahsis edildi. Askerlerin hepsi Mahmut’tu. En az on bin tane atlı vardı etrafta. Ve on bin tane Mahmut. Birden bu Mahmutlar görünmez oldu. Yalnızca atlar görünüyor ve atların üzerinde kara bir bulut oluştuyordu bu askerler. O yüzden bu orduya karanlık ordu deniliyordu.

Mor tünelden büyük bir uğultu çıkararak geçtiler. Binlerce at vardı ve yalnızca bu atların bir tanesinin üzerinde Mahmut... Oldukça tuhaf geliyordu bu ona. Bir türlü kendini alıştıramamıştı. Büyük bir gürültü içinde mağaradan geçip bodur Şehri’ne doğru yola koyuldular. Sığınağa giden tünelin ağzındaki kadınlar bu at ordusunu görünce korkudan hemen tünele girdiler.

Bu atlılar şehre girmeden önce türkü söylemeye başladılar. Bu bir marş olmalıydı. Mahmut’un bilmediği bir dildeydi. Yunanca olabilir diye düşündü Mahmut. Şehre geldiklerinde pek çok evin hala yanmakta olduğunu gördüler. Şehrin girişinde pek çok obur askeri hazırlanan tuzaklara düşerek can vermişlerdi. Evlerin içinde yananların olup olmadığını bilmiyorlardı. Askerler birden hücumla geçtiler. Şehrin ortasında yalnızca atlar koşuyor ancak şehirde dolaşan bodur askerleri bellerinden ikiye bölünüyorlardı. Atlarla savaşmak isterken, bilemedikleri bir el tarafından ikiye kesiliyorlardı.

Bu manzarayı gören Obur askerleri kaçmaya başladı. Nereye gideceklerini şaşırıyorlardı. Ordu o kadar büyüktü ki, bir kısmı şehirde savaşmaya başladığı halde bir kısmı hala Araruh Sarayındaydı. En sonunda Oburlar şehri terk etmek zorunda kaldılar. Terk edemeyenler ise canlarıyla ödediler bunu. Şimdi evlere girip tek tek bakmak istiyordu askerler. Yanan evlerin kapısını kırarak açıyor ve içeri de yanan obur askerlerini buluyorlardı. Onlar Bodurları kurtarmak isterken, bu evlerin neredeyse hepsinden Obur askerler çıkmıştı. Askerler buna şaşırıp kaldılar.

Buradaki işleri bitince, cepheye doğru yol almaya başladılar. Arkalarında bıraktıkları yarı yıkılmış şehre ve yanık kokularına dönüp bakmadılar bile. Sığınağa giden tünelin girişinde Purevan gizlice olanları izliyordu. Mahmut’u o atın üstünde görünce sözünde durduğunu anladı. O zaman bu askerlerin daha doğrusu Mahmut’un komutasındaki bu atların dost olduğuna karar verdiler. Kadınlar tek tek çıktı sığınaktan.

Balkı sevinçle Purevan’a sarıldı.

“Başardık” dedi. “Bu ordu gelinceye kadar onları oyalamayı başardık!”

Bütün kadınlar sevinçten ağlıyorlardı. Pek çoğu hayatta kalmayı başarmıştı. Mahmut’a minnet ve sevgi dolu gözlerle bakıyorlardı. Çünkü tek görebildikleri oydu. Mahmut tünelin girişine en çok yaklaştığı yerde büyük bir alkışa tutuldu. O da gururla baktı onlara.

Cepheye giden yolda hızla ilerlemeye devam etti ordu. Bastıkları yerde, ot adına bir şey kalmıyordu neredeyse. Büyük bir hızla ilerliyor, hiçbir şeyi gözleri görmüyordu. Bir an önce aradıkları ölüme kavuşmak ve ölmeden önce birbirlerini görebilmek maksadıyla savaşıyorlar ve işlerini mükemmel yapıyorlardı. Bu hızla giderken yolda Mahmut’un gözüne bir şey çarptı. Dönüp yeniden baktı. Ağaç dallarından birine asılmış bir çocuk gördü. Sarı saçları güneşin altında altın misali parlayan sarışın bir çocuk. Karnının tam ortası deşilmişti. Hunharca öldürülen bu çocuğu tanıdı. Bir zamanlar Mahmut’un İsa zannettiği oğluydu bu. Mahmut atını durdurup, hüznle baktı bu çocuğa. Aşağı indi, onu asıldığı daldan alıp, arka üstü toprağa yatırdı. Sığınağa girememişti demek ki bu zavallı yavrucağı. Savaş bittikten sonra yeniden gelip bu minik çocuğu gömmeye karar verdi. Alnına bir öpücük kondurup, göz yaşlarıyla yeniden bindi atına.

Hızlarından bir rüzgar oluşturan bu atlılar, en sonunda cepheye kadar geldiler. Obur Ordusu iyice sarmıştı Bodurları. Bilge Ser yaralı bir şekilde yerde yatıyor, diğerleri de çemberin içinde ölümlerini bekliyorlardı. Bilge Ser Mahmut’u görünce şaşkına döndü. Atların nereden geldiğini hemen anlamıştı. Şaşkınlık içinde baktı bu eski afyon arkadaşına. O evde kaldıkları günü hatırladı birden. Mahmut da onu hemen tanıdı. Görünmez atlılar, obur ordusundaki askerleri

biçmeye başladılar. Ordu neye uğradığını şaşırıldı. Onlar atlarla savaşmaya çalışıyorlar ancak başka eller tarafından öldürüyorlardı. Birden Obur askerlerinden birisi bağırıldı.

“Bu tanrının kraliçeye gazabıdır!”

Bir başkası haykırdı:

“Bu, tanrının adaletsizliğe bir başkaldırısıdır...”

Bir yandan bu tür feryatlar artarken, bir yandan da yüzlerce Obur askeri ikiye bölünmüştü. Oburlar çareyi kaçmakta buldular.

Komutanları var gücüyle haykırdı:

“Geri dönüyoruz... Krallığımıza geri dönüyoruz.”

Ancak karanlık ordunun onları bırakmaya hiç niyeti yoktu. Görünmeyen kılıçlar sallanmaya devam ediyordu.

İva ve Frilav uzaktan bu durumu gördüler. İva hemen kralı saklamaları gerektiğini düşündü. Çünkü karanlık ordu yardımlarına gelmişti ve bir Obur olduğu için onu da öldürebilirlerdi. Frilav’a kralın yanında beklemesini söyledi. Kendisi Orduya doğru ilerledi ve her iki elini sallayarak durmalarını işaret etti. Kimse onu fark etmiyordu. En sonunda onların dikkatini çekmek için büyük bir çalılışı ateşe verdi. Bütün ordu birden o tarafa doğru yönlendi. İva yangının önünde durdu ve elleriyle dur işaret yaptı. Bu çocuğu daha önce saraya gelirken gören ordu komutanı askerlere durmaları için bağırıldı. Birbirlerini atlarından takip edip, ancak bu yolla birbirlerine çarpmamayı başaran askerler, sesi duymadılar bile. En sonunda komutan atını şaha kaldırdı. At kişneyerek havaya dikildi. Ordudaki uğultu birden kesildi.

Ses kesilince İva konuşmaya başladı.

“Bize yardıma geldiğiniz için size minnettarız” diye başladı söze. “Ancak hemen Obur komutanını tutuklayıp buraya getirmeliyiz. Kralları elimizde ve barış taraftarı. Daha fazla oburun ölmesini istemiyoruz. Bu yüzden elimizdeki gerçek kral olup olmadığının teşhis edilmesi lazım” dedi.

Karanlık ordunun komutanının emriyle bir grup atlı derhal obur ordusunun peşine düştü. Az sonra obur komutanı sağ salım getirildi. Bu arada kralı da oraya getirmişti İva.

Komutan kralı görünce şaşkınlıktan dilini yutacaktı neredeyse. Önünde saygıyla eğildi. Gözleri yaşlarla doldu.

“Kralım” dedi. “Mezarınızda da mı rahat bırakmadılar sizi?”

Kral o anda özetle neler yaşadığını anlattı. Bilge Ser yattığı yerden göz yaşlarıyla izliyordu barışçı kralı. Dayanamayıp haykırdı:

“O gerçekten obur kralıdır. Barışçı kralıdır. Eğer Lazarus gibi ölümden geri gelmediyse anlattıkları doğrudur”.

Obur komutan hemen atına atladı. Karanlık ordu bunu engellemek için hareketlendi.”

İva hemen müdahale etti.

“Askerlerini getirip, krallarının hala sağ olduğunu onlara göstereyim. Bırakın da gitsin” diye haykırdı. Karanlık ordu Obur komutanını hemen serbest bıraktı. Komutan var gücüyle ve olanca hızıyla sürdü atını. Az sonra ordusunu toplayıp gelmişti.

Kral eski ordusuna başından geçenleri bir bir anlattı orada. Bütün askerler ağlıyor, göz yaşlarını tutamıyorlardı. Askerler bundan böyle krala tabi olduklarını belirttiler. Artık kraliçenin tahttan inme zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Onlar kraliçeyi sarayından çıkarmak için yola koyulmadan kral durmalarını istedi. Karanlık ordunun askerleri bu durumdan müthiş derecede sıkılmışlardı. Özellikle kralın acıklı hikayesini ikinci kez dinlerken, neredeyse yarısı uyuyakalmıştı.

“Durun” dedi kral askerlerine. “Sizlerde buradayken, Bodurlar’la barış imzalamak istiyorum. Kimdir şu anda bodurların başı?”

İva gözleriyle babasını aradı. Bilge Ser hüzünle baktı ona. İkisinin arasındaki göz teması Şaharm’ın öldüğünün bir habercisi oldu İva için. Şu anda ağlayıp sızlama zamanı değildi. Yalnızca yolda gelirken kalbindeki sızının sebebini öğrenmiş oldu. Bir süre sessizlikten sonra İva Bilge Ser’e döndü.

“Bu şerefli bilgedir Bodurların komutanı. Anlaşmayı onunla yapınız kralım!”

Bilge Ser coşkusundan ve hüznünden ağlamaya başladı. Obur kralıyla barış yapıldı ve Obur Ordusu kraliçeyi tahttan indirmek için başta kralları olmak üzere yola koyuldular. Savaş bodurlar için son bulmuştu artık.

Mahmut bu olay karşısında çok duygulandı. Elini havaya kaldırıp bağırmaya başladı:

“Tanrı değilim, ama tanrıyı çok seviyorum!”

Sağ kalan bodur askerleri Mahmut’u alkış yağmuruna tuttular. Bu yüzüne patlayan flaşlardan da, özlediği imza günlerinden de daha iyi bir durumdu. Karanlık orduyla birlikte geri dönecekti Mahmut. Söz verdiği gibi Kral Araruh’a büyüü nasıl bozabileceklerine ilişkin yöntemi anlatacaktı.

Ordu yeniden hareket etti. Bodurlar da ölülerini toplayıp, Karanlık ordunun atlarına yükleyip şehirlerine döndüler. Yolda Keen’in naşını almayı da ihmal etmediler. Sonraki gün büyük bir tören düzenlenecekti Bodur Diyarında. Büyük bir cenaze merasimi yapılacak, vatani için kendini feda eden canlar ateşe verilecekti.

Bodur askerleri sevinçle karşılandı şehirlerinde. Ölenlerin sevgilileri, anaları boynu bükük bakarken gelenlere, sevdiklerine sağ salim kavuşanlar adeta bayram ettiler. Bilge Ser herkesi şehir meydanına toplayıp onlara kısa bir konuşma yaptı.

“Sevgili kardeşlerim” dedi. “Bu gün burada acıyı ve sevinci aynı anda yaşamaktayız. Acımız büyüktür, çünkü sevdiklerimizden ayrıldık. Sevincimiz tamdır, çünkü bir zafer kazandık. Bir de müjde vermek istiyorum size. Bu savaş göstermiştir ki, kadınlarla erkekler arasında hiçbir eşitsizlik söz konusu değildir. Tanrı bile öyle istemiştir. Bundan böyle kadınların özgürlüğü, erkeklerin özgürlüğüyle eşit seviyededir.”

Büyük bir alkış koptu. Kadınlar birbirlerine sarılıp ağladılar. Erkekler bir süre suskun kalsalar da sonra onlar da katıldı bu alkış yağmuruna. Bodur diyarı’nda gerçekten sevinç ve hüzün aynı anda yaşanıyordu.

Bu arada herkes toplanmışken, İva gidip Bilge Ser’in kulağına bir şeyler fısıldadı. Bilge Ser olur der gibi başını salladı. Az sonra İva, Sapho, Frilav ve Purevan göründüler. Kalabalığa evleneceklerini ilan ettiler. Onlara birkaç çift daha katıldı. Hüznün ve mutluluğun bu kadar bir arada olduğu görülmuş şey değildi doğrusu.

Karanlık ordu gittiği halde Mahmut bir süreliğine onlardan ayrıлып, bu toplulukla vedalaşmak istiyordu. Zira Araruh Krallığından evine dönebileceğini söylemişti atlılar.

O da atıyla geldi. Kalabalığa yaşattığı acılardan dolayı önce özür diledi sonra da tek tek hepsiyle vedalaştı. Onları hiçbir zaman unutmayacağını ve herkese anlatacağını söyledi. Mahmut’un arkasından minnetle bakıyordu herkes. Göz yaşlarıyla uğurladılar onu.

Mor Dağlar savaşın ve Mahmut’un gidişini izlerken, mor gök yüzünü özgürlüğün rengine boyadılar...

BÖLÜM XXI

KRALİÇENİN ÖLÜMÜ

Obur sokaklarında, “Yaşasın kralımız” şeklinde sloganlar atılıyor ve kralın geçtiği yollara güller dökülüyordu.

Orduyla karşılaştı karşılaştı, kralın göz yaşları dinmemişti. Bir yandan halkı selamlıyor, bir yandan ağlıyordu. Sevinç gözyaşlarıydı bunlar.

Onun önünde giden ordu, kralın saraya iyice yaklaşmasıyla sarayı bastı. Kırmızı halılarla kaplı koridorlardan geçerek kraliçenin tahtına doğru yürüdüler. Ancak onu ne yazık ki, tahtta bulamadılar. Dili kesilen askerin en yakın arkadaşlarından biri olan komutan:

“Onu nerede bulacağımı biliyorum” diye haykırdı. “Bu son orgazmı olacak”

Diğer askerler gülümsediler. Yine büyük salonlardan geniş koridorlardan geçerek sarayın yatak odasına kadar geldiler. Kapıdaki muhafızlar, seslerini bile çıkarmadılar. Zira diğer askerler onları kapıyı gözetleyip gülerken yakalamışlardı.

Yatak odasına girdiklerinde Lust’ın ve kraliçenin iğrenç çıplaklıklarıyla karşılaştılar. Kraliçe tam bir torba gibi duruyordu.

“Saygısızlar” diye bağırdı... “Hemen defolun odamdan!”

Komutan ağır ağır kraliçeye doğru ilerledi. Last hemen kraliçenin üzerinden kalkıp, çırılçıplak odadan çıkmak için yola koyuldu. Birkaç asker hemen onu tuttular. Lust yalvarmaya başladıysa da kimse onu dinlemedi.

Komutan kraliçeye doğru ilerledikçe kraliçe avazı çıktığı kadar bağıyordu. Komutan gözlerini büyüttükçe büyüttü:

“Bu yüzden mi yas tutulmasını istemiyordun? Seni kaltak!” diye haykırdı.

“Yaklaşma bana aşağılık asker! Muhafızlar!... Muhafızlar!...”

Asker kraliçeyi tuttuğu gibi kaldırdı yatağından. Muhafızlardan ikisine bir işaret verdi. Bu iki muhafız tuttu kadının kollarından. Komutan kraliçeye doğru bakıp:

“Kralımızın asaletini çürütebilecek zindan yoktur bu diyarda” diye haykırdı. “Öldüremedin onu. Ama kendi ölümünü kendi ellerinle hazırladın”

Kraliçe sapsarı oldu. Ne diyeceğini şaşırıldı.

“Dedikodu bunlar” diye cırtlattı sesini. Diğer askerlere döndü “Bu budalanın laflarına inanmıyorsunuz ya!”

Askerler sessizliğini korudu. Az öteden kral göründü.

“Sana tek bir sözüm var Empira” dedi.

Empira çaresiz gözlerle baktı krala.

“Nedir o?” diye sordu.

Kral gözlerinin yaşını silerek:

“Tarih on yılda yapamadığını on dakikada yapar” dedi.

Sonra eliyle bir işaret verdi. Askerlerden biri kraliçenin dilini çıkarıp diğeri de kılıcıyla kesti. Yere düşen dilin içinden kimsenin fark edemediği bir şehvet boşandı. Obur diyarı eski barış dolu günlerine yavaş yavaş kavuşuyordu artık..

Mor dağlar bir zulmün bitiminde, bir adaletin başlangıcında, Obur diyarıyla ilk kez barışıyordu...

BÖLÜM XXII

“İÇİMDE BÜYÜK BİR POTANSİYEL VAR”

Araruh Sarayında inanılmaz bir heyecan vardı. Mahmut krala bodurlar için yaptığı iyilik için teşekkür ediyordu. Kariptolis ise bir an önce büyüünün nasıl bozulacağını söylemesini bekliyordu...

“Senin merakının ne olduğunu çok iyi biliyorum” dedi Mahmut. “Ancak ben de bir şeyi merak ediyorum”

“Nedir o?” diye sordu tahttaki Mahmut.

“Tekrar evime dönebilecek miyim ben?”

“Evet ” dedi Kariptolis. Büyü bozulduktan sonra.

“Büyü bozulunca hepiniz ölüp gideceksiniz” dedi Mahmut. “Beni buradan kim kurtaracak?”

“Merak etme” dedi Kariptolis. “Herkes aynı anda ölüp gitmeyecek. İlk önce Medasus’la ben öleceğiz. Sonra herkes yaşına göre onar yıl aralıklarla ölecek. Yeni doğanlar ise ne kadar yaşayacaklarsa o kadar yaşayıp ölecekler. Sonunda bütün neslim bu ıstırap verici dünyadan kurtulacak. Bizim için büyü bozulduktan sonra doğan çocuklar ise dünyaya dönüp normal bir yaşantı içine girecekler. Biz yaşadıkça neslimiz bu ölüme mahkum durumda. Bizim ölümümüz bizden sonra doğanları kurtaracaktır. Ve böylece neslimiz devam edip gidecek dünyada...”

“Anladım” dedi Mahmut. “nasıl bana güvenip, ordunu gönderdiysen, ben de sana güvenip, büyülü sözcükleri söylüyorum ”

Büyük bir sessizliğe büründü salon. Medasus’un ve Kariptolis’in kalplerinin sesi duyuluyordu neredeyse.

Mahmut başladı tekerlemeyi okumaya:

Kapkara bir kitabın
İçinde kayboldu iki ruh...
Birisi doğurandır, diğeri doğurtandır...
Biri ana olursa, diğeri ebe değil...
Ölümsüzlük isterken,
Ölmek hiç elde değil...
Aradıkları ölüm, başlarında bulunur...
Haberleri olursa kim bilir neler olur?...
Lanetlendi ruhları,
Gülmez artık bahtları.
Bilgelikle coştular,
Daldan dala koştular...
Eğer o kadar varsa
Bilgelik kanlarında,
En değerli hazine,
Bilsinler başlarında.
Mor göklerin altında
Gün batarken bir akşam,
Almaları gerekir,
Birer tel saçlarından
Aynaların hasreti
Biter gider o zaman
Ama böyle kalırsa
Zaman onlara zindan
Bir ölümlü görmezse
Onları saklayan kitap,
Ne gizli diyarlar durur,
Ne de eşsiz kainat...
Her kitabı görürler,
Her kitabı alırlar;
Ama uzak kalırlar,
Acılarıyla ağlarlar...
Servet olur, saray olur onlara
Gel ki görünemezler
Altından aynalarda
Ölümlü tanrı olsun
Kısır olsun bir yandan

İki tanrı fazladır,
Doğurursa bu adam...
Gezsin eteklerinde
Düşten yapma ülkenin,
Görsün yansımasını
Düşündüğü her şeyin,
Gelsin sarayda bulsun
Aradığı gizemi
Şaşkınlıktan o zaman
Çatlayacak yüreği...
Nesilden nesillere...
Bu büyüden dillere...
Sonsuzlukla buluşsun
Bu bitmeyen hikaye...
Hiç okumamışım ben...
Bu kara dizelerde
Eğer değilse şifre...

Henüz güneş batmamıştı. Güneşin batmasına neredeyse bir saat vardı. Medasus ve Kariptolis içlerinden tekrarlayıp durdular tekerlemenin bir bölümünü:

Gün batarken bir akşam,
Almaları gerekir,
Birer tel saçlarından
Aynaların hasreti
Biter gider o zaman

Heyecanla saraydan dışarı çıktılar. Sarayın girişinde el ele tutup hem birbirleriyle vedalaştılar hem de Mahmut'la. Bekledikleri süre içerisinde, bir yandan ağlıyor bir yandan da ölmeden önce birbirlerini görecekleri için sevinçten yerlerinde duramıyordu. Mahmut da onlarla birlikte ağladı. İçine dindiremediği bir hüznü dolmuştu.

“Keşke” dedi kendi kendine. “Keşke buraya hiç gelmeseydim ve bu aşk hikayesini hiç dinlemeseydim.”

Kari'nin ve Medasus'un yaşantıları gözlerinin önüne geliyor, geçmişe inanılmaz bir özlem duyuyordu. Sanki her şeyi kendisi yaşamış, hem Kari olmuştu hem de Medasus...

Birbirini şefkatle okşayan bu iki sevgili, çektikleri acıların hepsini gün batımında birbirinin gözlerine doldurdular. Güneş gittikçe kızılılaşıyor her an batacağına dair işaretler veriyordu. Onlardan ayrılacağına inanamıyordu Mahmut. Bilge Kariptolis onu yanına çağırırdı...

“Bak dostum” dedi. “Neredeyse hayatların en günahkarını, en acımasızını yaşadım. İki bin yıldır da dünyadaki pek çok olayı, pek çok gelişmeyi takip ediyorum. Benim kadar acımasız bir ruha henüz şahit olamadım. Ancak aşkı bulunca, aşkın insanı insan yaptığını gördüm. Medasus'um için kahroldum iki bin sene. Aşk bencilliğimi, alıp götürdü benden. O artık canımda can, kanımda kan oldu. O benim kendi canımdan daha önemli oldu. Sende bana benzeyen yönler görüyorum. Ama eğer ki bir gün aşk karşına çıkarsa, benim kadar büyük hatalar yapmadan, insanı insan yapan değerleri kazanacağından eminim.

Birkaç gündür hikayemi dinlerken bize alıştığını biliyorum. Biz de sana çok alıştık. Ama ne yazık ki her güzel şey gibi bunun da bir sonu var. Gördüğün gibi ölümsüzlüğün bile bir sonu var... Hayatta sonsuz olan tek şey tanrıdır. Ben bunu iki bin senede öğrendim sen iki dakikada öğren diye söylüyorum.

Sen nasıl ki bizi unutmayacaksan, biz de seni unutmayacağız. Senden tek isteğim dünyaya döndüğünde benim ıstıraplarımı insanlara anlatman. Anlat ki, hem ben ölümsüzleşeyim hem de sen... Başka türlü ölümsüzlük ancak tanrıya aittir bunu aklından çıkarma.”

Gün tam batmaya başlamışken her iki aşık da saçlarından birer tel aldılar. Sonra geniş bir renk cümbüşü oluştu. Bu renklerin hepsi gitti geriye yalnızca Mor kaldı. Bu mor da yavaş yavaş kayboldu. Ağır ağır her iki sevgili de görünmeye başladı.

Mahmut hayatı boyunca ne böyle güzel bir kadın görmüş, ne de bu kadar güzel bir adam görmüştü. Sarayın aşağısında bekleyen binlerce Mahmut büyük bir heyecana kapıldı. Etraf alkış sesleriyle ıslık sesleriyle doldu. Muhteşem bir müzik çalmaya başladı.

Gözlerden akan yaşlar, bütün saray bahçesini doldurdu.

İki sevgili yavaş yavaş solgunlaştı. Güz gelince solan güller gibi göründüler Mahmut'un gözlerine. Sonra Kari'nin hikayesini hatırladı. Onlar ilk kez sevişirken, hem de deliler gibi sevişirken mevsim güzdü ve kurumuş yaprakların hışırtısı her yanı dolduruyordu. O yaprakların sesini yeniden duydu Mahmut. Gözleri dolu dolu oldu yeniden. Ağlaması bir türlü kesilmiyordu.

Bir süre sonra solan iki sevgili, yavaş yavaş yükselmeye başladılar gök yüzüne doğru. Medasus'un üzerinde mavi bir elbise, Kariptolis'in üzerinde beyaz bir entari vardı... İki bin senelik aşk hikayesi gözlerinin önünde yok olurken, Mahmut kendi kısa hikayelerini düşünüp, perişan oldu.

Onlar gök yüzünde kaybolduktan sonra Birkaç tane Mahmut arabalarıyla geldiler. Bu bir faytondu. Faytonu görünce Kari'nin Delphi'ye on iki rahiple yaptığı yolculuk geldi aklına. İtiraz etmeden bindi faytona. Daha önce hiç geçmediği bir tünelden yukarı doğru çıktılar. Burası Bilgelik Tüneli'ne kadar çıkıyordu. Sonra bilgelik Tüneli'ne geldiler. Atların çektiği araba suda ilerliyor, o güzellikleri yeniden yaşıyordu Mahmut. Sonra kuyunun ağzına kadar geldiler. Mahmut buradan nasıl çıkacağını düşünürken, orada görünmez olan dört adamı aramaya başladı gözleri. Bir an onu burada bırakıp gittiklerini sandı. Birden panikledi. Ama az sonra görmediği eller onu kuyudan yukarı doğru çıkarmaya başladılar. Kuyudan çıktığında artık etrafında kimseyi göremiyordu. O ellerin sahipleri gitmiş olmalıydılar. Artık evindeydi ve yukarıdan sesler geliyordu. Merdivenlerden birkaç basamak çıkınca iki adamın elinde kocaman bir kanepe olduğunu gördü.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

Adamlar elinde asasıyla Mavi pelerinli bu tuhaf adamı görünce kanepeyi merdivenlere düşürdüler. Kanepe kayarak Mahmut'un ayaklarının hizasına kadar geldi.

"Evet size soruyorum" dedi Mahmut "Ne yapıyorsunuz?"

Adamlar seslenmediler. Onların arkasından Murat'ı gördü Mahmut. Murat koşarak indi merdivenlerden. Kanepenin üstünden atlayarak Mahmut'un boynuna sarıldı.

"Kuzen" dedi "Nerelerdesin? Tiyatro turnesine falan mı çıktın?"

Mahmut üzerindeki kıyafetleri tamamen unutmuştu. Murat'ın böyle demesiyle birlikte bu kıyafetlerin tuhaflığını fark etti.

"Evet" dedi. "Bir haftalık bir turneydi"

"Komşuların birden ortadan kaybolduğunu söylediler bana. Ben de eşyalarını taşıtmaya karar verdim"

"Ben burada olduğuma göre buna gerek yok" dedi Mahmut. Bunun üzerine işçileri gönderdiler.

Mahmut hemen yukarı çıkıp bilgisayarı açtı. Aynı zamanda Murat'a seslendi.

"Neskafe için su koyar mısın Murat!"

Murat neskafe için suyu koyarken, Mahmut bilgisayarının başına oturup romanına başlamak üzere ilk cümleyi yazdı:

"İçimde büyük bir potansiyel var!"

SON